

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 72 / II Legislatura / Sisè període

Dimecres, 29 d'octubre de 1986

Presidència
del Molt Honorable Sr. Miquel Coll
i Alentorn

Sessió Plenària núm. 60
Sessió Plenària núm. 61,
primera reunió

SUMARI

Sessió Plenària núm. 60

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i vuit minuts.

Atès el caràcter de secreta d'aquesta, no se'n fa la transcripció.

Liquidació del Pressupost del Parlament corresponent al primer període de sessions del 1986 (Punt primer de l'ordre del dia.)

El Ple aprova la liquidació del Pressupost del Parlament corresponent al primer període de sessions del 1986 (p. 3170).

Dictamen de la Comissió de Govern Interior sobre el Projecte de Pressupost del Parlament de Catalunya i del Síndic de Greuges per al 1987 (Punt segon de l'ordre del dia.)

El Ple aprova el Projecte de Pressupost del Parlament de Catalunya i del Síndic de Greuges per al 1987 (p. 3170).

Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre la situació de compatibilitat o d'incompatibilitat dels nous diputats al Parlament de Catalunya (Punt tercer de l'ordre del dia.)

El Ple estableix la situació de compatibilitat dels diputats I. Srs. Antoni Lucchetti i Farré (PSUC), Rafael Madueño i Sedano (S) i Josep Pous i Ballbé (CiU) (p. 3170).

La sessió s'aixeca a dos quarts d'onze del matí i set minuts.

Sessió Plenària núm. 61

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i vuit minuts.

Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei de Cossos de Funcionaris de la Generalitat de Catalunya (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació : *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 3179).

Article 1

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 1, d'addició)

Torn a favor : *M. H. Sr. Barrera (ER)*, juntament amb les esmenes núms. 2, 4 i 5. *Alhora, retira l'esmena núm. 7* (p. 3182).

Torn en contra : *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 3182).

Votació de l'esmena núm. 1 : *rebutjada per 5 vots a favor, 94 en contra i 7 abstencions* (p. 3183).

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 99 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions* (p. 3183).

Article 2

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 2, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 3, d'addició)

L'I. Sr. Lucchetti (PSUC) intervé per retirar les esmenes núms. 3 i 6 i el vot particular núm. 8 (p. 3183).

Article 3

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 4, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Article 4

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 5, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Disposició Transitòria

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 6, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 3).

Addició d'una Disposició Transitòria

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 7, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 1).

Exposició de Motius

Vot particular del G. p. del PSUC (núm. 8, de modificació)

Retirat abans (esmena núm. 3).

Text del Dictamen

Votació dels articles 2, 3, 4, 5, 6, 7 i 8 i les Disposicions Addicionals, Transitòria i Final : *aprovat per 100 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions* (p. 3183).

Explicació de vot : *H. Sr. Folchi (P)* (p. 3183), *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 3184), *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 3185) i *I. Sr. García i Sáez (S)* (p. 3185).

Proposta de Resolució de Ratificació de la Resolució 42/II i de la Resolució 45/II del Parlament de Catalunya (Punt segon de l'ordre del dia.)

La I. Sra. Secretària Tercera llegeix el text de la Proposta (p. 3186).

Votació : *aprovada per 70 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions* (p. 3186).

Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre la Proposta de Resolució per la qual s'acorda de presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei sobre la Cessió Obligatòria i Temporal de la Xarxa d'Enllaços de les Televisions Públiques (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Votació : *aprovada per 68 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions* (p. 3187).

Explicació de vot : *I. Sr. Clotas (S)* (p. 3187), *I. Sr. Garriga (P)* (p. 3188), *I. Sr. Casanovas (ER)* (p. 3189) i *I. Sr. Codina i Castillo (CiU)* (p. 3189).

Intervé per fer un aclariment la I. Sra. Vintó (PSUC) (p. 3190).

Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de Resolució per la qual s'acorda de presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei relativa a la Determinació dels Paràmetres Tècnics de Funcionament de les Emissores Institucionals dependents de les Corporacions Locals (Punt quart de l'ordre del dia.)

Presentació : *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 3190).

Votació : *aprovat per 73 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions* (p. 3191).

Explicació de vot : *I. Sr. Clotas (S)* (p. 3191), *I. Sra. Vintó (PSUC)* (p. 3192) i *I. Sr. Borràs (CiU)* (p. 3192).

Modificació de l'ordre del dia

L'I. Sr. Subirà (CiU) intervé per a una qüestió d'ordre (p. 3193).

La sessió se suspèn a tres quarts d'una del migdia i es reprèn a tres quarts d'una i deu minuts.

El M. H. Sr. President anuncia una modificació de l'ordre del dia (p. 3193).

Presa en consideració de la Proposició de Llei de Creació de la Institució de les Lletres Catalanes (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Torn a favor : *I. Sr. Lorda (S)* (p. 3194).

Posició dels grups : *I. Sr. Casanovas (ER)* (p. 3195), *I. Sra. Vintró (PSUC)* (p. 3195), *I. Sr. Garriga (P)* (p. 3195) i *I. Sr. Colomines (CiU)* (p. 3196).

Votació : *rebutjada per 37 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció* (p. 3197).

Se suspèn la sessió a un quart de dues del migdia i onze minuts i es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i quatre minuts.

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President del Parlament proposa una nova modificació de l'ordre del dia, la qual és acceptada per assentiment (p. 3197).

Presa en consideració de la Proposició de Llei Forestal de Catalunya (Punt setè de l'ordre del dia.)

Torn a favor : *I. Sr. Ayguadé (S)* (p. 3197).

Posició dels grups : *I. Sr. Torres (ER)* (p. 3199), *I. Sr. Vives (PSUC)* (p. 3199), *I. Sr. Veray (P)* (p. 3200) i *I. Sr. Graells (CiU)* (p. 3200).

Votació : *aprovada per unanimitat* (p. 3201).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el sanejament de la Caixa Rural Provincial de Tarragona (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

El M. H. Sr. President n'anuncia la retirada (p. 3201).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei 14/1983, del 14 de juliol, Reguladora del Procés d'Integració a la Xarxa de Centres Docents Públics de Diverses Escoles Privades (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sra. Mata (S)* (p. 3202).

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 3203).

Rèplica : *I. Sra. Mata (S)* (p. 3205).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 3205).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el servei de vigilància en determinats centres d'assistència de l'ICS (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Esteve i Oriol (P)* (p. 3206).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 3208).

Rèplica : *I. Sr. Esteve i Oriol (P)* (p. 3209).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 3210).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la reorganització del Govern (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Obiols (S)* (p. 3210).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 3212).

Rèplica : *I. Sr. Obiols (S)* (p. 3213).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 3214).

La sessió se suspèn a les set de la tarda i nou minuts i es reprèn a les set i tretze minuts.

Designació dels diputats que hauran de defensar en el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de Modificació de la Llei Orgànica 14/1983, del 12 de desembre, presentada pel Parlament de Catalunya (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Votació de la proposta del nombre de diputats : *aprovada per 79 vots a favor, cap en contra i 34 abstencions* (p. 3214).

Votació : *són designats l'I. Sr. Albiol (CiU), l'I. Sr. Pujol i Folcra (P) i l'I. Sr. Alay (ER)* (p. 3215).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el compliment de la Resolució 22/I del Parlament de Catalunya (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Tomàs (S)* (p. 3215).

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia* (p. 3216).

Rèplica : *I. Sr. Tomàs (S)* (p. 3218).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia* (p. 3219).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els concerts educatius (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sra. Vintró (PSUC)* (p. 3220).

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 3222).

Rèplica : *I. Sra. Vintró* (p. 3224).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 3224).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els concerts educatius plens (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sra. Mata (S)* (p. 3225).

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 3226).

Rèplica : *I. Sra. Mata (S)* (p. 3228).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 3229).

Se suspèn la sessió a un quart de deu del vespre i sis minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 60

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i vuit minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i l'Oïdor de Comptes.

Al banc del Govern seu l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social.

Ordre del dia

1. *Aprovació de la liquidació del Pressupost del Parlament corresponent al primer període de sessions del 1986.*

2. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Govern Interior sobre el Projecte de Pressupost del Parlament de Catalunya i del Síndic de Greuges per al 1987.*

3. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre la situació de compatibilitat o d'incompatibilitat dels nous diputats al Parlament de Catalunya.*

**Liquidació del Pressupost del Parlament
corresponent al primer període de sessions del 1986**

El Ple del Parlament, després d'estudiar la liquidació del Pressupost del Parlament corresponent al primer període de sessions del 1986, que ha presentat la Comissió de Govern Interior, pren l'acord següent :

«D'acord amb l'article 46.2.3.¹ del Reglament, s'aprova la liquidació del Pressupost del Parlament de Catalunya corresponent al primer període de sessions del 1986, amb el detall que figura en l'annex.»

**Dictamen de la Comissió de Govern Interior
sobre el Projecte de Pressupost del Parlament de Catalunya
i del Síndic de Greuges per al 1987**

El Ple del Parlament, després de debatre el Dictamen de la Comissió de Govern Interior sobre el Projecte de Pressupost del Parlament de Catalunya i del Síndic de Greuges per al 1987, ha pres els

acords següents :

«1. D'acord amb l'article 46.2.2.ⁿ del Reglament, s'aprova el Pressupost del Parlament de Catalunya (Servei 01 de la Secció 01) per al 1987 per un total de 1.302.956.156 pessetes, amb el detall que figura en l'annex.

»2. S'aprova el Pressupost del Síndic de Greuges per al 1987 (Servei 01 de la Secció 01) per un total de 83.577.206 pessetes, amb el detall que figura en l'annex.

»3. Es proposa d'incorporar al text articulat de la Llei de Pressupost de la Generalitat, de les seves Entitats Autònomes i de les Entitats Gestores de la Seguretat Social per al 1987 les Disposicions Addicionals següents :

‘Primera : La Comissió de Govern Interior del Parlament ha d'incorporar els romanents de crèdit de la secció 01 del pressupost del 1986 als mateixos capítols pressupostaris del pressupost del 1987.

‘Segona : Les dotacions pressupostàries de la secció 01 s'han de lliurar en ferm i periòdicament a nom del Parlament, a mesura que aquest ho demanarà.

‘Tercera : La Comissió de Govern Interior pot acordar transferències de crèdit entre conceptes de la secció 01 sense limitacions, la qual cosa ha de fer avinent al Departament d'Economia i Finances.»

**Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats
sobre la situació de compatibilitat o d'incompatibilitat
dels nous diputats al Parlament de Catalunya**

El Ple del Parlament, després d'estudiar el Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre la situació de compatibilitat o d'incompatibilitat dels nous diputats al Parlament de Catalunya, adopta la Resolució següent :

«D'acord amb la legislació vigent i les dades relatives a la professió i als càrrecs públics manifestats pels I. Srs. Diputats d'acord amb l'article 4.2 del Reglament del Parlament, el Ple del Parlament, en compliment del que disposa l'article 7 del Reglament, estableix la situació de compatibilitat dels diputats I. Srs. Antoni Lucchetti i Farré, Rafael Madueño i Sedano i Josep Pous i Ballbé.»

ANNEX A LA LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
CORRESPONENT AL PRIMER PERÍODE DE SESSIONS DEL 1986

ESTAT DE SITUACIÓ DEL PRESSUPOST DE DESPESES

30 de juny de 1986

01.01. Parlament de Catalunya

Partida	Títol	Pressupost	Contret	Pagat	Pendent	Disponible
11101	Assignacions diputats	376.000.000	171.839.968	171.839.968		204.160.032
11201	Retribucions bàsiques funcionaris	196.464.091	91.806.495	90.716.806	1.089.689	104.657.596
12201	Retribucions complementàries funcionari	1.000				1.000
12301	Gratificacions serveis extraordinaris	4.501.000	1.572.380	1.572.380		2.928.620
16101	Retribucions bàsiques personal laboral	4.000.000	574.913	513.234	61.679	3.425.087
17101	Retribucions bàsiques personal eventual	11.996.829	4.116.643	4.116.643		7.880.186
18101	Seguretat Social Diputats	59.000.000	28.185.378	19.180.682	9.004.696	30.814.622
18102	Seguretat Social Funcionaris	47.000.000	18.672.146	12.017.124	6.655.022	28.327.854
18201	Quotes MUNPAL	7.200.000	2.899.164	1.823.026	1.076.138	4.300.836
18301	Quotes MUFACE	1.700.000	1.076.641	652.654	424.287	623.059
18401	Altres règims de previsió social	1.400.000	785.358	617.336	168.022	614.642
	Total Capítol I	709.262.920	321.529.386	303.049.853	18.479.533	387.733.534
20001	Lloguer de fotocopiadores	3.000.000	1.449.312	1.381.959	67.353	1.550.688
20002	Lloguer d'altres béns mobles	500.000	48.311		48.311	451.689
21001	Conservació i reparacions immobles	3.000.000	2.041.633	523.937	1.517.696	958.367
21002	Conservació sistema informàtic	3.000.000	82.927	77.327	5.600	2.917.073
21003	Conservació aire condicionat	1.600.000	1.348.217	1.299.266	48.951	251.783
21004	Conservació Parc Mòbil	1.500.000	966.999	551.276	415.723	533.001
21005	Conservació equip alimentació elèctrica	900.000	510.000	510.000		390.000
21006	Reparació i conservació sistema seguretat	200.000				200.000
21007	Conservació altra maquinària i equip	2.000.000	959.118	738.916	220.202	1.040.882
22001	Material ordinari d'oficina	6.000.000	3.601.453	2.078.026	1.523.427	2.398.547
22002	Mobiliari i equip d'oficina	500.000	351.276	125.927	225.349	148.724
22101	Subministrament d'aigua, llum i gas	12.000.000	11.575.431	5.835.493	5.739.938	424.569
22102	Carburants	2.600.000	769.466	513.740	255.726	1.830.534
22103	Vestuari	1.700.000	1.168.064	43.304	1.124.760	531.936
22104	Material informàtic	1.000.000	901.594	52.446	849.148	98.406
22104	Altres subministraments	1.500.000	1.263.247	719.824	543.423	236.753
22201	Comunicacions	9.000.000	3.519.652	2.118.590	1.401.062	5.480.348
22301	Transports	300.000	178.231	126.415	51.816	121.769
22401	Altres d'assegurances	300.000	115.640	99.356	16.284	184.360
22601	Protocol	8.650.000	1.863.949	1.226.423	637.526	6.786.051
22701	Neteja	23.000.000	22.943.358	10.092.031	12.851.327	56.642
22801	Estudis i treballs	100.000	73.556	55.300	18.256	26.444
22901	Subscripcions periòdiques	500.000	486.559	476.337	10.222	13.441
22902	Publicacions obligatòries	18.000.000	13.039.819	9.470.195	3.569.624	4.960.181
22903	Publicacions voluntàries	100.000	27.440	27.440		72.560
22904	Servei agències de notícies	1.500.000	1.492.853	236.325	1.256.528	7.147
22905	Formació de personal	1.250.000	169.300	169.300		1.080.700
22906	Servei Bar-Restaurant	4.000.000	3.700.000	1.490.277	2.209.723	300.000
22907	Prestació servei informàtic	7.700.000	2.585.166	921.966	1.663.200	5.114.834
22908	Altres prestacions i serveis	3.000.000	2.321.682	1.921.331	400.351	678.318
22909	Conveni Hospital Clínic	690.000	650.000	171.252	478.748	40.000

Partida	Títol	Pressupost	Contret	Pagat	Pendent	Disponible
23001	Dietes, locomoció i trasllats	950.000	943.190	756.479	186.711	6.810
23002	Conveni amb RENFE	600.000	197.844	197.844		402.156
23003	Conveni amb AVIACO	100.000				100.000
23101	Indemnitzacions	300.000	147.503	60.000	87.503	152.497
23102	Indemnització als diputats	100.000.000	49.080.109	49.080.109		50.919.891
24001	Serveis de nova creació	150.000				150.000
	Total Capítol II	221.190.000	130.572.899	93.148.411	37.424.488	90.617.101
48101	Assignacions grups parlamentaris	282.854.634	180.223.262	140.173.648	40.049.614	102.631.372
	Total Capítol IV	282.854.634	180.223.262	140.173.648	40.049.614	102.631.372
61101	Obres de condicionament de l'edifici	93.129.674	82.844.607	5.420.172	77.424.435	10.285.067
62101	Microfilmació arxius, segona fase	2.000.000				2.000.000
62201	Audiovisuals d'arxius	500.000				500.000
62301	Adquisició altra maquinària i equip	5.000.000	2.988.067	1.117.129	1.870.938	2.011.933
64101	Adquisició de mobiliari	7.500.000	4.959.210	2.450.935	2.508.275	2.540.790
65101	Ampliació sistema informàtic Biblioteca	4.000.000	3.668.460	3.540.284	128.176	331.540
65201	Ampliació sistema informàtic altres	6.000.000	5.153.634	3.054.966	2.098.668	846.366
67101	Adquisició de llibres	9.724.037	3.922.358	2.753.102	1.169.256	5.801.679
	Total Capítol VI	127.853.711	103.536.336	18.336.588	85.199.748	24.317.375
	TOTAL PARLAMENT ANY 1986	1.341.161.265	735.861.883	554.708.500	181.153.383	605.299.382

01.02. Síndic de Greuges

Partida	Títol	Pressupost	Contret	Pagat	Pendent	Disponible
11111	Retribucions alts càrrecs	18.177.396	8.790.263	8.790.263		9.387.133
17111	Retribucions bàsiques personal eventual	30.339.883	11.090.041	11.090.041		19.249.842
18211	Retribucions complementàries	61.000	9.000	9.000		52.000
17311	Gratificacions serveis extraordinaris	1.081.000	219.877	219.877		861.123
18111	Quotes de Seguretat Social	15.137.080	3.631.894	1.433.703	2.198.191	11.505.186
18411	Altres règims de previsió social	25.000				25.000
	Total Capítol I	64.821.359	23.741.075	21.542.884	2.198.191	41.080.284
20011	Lloguers de béns mobles	1.050.000				1.050.000
20111	Lloguers de béns immobles	2.866.908	1.625.568	1.161.120	464.448	1.241.340
21011	Despeses manteniment immobilitzat	300.000	40.629	3.859	36.770	259.371
22011	Material d'oficina	2.450.000	813.947	669.995	143.952	1.636.053
22111	Subministraments de béns i serveis	2.323.192	683.957	455.152	228.805	1.639.235
22211	Comunicacions	2.000.000	498.452	351.529	146.923	1.501.548
22311	Transports	600.000				600.000
22411	Primes d'assegurances	375.500	40.029	40.029		335.471
22611	Atencions protocol·làries i representació	800.000	25.795	25.795		774.205
22711	Neteja	908.000	892.674	372.509	520.165	15.326
22811	Estudis i treballs tècnics	5.300.000	517.800	455.752	62.048	4.782.200
22911	Despeses diverses	3.575.500	699.981	161.376	538.605	2.875.519
23011	Dietes, locomoció i trasllats	1.500.000	454.130	394.330	59.800	1.045.870
23111	Altres indemnitzacions	50.000				50.000
	Total Capítol II	24.099.100	6.292.962	4.091.446	2.201.516	17.806.138
61111	Inversions en edificis	6.700.000				6.700.000
64111	Inversions en mobiliari i estris	3.131.926	278.200	15.000	263.200	2.853.726
65111	Inversions equips per a procés de dades	1.200.000	369.600		369.600	830.400
	Total Capítol VI	11.031.926	647.800	15.000	632.800	10.384.126
	TOTAL SÍNDIC DE GREUGES 1986	99.952.385	30.681.837	25.649.330	5.032.507	69.270.548

ANNEX AL PRESSUPOST DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
I DEL SÍNDIC DE GREUGES PER AL 1987

ESTAT DE DESPESES

PRESSUPOST DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA-Detall-P.1.

Any: 1987

Departament o Secció		Direcció General, Servei o Organisme		Número orgànic	
PARLAMENT DE CATALUNYA		Parlament de Catalunya		01.01	
APLICACIÓ		EXPLICACIÓ DE LA DESPESA		Total per conceptes	Total per articles i capítols
Econòmica	Funcional				
CAPÍTOL I - Remuneracions del personal					
		Article 10 - Alts càrrecs			390.800.000
100		Retribucions bàsiques i altres remuneracions			
	100.01.	Assignacions diputats		390.800.000	
		Article 12 - Funcionaris			212.331.367
120		Retribucions personals i del lloc de treball			
	120.01.	Retribucions bàsiques		207.831.367	
	120.02.	Retribucions complementàries		4.500.000	
		Article 13 - Personal laboral			4.000.000
131		131.01.	Retribucions bàsiques	4.000.000	
		Article 14 - Personal contractat en règim administratiu, eventual i d'altres			12.496.785
140		Personal contractat			
	140.01.	Retribucions bàsiques		1.000.000	
142		Personal eventual			
	142.01.	Càrrecs de confiança		10.496.785	
143		Altres personal			
	143.01.	Retribucions bàsiques		1.000.000	
		Article 15 - Incentius al rendiment i activitats extraordinàries			2.000
150		Incentius al rendiment			
	150.01.	Productivitat		1.000	
151		Activitats extraordinàries			
	151.01.	Gratificacions per serveis extraordinaris		1.000	
		Article 16 - Assegurances i prestacions socials			115.600.000
160		Quotes socials			
	160.01.	Quotes Seguretat Social del personal		46.000.000	
	160.03.	MUFACE		1.300.000	
	160.04.	MUNPAL		6.000.000	
	160.05.	Altres despeses de previsió		1.500.000	
	160.06.	Quotes Seguretat Social dels diputats		60.000.000	
	160.07.	Classes passives diputats		800.000	
TOTAL CAPÍTOL I					735.230.152

PRESSUPOST DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA-Detall-P.1.

Any: 1987

Departament o Secció

Direcció General, Servei o Organisme

Número orgànic

PARLAMENT DE CATALUNYA

Parlament de Catalunya

01.01

APLICACIÓ		EXPLICACIÓ DE LA DESPESA	Total per conceptes	Total per articles i capítols
Econòmica	Funcional			
CAPÍTOL II - Despeses de béns corrents i de serveis				
Article 20 - Lloguers				3.500.000
200	200.01.	Lloguers fotocopiadores	3.000.000	
	200.02.	Lloguer d'altres béns mobles	500.000	
Article 21 - Conservació i reparació				16.450.000
210	210.01.	Reparacions i conservació de l'edifici	5.000.000	
	210.02.	Conservació i manteniment sistema informàtic	4.500.000	
	210.03.	Conservació aire condicionat	2.000.000	
	210.04.	Conservació parc mòbil	1.500.000	
	210.05.	Conservació sistema alimentació elèctrica ininterrompuda	1.000.000	
	210.06.	Reparació i conservació centraleta electrònica	450.000	
	210.07.	Conservació altra maquinària i equip	2.000.000	
Article 22 - Material, subministraments i altres				120.950.000
220	220.01.	Material ordinari d'oficina	6.000.000	
	220.02.	Mobiliari i equip d'oficina	500.000	
221	221.01.	Subministrament d'aigua, llum i gas	15.000.000	
	221.02.	Carburants	2.600.000	
	221.03.	Vestuari	1.700.000	
	221.04.	Material informàtic	1.000.000	
	221.05.	Altres subministraments	2.000.000	
222	222.01.	Comunicacions	8.500.000	
223	223.01.	Transports	400.000	
224	224.01.	Assegurances	300.000	
226	226.01.	Protocol	8.500.000	
227	227.01.	Neteja	26.000.000	
228	228.01.	Estudis i treballs	300.000	
229	229.01.	Biblioteca. Subscripcions i enquadernacions	3.000.000	
	229.02.	Publicacions obligatòries (BOPC i DSPC)	22.000.000	
	229.03.	Publicacions voluntàries	100.000	
	229.04.	Serveis agències de notícies	1.500.000	
	229.05.	Formació personal	1.300.000	
	229.06.	Servei bar-restaurant	4.500.000	
	229.07.	Prestació servei informàtic	12.000.000	
	229.08.	Altres prestacions i serveis	3.000.000	
	229.09.	Conveni Hospital Clínic	750.000	
Article 23 - Indemnitzacions				85.775.000
230	230.01.	Dietes, locomoció i trasllats	5.075.000	
	230.02.	Conveni RENFE	400.000	
231	231.01.	Indemnitzacions	300.000	
	231.02.	Indemnitzacions diputats per l'exercici de la seva funció	80.000.000	
Article 24 - Dotacions per a nous serveis				150.000
240	240.01.	Serveis de nova creació	150.000	
TOTAL CAPÍTOL II				226.825.000

PRESSUPOST DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA-Detall-P.1.

Any: 1987

Departament o Secció

Direcció General, Servei o Organisme

Número orgànic

PARLAMENT DE CATALUNYA

Parlament de Catalunya

01.01

APLICACIÓ		EXPLICACIÓ DE LA DESPESA	Total per conceptes	Total per articles i capítols
Econòmica	Funcional			

CAPÍTOL IV - Transferències corrents

Article 48 - A institucions sense finalitat de lucre

288.000.000

481 481.01. Assignació als grups parlamentaris per despeses de secretaria

288.000.000

TOTAL CAPÍTOL IV

288.000.000

CAPÍTOL VI - Inversions reals

Article 61 - Inversions en edificis i altres construccions

30.000.000

611 611.01. Obres de condicionament de l'edifici

30.000.000

Article 62 - Inversions en maquinària, instal·lacions i utilitatge

5.401.000

621 621.01. Programa microfilmació arxius

500.000

622 622.01. Programa d'àudiovisuals

1.000

623 623.01. Adquisició vehicles

300.000

623.02. Sistema seguretat

100.000

624 624.04. Altra maquinària

4.500.000

Article 64 - Inversions en mobiliari i estris

7.500.000

641 641.01. Adquisició de mobiliari

7.500.000

Article 65 - Inversions en equip de procés de dades

6.000.000

651 651.01. Ampliació sistema informàtic

3.000.000

651.02. Equip fotocomposició

3.000.000

Article 67 - Inversions en altre immobilitzat material

4.000.000

671 671.01. Adquisició de llibres

4.000.000

TOTAL CAPÍTOL VI

52.901.000

CAPÍTOL I

735.230.152

CAPÍTOL II

226.825.000

CAPÍTOL IV

288.000.000

CAPÍTOL VI

52.901.000

1.302.956.152

PRESSUPOST DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA-Detall-P.1.

Any: 1987

Departament o Secció

Direcció General, Servei o Organisme

Número orgànic

PARLAMENT DE CATALUNYA

Síndic de Greuges

01.02

APLICACIÓ		EXPLICACIÓ DE LA DESPESA	Total per conceptes	Total per articles i capítols
Econòmica	Funcional			
CAPÍTOL I - Remuneracions del personal				
		Article 10 - Alts càrrecs		19.086.338
100	100.01.	Retribucions bàsiques	14.187.446	
	100.02.	Retribucions complementàries	4.898.892	
		Article 13 - Personal laboral		35.000
131	131.01.	Retribucions bàsiques	25.000	
	131.02.	Retribucions complementàries	10.000	
		Article 14 - Personal contractat adm., eventual i altres		33.960.494
142	142.01.	Retribucions bàsiques	33.650.494	
	142.02.	Retribucions complementàries	300.000	
143	143.01.	Altres personal	10.000	
		Article 15 - Incentius al rendiment i activitats extraordinàries		5.000
150	150.01.	Productivitat	2.500	
151	151.01.	Gratificacions per serveis extraordinaris	2.500	
		Article 16 - Quotes socials		15.715.186
		Quotes socials		
160	160.01.	Quotes a la Seguretat Social	14.180.057	
	160.02.	MUNPAL	1.494.129	
		Prestacions socials		
161	161.01.	Complement familiar	40.000	
	161.02.	Altres indemnitzacions	1.000	
TOTAL CAPÍTOL I				68.802.018

CAPÍTOL II - Compra de béns corrents i de serveis

		Article 20 - Lloguers		3.340.188
200	200.01.	Lloguer de béns mobles	30.000	
	200.02.	Lloguer de béns immobles	3.310.188	
		Article 21 - Conservació i reparació		200.000
210	210.01.	Despeses de manteniment de l'immobilitzat material	200.000	
		Article 22 - Material, subministraments i altres		7.675.000
220	220.01.	Material d'oficina	1.500.000	
221	221.01.	Subministraments de béns i serveis	1.375.000	
222	222.01.	Comunicacions	1.000.000	
223	223.01.	Transports	50.000	
224	224.01.	Primes d'assegurances	150.000	
226	226.01.	Atencions protocol·làries i representatives	500.000	
227	227.01.	Neteja	950.000	
228	228.01.	Estudis i treballs tècnics	300.000	
229	229.01.	Despeses diverses	1.850.000	

PRESSUPOST DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA-Detall-P.1.

Any: 1987

Departament o Secció

Direcció General, Servei o Organisme

Número orgànic

PARLAMENT DE CATALUNYA

Síndic de Greuges

01.02

APLICACIÓ		EXPLICACIÓ DE LA DESPESA	Total per conceptes	Total per articles i capítols
Econòmica	Funcional			
		Article 23 - Indemnització per raó del servei		660.000
230	230.01.	Dietes, locomoció i trasllats	650.000	
231	231.01.	Altres indemnitzacions	10.000	
		TOTAL CAPÍTOL II		11.875.188
		CAPÍTOL VI - Inversions reals		
		Article 61 - Inversions en edificis i altres construccions	1.000.000	1.000.000
		Article 62 - Inversions en maquinària, instal·lacions i utilitatge	700.000	700.000
		Article 64 - Inversions en mobiliari i estris	900.000	900.000
		Article 65 - Inversions en equips per a procés de dades	300.000	300.000
		TOTAL CAPÍTOL VI		2.900.000
		CAPÍTOL I	68.802.018	
		CAPÍTOL II	11.875.188	
		CAPÍTOL VI	2.900.000	
			83.577.206	

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 61

La sessió s'obre a tres quarts d'onze del matí i vuit minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major, el lletrat Sr. Ferret i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances i de Treball.

Ordre del dia

1. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei de Cossos de Funcionaris de la Generalitat de Catalunya.*
2. *Proposta de Resolució de Ratificació de la Resolució 42/II i de la Resolució 45/II del Parlament de Catalunya.*
3. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre la Proposta de Resolució per la qual s'acorda de presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei sobre la Cessió Obligatoria i Temporal de la Xarxa d'Enllaços de les Televisions Públiques.*
4. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de Resolució per la qual s'acorda de presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei relativa a la Determinació dels Paràmetres Tècnics de Funcionament de les Emissores Institucionals dependents de les Corporacions Locals.*
5. *Designació dels diputats que hauran de defensar en el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de Modificació de la Llei Orgànica 14/1983, del 12 de desembre, presentada pel Parlament de Catalunya.*
6. *Presa en consideració de la Proposició de Llei de Creació de la Institució de les Lletres Catalanes.*
7. *Presa en consideració de la Proposició de Llei Forestal de Catalunya.*
8. *Interpel·lació al Consell Executiu sobre el sanejament de la Caixa Rural Provincial de Tarragona.*
9. *Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei 14/1983, del 14 de juliol, Reguladora del Procés d'Integració a la Xarxa de Centres Docents Públics de diverses Escoles Privades.*
10. *Interpel·lació al Consell Executiu sobre el servei de vigilància en determinats centres d'assistència de l'ICS.*
11. *Interpel·lació al Consell Executiu sobre la disminució de la natalitat i l'envelliment de la població.*
12. *Interpel·lació al Consell Executiu sobre la reorganització del Govern.*
13. *Interpel·lació al Consell Executiu sobre el compliment de la Resolució 22/I del Parlament de Catalunya.*
14. *Interpel·lació al Consell Executiu sobre els hospitals de l'Institut Català de la Salut pendent d'obertura.*
15. *Interpel·lació al Consell Executiu sobre el pagament del deute de quotes patronals i obreres.*
16. *Interpel·lació al Consell Executiu sobre els concerts educatius.*
17. *Interpel·lació al Consell Executiu sobre els concerts educatius plens.*
18. *Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la Protecció dels Edificis i dels Serveis dependents de la Gene-*

ralitat.

19. *Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la Política General de Funció Pública.*

20. *Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la Política en Matèria de Funció Pública.*

21. *Preguntes.*

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

Aquesta Presidència ha d'anunciar que, d'acord amb l'article 128.4 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple i també els noms dels qui les han formulades. Així mateix fa avinent que la dita llista ha estat distribuïda a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats, per la qual cosa prega que se l'eximeixi de la seva lectura. Ha de fer avinent també que en la relació de preguntes repartides hi manca una pregunta, registre 9453, que ha d'ésser formulada entre les preguntes 8 i 9 de la relació distribuïda, és a dir que ocuparà el lloc de la número 9.

Projecte de Llei**de Cossos de Funcionaris de la Generalitat de Catalunya**

Anem a passar, doncs, a l'ordre del dia, el primer punt del qual és debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei de Cossos de Funcionaris de la Generalitat de Catalunya. La Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen. Prego que si hi ha algun membre del Consell Executiu que vulgui presentar la iniciativa de la Llei, que prengui la paraula.

L'Honorable Conseller, senyor Bassols, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Agustí M. Bassols) : Molt Honorable senyor President, il·lustres senyores i senyors diputats, és una satisfacció i un honor personal per a mi presentar avui davant d'aquest Parlament el Projecte de Llei de Cossos de Funcionaris de la Generalitat, tot i que essent una Llei curta en la seva extensió té una gran importància en ordre a l'estructuració futura de la nostra Administració pública. La meua intervenció, forçosament curta d'acord amb el Reglament d'aquesta Cambra, anirà dirigida a exposar les raons que fonamenten el text que presento i que comprenen els següents aspectes.

Primer : els antecedents històrics, els defectes i les virtuts que l'estructuració en cossos ha tingut en l'àmbit de les administracions públiques espanyoles.

Segon : l'adequació del Projecte que es presenta als criteris bàsics que informen la Llei 17, de 23 de juliol de 1985, de la Funció Pública de l'Administració de la Generalitat, així com la vertebració amb l'element organitzatiu bàsic, que és la relació dels llocs de treball.

Tercer : l'analogia entre el Projecte i les directrius que impereu avui en les principals administracions públiques del nostre entorn.

I quart : la susceptibilitat de perfeccionament del Projecte per tal de poder-lo adequar, sense necessitat de modificacions, a aquelles noves ampliacions, per exemple de cossos i escales, que aconselli l'experiència en un tema de tanta complexitat

com la que representa aquesta estructuració de tot el personal funcionari de la Generalitat.

Passo a analitzar breument aquests diversos aspectes esmentats, però abans em cal fer observar que no existeix una fixació o una definició doctrinal ni legal del que siguin o hagin de ser els cossos de funcionaris o la funció que aquests tenen en el conjunt de l'organització administrativa. S'han definit, això sí, les funcions concretes de cada cos, el procés selectiu, etcètera, però no el funcionament o els objectius dels sistemes de cossos. Això es deu, en gran part, que l'aparició dels cossos en l'Administració no ha obeït a una prèvia racionalització del sistema, sinó que la seva aparició respon a un procés històric, per cert, marcadament desordenat. I això fa que sigui necessari analitzar lleugerament, encara que sigui lleugerament, aquest procés perquè en ell es troben les causes dels defectes del mateix sistema que hem d'obviar.

No em vull remuntar a èpoques molt llunyanes i per això la primera referència serà al Reial Decret de 8 de gener de 1844, que va aprovar el Cos d'administració civil dels empleats dependents del Ministeri de Governació que tinguessin reial nomenament i no pertanyessin al cos especial facultatiu. És potser en aquesta disposició on trobem per primera vegada una referència, una expressió relativa al cos especial facultatiu. Després, el Reial Decret de 18 de juliol de 1852, conegut per el de Bravo Murillo, va establir cinc categories d'empleats de l'Administració que s'organitzaven per ministeris permetent l'existència de reglaments especials per a cadascun d'ells, cosa que, a la llarga, va resultar summament pertorbadora. Aquest Decret exclouïa una sèrie de tipus d'empleats de l'Administració, com els de la carrera diplomàtica, els de la carrera de les armes, els magistrats, etcètera, i —i això és important— la resta de carreres o empleats que tinguessin condicions especials per les quals es distingissin especialment de l'administració activa. I és precisament en aquesta última excepció —els empleats que tinguin condicions especials— on es veu la diferència de tractament entre els funcionaris, que acabarà després, en la continuació d'aquest procés històric, amb la dimissió de cossos generals i cossos especials, de cossos generals o d'administració i de cossos facultatius o especials. I és en el període comprès entre aquest Decret de Bravo Murillo a què m'acabo de referir i la Llei de Bases de 22 de juliol de 1918 quan s'estructura la funció pública en cossos. Com ha dit algun estudiós del tema, no es tracta d'un resultat pensat, ans al contrari, és un fenomen d'espontaneïtat quasi salvatge.

Cal dir, però, que l'objectiu de la modalitat d'un règim especial, d'un *ius singulare*, com ha estat conegut en el lèxic de l'administració pública, permetia obtenir als col·lectius d'*élite* del personal de l'Administració —en aquella època ja— el gran avantatge de la inamovibilitat. És a dir, no estar amenaçats pel perill de la cessantia. Aquest avantatge, aquest objectiu, amb caràcter general no el van obtenir els altres funcionaris fins a l'arribada de l'Estatut de 1918 i, en canvi, els anaven aconseguint de mica en mica aquests col·lectius de règim especial. El *ius comune* —l'exclusió d'aquests cossos especials— era, en canvi, el caos, la mobilitat, la revolució o la cessantia. El *ius singulare* era el que podien obtenir els grups de funcionaris més capaços, més necessaris o més influents a través de la seva normativa, alliberant-se, com ja he dit, de la falta de permanència i dels altres inconvenients de la resta dels funcionaris. I aquesta

concepció de la funció pública va resultar vigent, es va mantenir fins al 1963.

Sense tenir en compte aquest procés històric de desenvolupament de la funció pública espanyola no es poden comprendre les arrels de les tendències que els cossos han tingut en el passat i que han donat lloc a tantes crítiques —fàcils en molts casos— envers l'actuació dels col·lectius, en especial dels cossos superiors, com a grups qualificats de pressió, que adquireixen una identificació a través de l'esperit de cos, que s'apoderen dels centres de poder administratiu connectats amb el poder polític i que, en certa manera, patrimonialitzen el Ministeri o l'àrea de l'administració en què desenvolupen la seva activitat. I així obtenen millores específiques en ordre amb les retribucions, que s'autoregulen corporativament i que escullen, a través del procés de cooptació, els nous membres del mateix cos; produeixen amb tot això greuges i impedeixen un tractament global de la funció pública.

Em cal dir, però, que no tots els cossos van actuar d'aquesta manera, ni amb tots aquests defectes, ni molt menys amb la mateixa intensitat. I em plau recordar —i ho proclamo, perquè és de justícia— el gran prestigi tècnic, generalment i planament reconegut, de molts dels cossos especials de funcionaris de l'Administració espanyola, i el merescut respecte amb què, per tant, correspon d'analitzar-los.

Ja en temps més recents, el febrer del 1964, es va aprovar la Llei articulada de funcionaris civils de l'Estat. I aquesta Llei estableix ja d'una manera concreta les diferències entre els cossos generals i els cossos especials, atribuint als primers l'exercici —amb diferents graus i nivells de dificultat— de les funcions comunes a l'activitat administrativa, i deixant als segons —als cossos facultatius o especials— les funcions que constitueixen l'objecte d'una peculiar carrera o d'una professió. Però aquest criteri raonable era modificat en altres articles de la mateixa Llei i en disposicions posteriors, impedit així que s'establís un principi, un criteri clar de classificació i de distinció. I contràriament a allò que semblaria lògic, els cossos generals van constituir, i constitueixen, solament una petita part del funcionariat —són l'excepció—, i permeten, en canvi, que la gran majoria de col·lectius torni a escapar del *ius comune* per continuar tenint un *ius singulare*, emparat en l'existència, en la vigència dels cossos especials.

Resumint : la multiplicació del nombre de cossos especials —uns 250 cossos i unes 1.300 escales, amb duplicitat de funcions— i el procés històric de la seva generació i implantació han produït aquells defectes a què abans m'he referit. Però, això no obstant, no hem de perdre de vista el cos com un instrument vertebrador i ordenador de la funció pública, que, ben utilitzat, facilita l'aprovació i la classificació dels llocs de treball per grups, i no individualment, que permet l'homogeneïtat dels processos de trasllat, per exemple, i l'establiment organitzat d'una carrera administrativa. Cal, doncs, no condemnar un sistema per la mala utilització que se n'hagi fet i per les raons històriques que han portat a aquesta mala utilització. Però sí que cal tenir-ho molt present, tenir molt present aquests defectes a què han portat aquesta multiplicitat de cossos i d'escales en el funcionament de l'Administració pública, per evitar-los en el futur, tot aprofitant-ne els avantatges.

I precisament això, això és el que va fer aquesta Cambra quan, per unanimitat, va aprovar la Llei 17, del 23 de juliol del

85, de la Funció Pública de l'Administració de la Generalitat. Vull esmentar breument que aquesta Llei va tenir en compte el que acabo de dir, i les previsions que assenyalava per evitar els defectes esmentats —repetidament esmentats—, tenint, a la vegada, una certa flexibilitat que fa que s'adapti —el contingut, el text— a la complexitat d'activitats i de funcions de tots els col·lectius. Aquests avantatges es fan visibles, en primer lloc, ja en l'article 18, que reserva al Parlament la capacitat de crear, modificar i suprimir cossos i escales. En segon lloc, igualment en aquest ordre d'arguments, cal invocar l'article 16 de la mateixa Llei, que en concordança amb l'article 19 s'ajusta a la línia indicada, en agrupar els funcionaris en cossos, segons els criteris següents :

a) Les tasques administratives constitueixen una única funció i donen lloc a cinc cossos d'administració, un per cada nivell de titulació.

b) Es poden crear —segons la Llei— altres cossos per a aquelles funcions que requereixen la possessió d'una titulació concreta —advocats, metges, arquitectes, etcètera—, cossos que es coneixen comunament, com ja he dit, amb la qualificació de facultatius.

I per últim, les tasques no administratives però específiques, que no requereixen una titulació concreta per exercir-les, tals com els bombers, els mossos d'esquadra, els agents forestals, que poden també donar lloc a la creació d'un cos, d'uns cossos especials.

I per últim, cal tenir present —sempre segons la Llei ja aprovada per aquesta Cambra— que no pot existir més d'un cos que compleixi funcions similars o anàlogues amb el mateix nivell de titulació.

També una altra condició o qualitat de la Llei que comento, i que està en la mateixa línia, és l'atribució a una sola Conselleria de certes competències, la Conselleria de Governació, i la creació d'un òrgan col·legiat, la Comissió Tècnica de la Funció Pública, constituïda per tots els Departaments per examinar i informar les disposicions i normes de caràcter general, evitant, d'aquesta manera, el tractament departamental i, per tant, singular, de *ius singulare*, dels cossos de funcionaris.

I per últim, destaco també l'article 45, que també, incardinat en aquesta línia de superar els defectes que històricament ha patit la nostra Administració, evita el problema de la cooptació, en prohibir que els tribunals de les proves selectives estiguin majoritàriament constituïts per membres del mateix cos o escala, cosa que constitueix, doncs, una mostra més de l'adequació d'aquesta Llei a la realitat i a la supressió dels defectes històrics.

El conjunt d'aquestes mesures garanteix el tractament interdepartamental, acabant amb aquest *ius singulare*, per utilitzar el *ius comune*, autènticament com la seva denominació indica, per la comunitat de tots els funcionaris de la Generalitat de Catalunya.

En els moments actuals (*s'encén el llum que indica que s'ha exhaurit el temps de la intervenció*) —ho lamento, senyor President, si em pot donar uns moments més, tractaré de resumir el final.

El Sr. PRESIDENT : Li prego que no siguin gaires.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : No. Moltes gràcies.

Bé, en els moments actuals, les principals administracions

públiques del nostre entorn, del nostre món proper, distribueixen els seus col·lectius de personal en pocs cossos, classes i categories, i dintre d'aquesta organització moderna cal distingir el sistema que en podríem denominar «nord-americà», que es basa, per a la classificació dels funcionaris, estrictament en les relacions de llocs de treball. És un sistema jerarquitzat en divuit graus de diversos llocs de treball, i que és, podríem dir, un sistema derivat del món laboral de Nord-amèrica, en què la iniciativa privada té un impacte important sobre l'Administració pública.

En el pol oposat d'aquest sistema hi ha el del funcionariat estructurat en cossos, classes, que es caracteritza per una estructura jeràrquica, complexa, amb plantilles rígides i amb més grans dificultats de comunicació entre si. I, entre aquests dos pols oposats, s'imposa avui dia un sistema mixt, en el qual, tot i respectant l'enquadrament dels funcionaris en grans cossos, se'n limita extraordinàriament el nombre, i s'estableix, dintre de cada cos, uns diferents graus, segons els nivells de titulació.

I aquest és el sistema, aquest sistema mixt, aquest és amb el que s'orienta ja la Llei 17, de la Funció Pública nostra, de la Generalitat de Catalunya, i al qual s'ha subjectat exclusivament el text que avui presentem com una llei de desenvolupament de l'anterior de la funció pública.

I podria dir-se —i m'anticipo potser a alguna de les objeccions que en forma d'esmena es puguin debatre després— que, si bé aquests cossos no han estat subdividits en escales, i, en canvi, en la Llei de la Funció Pública en els cinc cossos que crea, hi existeix, aquesta subdivisió, la utilització de les escales, això respon a una autèntica motivació, no és perquè sí. Les escales o els cossos administratius de la Llei 17 eren totes interdepartamentals, cosa que no ocorreria a la majoria de les que es podrien crear en els cossos especials que examinem, i que, per altra banda, podrien donar lloc a uns reductes, a uns col·lectius de reduïdíssim nombre de persones.

Aquest criteri ve també avalat per l'homogeneïtat en els cossos de titulars superiors i de diplomats en què s'ha basat, en considerar com a funció homogènia la de —per dir-ho d'alguna manera— l'exercici de funcions facultatives i l'especialització tècnica no administrativa en els cossos de tècnics especialistes i en els d'auxiliars tècnics.

La creació de les possibles escales donaria lloc, creiem nosaltres, avui, a recaure, a nivell d'escala, en aquells defectes a què abans m'he referit, en què van incidir els cossos i també les escales; és a dir, en una multiplicació amb tots els problemes de compartimentació i d'altres que això comportaria.

Per totes aquestes raons no hem cregut, de moment, necessària la creació d'escales, sinó el funcionament cossos/relació de llocs de treball. Si l'experiència ho fes necessari, sense necessitat de modificar aquesta Llei, sinó promulgant-ne d'altres, aquesta Cambra podria, en ús de les competències que li corresponen, crear en el futur altres cossos especials i les escales corresponents.

Acabo, doncs, senyor President. L'estructura de la funció pública de la Generalitat queda d'aquesta manera definida, tal com se sosté en l'exposició de motius del text que presentem, per uns grans enquadraments, que són els cossos, i per una acurada classificació dels llocs de treball, amb la relació corresponent, relació que, de fet, és el veritable puntal en el qual ha

de descansar la gestió de la funció pública de la Generalitat.

Per tot això, en demanar a la Cambra l'aprovació del Projecte de Llei que presento i, per tant, del Dictamen de la Comissió corresponent, que és substancialment igual que el projecte, ho faig amb el ple convenciment que, d'aquesta manera, donarem un pas endavant, un pas de la màxima importància en el desenvolupament de la nostra Llei de la Funció Pública i en l'establiment d'una Administració àgil i moderna.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Algun il·lustre membre de la Cambra ha estat encarregat per la Comissió de presentar el Dictamen? *(Pausa.)* Essent que no, podem passar ja a la discussió del Projecte de Llei, per al qual no hi ha cap esmena a la totalitat. Per tant, passarem a la part dispositiva.

La primera esmena és a l'article 1, i és presentada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. És una esmena d'addició. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula al Molt Honorable Diputat senyor Barrera.

El Sr. BARRERA : Moltes gràcies, senyor President. Amb el seu permís, jo defensaria alhora i breument totes les esmenes d'Esquerra Republicana en aquest Projecte de Llei; és a dir, les esmenes número 1, número 2, número 4, número 5 i número 7, que totes estan relacionades.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé.

El Sr. BARRERA : Bé, totes són esmenes d'addició, la qual cosa vol dir que el nostre Grup està totalment d'acord amb el contingut del Projecte de Llei, i aquestes esmenes d'addició pretenien, només, més que una millora, un aclariment. Com em sembla que hem tingut ocasió de dir ja altres vegades, nosaltres pensem que les lleis haurien de redactar-se, no precisament per als especialistes i per als juristes, sinó de tal manera que qualsevol ciutadà, que un llec, per dir-ho així, pogués comprendre de què es tracta, i en aquest cas, al nostre entendre, l'únic aclariment que ens semblava que milloraria d'aquest punt de vista el contingut de la Llei era que quedés ben clara la diferència entre els cossos que aquesta Llei crea —que són cossos, com deia el senyor Conseller, facultatius o tècnics— i el cos d'Administració general.

És evident que potser una lectura acurada —i buscant criteris interpretatius— del text de la Llei anterior, que creava els cossos d'Administració general i aquesta Llei que crea aquests, ja es dedueix que les funcions no són les mateixes, però tampoc queda molt clar, i nosaltres hauríem preferit —preferiríem— que, amb una esmena d'addició que digués que les funcions no són les d'Administració, les que corresponen, les que estan reservades al cos administratiu —i això, per a tots els diferents cossos que corresponen als diferents nivells de titulació, la mateixa esmena en tots els casos—, ens sembla que aleshores hauria quedat clar.

Es pot argumentar que això podria tenir dificultats legals si, en un moment donat, un funcionari d'un d'aquests cossos tècnics hagués de realitzar funcions administratives, però ens sembla que l'argumentació no és bona, perquè precisament, si hi ha cossos diferents, és perquè en principi, a cada cos s'ha de reservar les seves funcions pròpies, i aquest deixar oberta la possibilitat d'una barreja de fet, si no de dret, no ens sembla bona. Ens sembla que això deixa un criteri massa poc precís, deixa massa facultats de decisió per part de l'Administració i

disminueix les garanties dels funcionaris, en realitat i, sobretot, impedeix que cadascú faci les funcions que corresponen al concurs-oposició al qual s'ha presentat.

És evident que si en una oposició es demana un diploma d'arquitecte, això no autoritza de cap manera, després, encarregar aquest senyor de funcions administratives que potser serà molt capaç d'executar, però que no és segur que sempre tingui les qualitats necessàries per executar-les.

En fi, és per aquesta raó, doncs, que nosaltres proposàvem que, tant en els diversos articles 1, 2, 3 i 4, quan s'especifiquen les funcions que han de desenvolupar els membres dels cossos corresponents, s'afegís que aquestes funcions exclouen les tasques administratives reservades per llei al Cos Superior d'Administració de la Generalitat.

I, finalment, havíem també presentat una darrera esmena, proposant una nova disposició transitòria, que donés un termini de temps al Govern de la Generalitat per presentar un projecte de llei creant, en raó de l'especialització de les funcions, escales en els cossos creats. És evident que —i jo ho comprenc molt bé, i m'associo a l'argumentació desenvolupada fa poc, ara mateix, pel senyor Conseller— no es tracta de crear compartiments, però no deixa de ser curiós, per exemple, que hi pugui haver en un mateix cos —i sense que hi hagi escales, eh?, sense que hi hagi escales que ho diferenciïn, és a dir, que estigui tot barrejat—, enginyers forestals, per exemple, arquitectes, llicenciats i doctors en dret d'assessories jurídiques, etcètera. I a mi, el que ens preocupa, no és talment que estiguin en una mateixa escala, sinó el que això pot significar a l'hora de convocar concursos. És a dir, que es pot repetir la situació que ja s'ha presentat en la convocatòria d'aquestes oposicions, aquest concurs-oposició que està encara en curs, no?, que molts funcionaris que havien de presentar-s'hi, no sabien realment si s'hi podien presentar, i tenien el dubte de si, per exemple, ells, que estaven a l'Administració, per exemple, com a enginyers industrials, doncs, haurien de passar unes oposicions en les quals el temari seria estrictament jurídic.

En la mesura que tot queda barrejat és l'arbitrari de l'Administració el que pot decidir moltes coses : des de quin lloc s'assigna a un funcionari, des de quin temari s'assenyalarà per a unes oposicions. Nosaltres hauríem preferit, doncs, que les coses haguessin quedat, en la mesura del possible, més clares. Evidentment, la nostra darrera esmena, aquesta que donava un termini de més de sis mesos perquè es creessin, en raó de l'especialització, unes escales en els diferents cossos, anuncio ja des d'ara que la retirem, perquè, en realitat, el que ens ha dit l'Honorable senyor Conseller ja la fa gairebé innecessària. Ja ens ha dit que, si la realitat ho fa necessari, doncs, ja es crearan les escales. Amb això ens acontentem. En canvi, les altres esmenes, que són sense cap transcendència, però que, no obstant, creiem que farien més intelligibles les coses a una persona no versada en les qüestions i que, a més a més, donarien majors garanties als funcionaris, les mantindrem tanmateix, sense donar major importància al resultat de la votació.

Senyor President, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies. Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Senyor President, senyores i senyors dipu-

tats, realment, com ha anunciat en les seves paraules finals el Molt Honorable senyor Barrera, aquestes quatre esmenes que, finalment, el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana manté i ha defensat en el Ple, són d'un to menor, em permetria dir, ja que afecten molt marginalment la substància del Projecte de Llei que avui contemplem.

El senyor Barrera s'ha referit, en la seva intervenció, a dos aspectes: un primer aspecte, jurídic, que ha dit que, sí, que potser ben mirat, quedaria bastant clar —encara que no del tot—, però que en canvi, de cara al profà, de cara al ciutadà corrent que, en molts casos, és el qui tindria interès a conèixer aquesta normativa, potser li crearia el dubte, una possible confusió de funcions entre aquests cossos que ara creem, facultatius, i els cossos d'Administració general, ja creats per disposicions addicionals en la Llei 17 de l'any 85.

Precisament, pensant de cara al ciutadà, jo el que voldria dir és que les definicions, en principi, han de ser positives, han de tenir un sentit positiu; o sigui, definir és explicar allò que és, no el que no és. Per exemple, el *Diccionari de la Llengua Catalana*, de la Fundació Enciclopèdia Catalana, ens dona dues definicions ben entenedores del que és definir, l'operació de definir, i ens diu: «Assenyalar els límits d'una cosa», o sigui, fins allà on arriba una cosa, no allà on no arriba; per tant, la definició no és negativa. I encara queda més clara una altra definició anàloga a aquesta, també del concepte «definir», que diu: «Explicar una cosa pels seus atributs», i no per allò que no té, pels atributs que no té.

Si vostès examinen el text del Projecte de Llei, segons el Dictamen de la Comissió, veuran que les definicions de les quatre categories, dels quatre cossos són totes elles positives. El sentit diu: «Són aquells que fan això». La proposta que ens fa el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana és que, a continuació, digui: «I que no fan aquelles altres coses». A nosaltres ens sembla que només caldria definir negativament quan hi hagués una gran dificultat tècnica a definir positivament un concepte, i mai, en tot cas, barrejar aspectes negatius i aspectes positius.

Per tant, doncs, nosaltres ens oposem a això, però com molt bé deia el senyor Barrera, en definitiva, aquesta Llei és un desplegament de la Llei 17 i, efectivament, com ell deia, la Llei 17, precisament, té un article —l'article 19— que especifica amb tota claredat què és el que es consideren les activitats constitutives de les tasques administratives i diu que és una funció «única»; per tant, no hi ha possibilitat de confusió i, més encara, en les Disposicions Addicionals Vuitena, Novena, Desena i Onzena —va per les altres esmenes que no són la número 1—, doncs, aquestes Disposicions Addicionals, també respectivament, van definint amb tota exactitud quines són les funcions del Cos d'Administració.

És clar, aleshores, per un mínim de coherència, en tot cas, el que hauríem de fer —si s'acceptés a efectes dialèctics aquesta proposta de barrejar aspectes positius i negatius en una definició— seria modificar la Llei 17, quan diguéssim: «Els Cossos d'Administració tenen aquesta funció, i no tenen les funcions que tenen els cossos facultatius» de la Llei que, en principi, ara estem disposats a aprovar. I també a efectes dialèctics, si en el futur es creessin —com se n'admès la possibilitat, encara que no desitjada, perquè s'entén que la classificació i la relació dels llocs de treball ja és suficient per clarificar la qüestió

de les funcions dels diversos funcionaris, doncs, si s'admetés la creació d'uns nous cossos o d'unes escales, aleshores també caldria dir: «Aquests cossos o aquestes escales fan aquestes funcions, però no fan les que fan els cossos facultatius ni els que fan els cossos administratius». Per aquests motius, per major claredat —precisament per major claredat—, ens sembla que és millor deixar la cosa com està, definint tots aquests cossos en sentit positiu, explicant el que fan i no allò que no fan. Per aquests motius, ens oposarem a aquestes quatre esmenes.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, havent estat ja debatuda aquesta esmena número 1, anem a sotmetre-la a votació.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 5 vots a favor, 94 en contra i 7 abstencions.

Ara anem a la votació del text del Dictamen per a aquest mateix article.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article ha estat aprovat per 99 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions.

Ara anem a l'esmena número 3, del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per a defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor...

El Sr. LUCCHETTI: Senyor President, el nostre Grup retira les esmenes número 3 i 6 i el vot particular número 8.

El Sr. PRESIDENT: Retiren? Gràcies.

Bé, aquesta Presidència voldria posar a la consideració dels il·lustres membres de la Cambra la possibilitat de votar ara, havent estat eliminades ja totes les esmenes, conjuntament, tot el que queda de la Llei, pràcticament, doncs, tot, menys l'article primer, perquè així ho aprovaríem en bloc. Sembla bé de sotmetre això a votació en bloc?

Doncs, els qui siguin favorables a aquest conjunt d'articles de la Llei segons el Dictamen, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest conjunt d'articles, pràcticament, doncs, tota la Llei, a excepció de l'article primer que havia ja estat votat, queda aprovat per 100 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions.

Algun Grup vol donar explicació de vot? L'Honorable Conseller... (*fortes rialles*), l'Honorable Diputat senyor Folchi té la paraula.

El Sr. FOLCHI: Molt Honorable President, en la meua condició de Diputat i portaveu del Grup Popular, em veig obligat a demanar un torn d'explicació de vot per un projecte que ha tingut una unanimitat gairebé total en aquesta Cambra, i respecte al qual el nostre Grup manté, tanmateix, discrepàncies.

Ens hauria agradat poder explicitar aquestes discrepàncies per la via d'una esmena a la totalitat de retorn que teníem presentada i que per causes administratives no ha estat reservada

per substanciar davant el Ple, i això ens obliga a fer aquest torn d'explicació de vot, torn per explicar que el nostre Grup ha votat abstenció en tots els articles del projecte, fins i tot al títol —si hi hagués hagut votació separada, al títol—, per entendre que no existeix en la Llei una base suficient per a una votació contrària —estem d'acord amb el que diu la Llei—, però pensem que és manifestament insuficient per afrontar el tema la qüestió que intenta resoldre.

De fet, ja veiem que amb aquesta Llei debatuda a la Cambra sota l'imperi ideal de l'esperit d'Olot, la nostra tesi pot semblar poc important, però tot i així, i tractant-se d'una qüestió tècnica, ens agradaria explicitar almenys tres problemes que nosaltres vèiem en el Projecte, tal com va entrar a la Cambra i que només parcialment s'han resolt en la seva tramitació a ponència i comissió.

Primer problema: no ens trobem, malgrat el títol —Projecte de Llei de Cossos de Funcionaris—, davant d'una llei que reguli tots els cossos de funcionaris de la Generalitat, sinó part d'ells, i fins i tot que dona una regulació parcial als cossos que regula. I quan diem que regula part dels cossos no és només per allò que es preveu, els cossos que creen les disposicions addicionals de la Llei 17/85, sinó que el projecte, tal com va entrar a la Cambra, deixava en dubte si el cos d'interventors de la Generalitat, per exemple, subsistia o no, i si aquesta previsió dels cossos especials, dintre d'aquests generals, doncs, s'han de mirar amb prevenció, havia de portar a la dissolució del cos d'interventors. Se'ns dirà que això s'ha salvat i que s'ha salvat per la via de l'exposició de motius. Bé, és una manera d'entendre el problema, com a mínim parcialment, perquè, és clar, encara en queden altres de problemes.

Tinc aquí, i el senyor Conseller ho coneix perfectament, l'Ordre del 29 de juny de 1981, per la qual s'aprova el programa que hauria de regir eventualment en el seu dia la celebració de proves selectives per a lletrats de la Generalitat. Jo, coincidint en això amb el discurs del Molt Honorable senyor Heribert Barrera, penso que també és bo aclarir si els accessos a aquests cossos que es creen estan sota programes específics per raó de títol o no, i de quina manera això es pot reglar, i penso que l'única via per regular-ho era, precisament, la creació d'escals, no moltes, no tantes com hi ha en l'Administració central, no tan caòticament aparegudes o regulades com les de l'Administració central que, precisament per ser centenària, arrossega un conjunt de limitacions, i entre altres aquesta, però sí que pensem que la regulació d'escals era necessària.

Bé, no conté, per tant, la regulació complerta. L'article 18.b) de la Llei 17/75 preveia que en la Llei de creació dels cossos, a més del títol i dels elements definitoris d'aquests, es podrien regular les escales, si s'escau —no s'ha escaigut; ja se sap que la utilització d'aquesta clàusula permet un joc ample al Govern. Però nosaltres pensem que no és convincent el discurs que se'ns fa, que la legislació dels països europeus va per aquesta línia, i no és convincent per dues raons: en primer lloc, perquè a les comunitats europees, quan es regula la funció pública, es creen cossos i escales, encara que siguin simplement escales retributives, però escales, senyor Conseller, i en segon lloc, perquè, a més a més, donar tota aquesta importància a la relació de llocs de treball —que nosaltres compartim, pensem que la té—, només té sentit si existeix la relació de llocs de treball, però és difícil d'acceptar el discurs quan no va acompanyat

de la presentació d'una relació de llocs de treball, que és necessària.

I, per últim, hi havia un tercer problema constatat per nosaltres en la presentació del projecte de llei, que era el que venia a dificultar de forma important la mobilitat interadministrativa. Se'ns dirà també que la Llei, la Llei que hem votat, contempla ja aquest problema i que l'article 8 intenta donar una solució al problema de la mobilitat interadministrativa, però si s'analitza el text que hem aprovat veurem que el problema està contemplat únicament en una direcció. És a dir, contemplem la mobilitat interadministrativa dels funcionaris que vénen de fora a la Generalitat de Catalunya i ni contemplem la possibilitat que un funcionari de la Generalitat de Catalunya, vingui d'on vingui, marxi a prestar serveis en altres administracions públiques, senyor Conseller. I el problema és que si nosaltres no tenim classificació de llocs de treball i si nosaltres definim aquest funcionari només perquè pertany a un cos de titulars superiors, si aquest funcionari demana el pas a l'Administració de l'Estat ha d'integrar-se en un dels cossos o escales que existeixen allà, i, senyor Conseller, jo li demanaria si vostè pensa que un funcionari que pertany al cos de titulars superiors es pot incorporar al cos de lletrats de l'Estat, tot i que sigui advocat, o al cos d'enginyers d'Hisenda, tot i que sigui enginyer, i jo penso que no —i jo penso, senyor Conseller, que també ho creu, això.

Per tant, jo hauria votat, el nostre Grup hauria votat a l'esmena número 6, d'Esquerra Republicana de Catalunya, retirada; penso que al final caldrà regular les escales i que, per tant, aquesta Llei que regula parcialment una part dels cossos de funcionaris de la Generalitat no mereixia el nostre vot.

Crec que, en definitiva, aquesta Cambra necessitarà conèixer un altre projecte de llei de regulació dels cossos de funcionaris de la Generalitat de Catalunya.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Hustre Diputat senyor Ribó té la paraula per a l'explicació de vot.

El Sr. RIBÓ: Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, segurament acabem de votar una de les lleis aparentment —i subratllo «aparentment»— més progressistes de les que ha presentat el Govern de Convergència i Unió en aquest Parlament; sobre la forma, sembla de contingut avançat.

A aquesta Llei nosaltres havíem presentat diverses esmenes, alguna de les quals ha estat incorporada al text, i altres que hem retirat, bé perquè, pel que fa a la número 3, hi havia una lectura errònia del text; pel que fa a la número 6, es demanava un compromís per part del Govern que pot ser complert amb aplicació d'alguna altra llei de Catalunya, però que, malauradament, fins ara és complert, pel que fa als balanços trimestrals, o bé de forma parcial o a vegades de forma força inintelligible —jo convidaria els diputats de la majoria, que suposo que no es veuen obligats a fer aquests exercicis, a fer gimnàstica mental de tant en tant agafant aquests resums trimestrals dels pressupostos— i, per últim, un vot particular, que és ja un toc d'atenció per les aparences d'aquesta pretesa càrrega progressista.

Amb aquesta Llei, per arguments que s'han sentit aquí en la defensa d'alguna esmena i en la darrera explicació de vot, el Govern pot fer pràcticament el que vulgui en funció pública

dins el marc de les seves atribucions. Volem subratllar quan diem «el que vulgui», perquè deixa les portes tan obertes que pot ser o bé perquè es vol simplificar o bé perquè es vol continuar amb una cascada de situacions no resoltes o normatives parcials.

Vull recordar aquí el que ha estat fins ara, el que va ser fins fa molt poc norma bastant sovintejada, el tractament diferenciat de funcionaris a la Generalitat segons el seu origen, els recels que hi havia hagut en algun Departament respecte als transferits, la preferència sobre alguns membres del personal de la Generalitat, que fins i tot no tenia la categoria funcional, sobre altres pel pur fet de tenir una determinada orientació política, i un llarg etcètera. Per tant, aquest poder fer el que es vulgui pot tenir, repeteixo, la càrrega de racionalitat i d'eficiència o pot ser una pretensió de continuar amb aquella política.

En segon lloc, també dubtem de la càrrega progressista de la norma, quan no és cert que es vulgui afrontar tots els corporativismes. El nostre vot particular era un toc d'atenció —com assenyalava el senyor Folchi— sobre un cas concret que no s'ha volgut tocar, que s'ha preferit fer, jo diria la tàctica de l'estruç, encara que no ha estat exactament això, sinó que davant d'una reivindicació corporativista el Govern prefereix no dir res —i el senyor Folchi potser aviat s'haurà d'enfrontar a problemes com aquest, si és que es compleixen les previsions que el mateix senyor President, per un lapsus, ha hagut d'anunciar—, perquè resulta que són grups que estan fins i tot molt relacionats en matèries molt properes a vostè, senyor Folchi, i que vostè sap molt millor que jo.

Per tant, si és una llei tan progressista, per què no s'ha volgut de debò deixar inequívocament una posició davant de tot tipus de corporativisme? I espero que el senyor Escudé després ens ho podrà explicar amb molt de detall.

I, per últim, nosaltres dubtem de la càrrega progressista, quan s'amaguen darrere d'aquesta norma les poquíssimes competències que tenim en funció pública, senyor Conseller, que és el que a mi m'hauria agradat sentir també en la seva presentació del text. Vostè sap que ha de fer filigranes, i les ha de fer en funció pública, perquè vostès van acceptar una llei de funció pública que els deixa un marc absolutament estret, que, si parlem en propietat, no poden fer una política legislativa sobre la funció pública i ara passen la maroma com poden amb textos com el que acabem d'aprovar. També, doncs, la simplicitat del text prové de les estretones que ens deixa una determinada interpretació de l'Estatut —que se'n podrien fer d'altres—, que vostès en el seu dia van subscriure.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra intervenció per a explicació de vot? *(Pausa.)* L'Il·lustre Diputat senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, no sé si vostès recordaran un personatge d'un programa televisiu que va sorgir a les pantalles, fa uns mesos, que un senyor sovint deia : «Senyor ministre, estic horroritzat». Jo podria dir : «Senyor President, estic horroritzat». Estic horroritzat per les explicacions de vot que s'han donat fins ara. Les explicacions de vot —com indica la seva expressió— és explicar el propi vot. Aleshores aquí ens trobem, especialment en la primera explicació de vot, que, a través del mecanisme de l'explicació de vot se'ns ha fet el debat de totalitat que, no per

responsabilitat nostra, no s'ha pogut fer avui.

Per altra banda, a més a més, no sols hi ha hagut el legítim plaer de donar sortida a unes argumentacions correctes, sinó que s'ha aprofitat per fer el torn a favor, jo diria, de totes les esmenes que en el Ple s'han retirat i que no s'ha pogut fer aquest debat, tampoc, per retirada de les esmenes, tampoc per responsabilitat nostra. La segona explicació de vot ha anat una mica en aquest sentit, però potser menys. Per tant, jo no voldria caure —i no hi cauré— en el parany de donar les contraargumentacions —que les teníem preparades, evidentment— i, per tant, em limitaré estrictament al que jo entenc que és l'aplicació del Reglament, que és explicar el nostre vot.

Nosaltres hem mostrat la nostra plena conformitat amb el Projecte de Llei. Nosaltres, el nostre Grup, va presentar unes esmenes que ens semblaven adequades, esmenes que han quedat incorporades, esmenes que responen també als suggeriments d'una Comissió Mixta General sobre la Funció Pública —que ens han semblat molt correctes—; nosaltres hem acceptat, de les disset esmenes que es van presentar al Projecte de Llei, totes aquelles esmenes que ens van semblar adequades, correctes; les que no ho hem fet ho hem intentat explicar, i tenim la satisfacció de veure que en el Ple se'ns ha fet cas i, pràcticament, s'han retirat totes elles i només han quedat unes esmenes que, com deïem, eren més una discrepància gramatical, de lèxic, que no pas en el contingut de fons.

Per tant, doncs, nosaltres hem de mostrar —des d'aquí, en aquesta explicació de vot— la nostra satisfacció i agrair als grups que han presentat esmenes el fet d'haver-les presentat, d'haver ajudat a millorar el text inicial; també el fet d'haver-les retirades. I si, doncs, donem les gràcies als grups que han presentat esmenes, com no fer-ho al Grup Socialista, que no n'ha presentat cap, perquè ens ha semblat —i el curs de les votacions així ho ha indicat— que estava plenament d'acord, almenys, amb la filosofia bàsica del Projecte.

Per tant, doncs, nosaltres acabem aquesta intervenció, doncs, felicitant-nos i felicitant la Cambra perquè, a través d'aquesta Llei, que, com molt bé deia l'Honorable senyor Conseller, és un desplegament, un mer desplegament de la Llei 17/85, doncs, que permetrà construir, en un terreny tan important com és aquest, ajudar a construir aquest necessari autogovern i autonomia de Catalunya.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Encara una altra intervenció de vot? L'Il·lustre Diputat senyor García té la paraula.

El Sr. GARCÍA I SÉEZ : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, efectivament, en el moment de l'explicació de vot del meu Grup parlamentari en relació amb la Llei de Cossos de Funcionaris de la Generalitat de Catalunya, la primera constatació que ens agrada expressar en aquest tràmit procedimental és la nostra conformitat, la nostra satisfacció per la regulació del Projecte de Llei de Cossos de la Generalitat de Catalunya.

Sense cap mena de reserva, senyores i senyors diputats, amb el ple convenciment que aquesta Llei —a aquestes alçades del debat— és una llei que estructura, de forma coherent i eficaç, un dels terrenys més compromesos, més complexos, on hi ha molts interessos, com és el de la regulació, l'estructuració de la funció pública de la nostra autonomia... Abans de passar a

unes consideracions puntuals, tot advertint prèviament que, efectivament, aquest Projecte de Llei és un projecte que desenvolupa la Llei de la Funció Pública de la Generalitat, una llei que, com vostès recordaran, va ser àmpliament consensuada en aquesta Cambra abans de les vacances de 1986, el mes de juny de 1986.

El marc jurídic que dóna suport a la regulació d'aquesta Llei ve, efectivament, determinat per la Constitució, per l'Estatut d'Autonomia, per la Llei 30, de Mesures Urgents de Funció Pública, que té el caràcter de bàsica i per la nostra Llei de Funció Pública de la Generalitat de Catalunya.

Què diu, quina és la filosofia amb la qual nosaltres estem plenament d'acord, amb aquesta Llei de Funció Pública de la Generalitat de Catalunya?

Com s'ha dit aquí, l'administració, els cossos, no tenen el caràcter de patrimoni d'una determinada funció. Hi ha un canvi fonamental en la filosofia que ha imperat en la funció pública de l'Estat espanyol; un canvi important que a la Generalitat de Catalunya es veu implementat amb aquesta filosofia de cossos d'administració general i cossos d'administració especial, que és el que estem aprovant. Diu l'article 17 de la Llei : «La creació, la modificació i supressió de cossos i escales es faran per llei del Parlament». Per tant, el Consell Executiu ha pres la decisió d'enviar aquest Projecte de Llei, en el qual es creen determinats cossos especials; la Llei de Funció Pública de la Generalitat va crear cossos de caràcter general i, per tant, suposo que quan el Govern ho consideri oportú regularà, enviarà un altre projecte de llei en el qual reguli les escales que siguin necessàries per al desenvolupament de la funció pública de la Generalitat.

Però aquesta inversió de filosofia, que crec que és el fonamental... que no comparteixo amb el senyor Folchi, perquè crec que hi ha un error de concepció. No són els cossos els que donen l'estructura a efectes de la selecció, han perdut el que històricament ha estat el seu patrimoni : l'accés a la condició de funcionari era una via, era un patrimoni dels cossos; a partir d'ara, a partir de la Llei 30, a partir de la reforma de la Llei 30/1984, l'accés es fa a través dels llocs de treball —llocs de treball que, evidentment, s'han de catalogar, com diu l'article 21 de la Llei de Funció Pública. L'article 21 i l'article 22, efectivament, estableixen que el Consell Executiu haurà d'establir, regular i fer pública la relació de llocs de treballs definint la denominació i les característiques del lloc, definint els requisits exigits per a ocupar el lloc de treball, definint el complement de destinació que té assignat, perquè la política retributiva també té una relació directa amb el lloc de treball i no amb diferents estructures antigues com eren els cossos. Els cossos el que fan és agrupar, precisament, el que són els llocs de treball per les funcions homogènies, d'acord amb el que diu la Llei. Nosaltres donem, per tant, suport a una filosofia, pensem —com ha dit el Diputat senyor Ribó—, progressista; una filosofia que, evidentment, és l'inici d'un procés, aquesta regulació, és l'inici d'un procés que nosaltres pensem que és un procés en el qual el Parlament i totes les forces centrals sindicals dels sectors de funcionaris han d'estar molt atents. Perquè vostès, membres del Govern, tenen un bon instrument en les seves mans per fer una política de funció pública adequada a la realitat de la nostra comunitat autònoma, tenen un bon instrument; no el desaproveïtin, facin-lo servir, d'acord amb aquest esperit del

que és aquesta filosofia : que realment siguem capaços de canviar aquest patrimoni dels cossos sobre les funcions dels llocs de treball, que realment estiguéssim en condicions de lluitar amb aquest corporativisme per fer una administració pública més eficient, més eficaç i més moderna.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

Proposta de Resolució de Ratificació de la Resolució 42/II i de la Resolució 45/II del Parlament de Catalunya

El Sr. PRESIDENT : Bé, aleshores, podem passar ja al punt següent, el punt segon, que és Proposta de Resolució, de la Junta de Portaveus, de Ratificació de la Resolució 42/II i de la Resolució 45/II del Parlament de Catalunya.

Voldria encomanar a l'Il·lustre senyor Secretari que doni lectura a l'esmentada Proposta de Resolució.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA : «Proposta de Resolució de la Junta de Portaveus de Ratificació de la Resolució 42/II i de la Resolució 45/II del Parlament de Catalunya. Atès el que disposa l'article 202 del Reglament del Congrés dels Diputats i atesa la dissolució de les Corts Generals decretada pel President del Govern el 22 d'abril de 1982 (Reial Decret 794/1986, del 22 d'abril, de Dissolució del Congrés dels Diputats i del Senat i de Convocatòria d'Eleccions), el Ple del Parlament, d'acord amb la norma supletòria de l'article 133.2 del Reglament, del 23 de novembre de 1982, per la majoria requerida per l'article 133.2 i 3 del Reglament, acorda de ratificar la Resolució 42/II del Parlament de Catalunya, per la qual s'aprova la Proposició de Llei sobre el Sistema de Provisió de Places i Nomenament dels Funcionaris Locals amb Habilitació de Caràcter Nacional, a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats, aprovada pel Ple del Parlament el dia 12 de juny de 1985, i la Resolució 45/II del Parlament de Catalunya, per la qual s'elegeixen els diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la dita Proposició de Llei, aprovada pel Ple del Parlament del dia 26 de juny de 1985.»

El Sr. PRESIDENT : Sembla que, pel tenor de la Proposta, no hi haurà torns a favor ni en contra i, en aquest cas, es podria passar directament a la votació. D'acord amb l'article 133.2 —i en aquesta suposició— del Reglament, l'aprovació d'aquesta Proposta de Resolució requereix el vot favorable de la majoria absoluta en una votació final, com és el nostre cas, sobre el conjunt del text.

Els senyors diputats que hi estiguin d'acord, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

La votació dóna aquests resultats : 70 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions. Per tant, la majoria absoluta ha estat assolida.

Proposta de Resolució per la qual s'acorda de presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei sobre la Cessió Obligatòria i Temporal de la Xarxa d'Enllaços de les Televisions Públiques

El tercer punt de l'ordre del dia és : debat i votació del Dicta-

men de la Comissió de Política Cultural sobre la Proposta de Resolució per la qual s'acorda de presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei sobre la Cessió Obligatòria i Temporal de la Xarxa d'Enllaços de les Televisions Públiques. La Comissió de Política Cultural ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen.

Algun Illustre Diputat ha estat encarregat per la Comissió de presentar el Dictamen? (*Pausa.*) Bé, aleshores, hem de fer avinent que, en aquesta Proposta de Resolució, no hi ha presentada cap esmena. Per tant, si les senyores i els senyors diputats no hi tenen inconvenient, procedirem a la votació. D'acord amb l'article 133.2 del Reglament, l'aprovació d'aquesta Proposta de Resolució requereix el vot favorable de la majoria absoluta en una votació final sobre el conjunt del text.

Els senyors diputats que hi estiguin d'acord, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret. Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

La Proposta de Resolució ha estat aprovada per 68 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions; per tant, la majoria absoluta ha estat assolida. Algun membre... El senyor Clotas té la paraula per a l'explicació de vot. Sí, sí, d'acord. Jo anava a oferir, precisament, aquesta explicació.

El Sr. CLOTAS : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats utilitzaré un termini molt breu de temps per explicar el vot, que reproduïx el vot que va fer el Grup Socialista en ocasió de la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei, presentada, al seu moment, pel Grup de Convergència i Unió. Recordaré breument allò que dèiem el mes d'octubre de l'any passat en relació amb aquesta Proposta de Proposició de Llei, que creïem nosaltres, estariem absolutament convençuts, que obeïa dos motius fonamentals : un motiu : disfressar, encobrir una crítica que sorgia del conjunt de l'opinió pública en relació amb tots els temes que fan referència a TV3, tant des del punt de vista de la manca de pluralisme en la seva actuació, com la qüestió d'un pressupost desmesurat, poc ajustat a les necessitats pressupostàries, un pressupost desorbitat; com diferents crítiques en la gestió i en la programació que estava emetent ja TV3 —com avui podem constatar a través de sectors professionals, com ara el món del cinema, el món dels escriptors, etcètera—, en contra d'aquest tipus de programació. I dèiem que hi havia també una segona part d'aquesta Proposta de Proposició de Llei que nosaltres podíem compartir, que era la necessitat, l'exigència, diria jo, que les dues xarxes de televisió perquè es coordinessin per retre un millor servei a tots els ciutadans. Dèiem també que el marc legal ja estava establert. El marc legal recordaré que era la Disposició Transitòria de la Llei Reguladora dels Tercers Canals i la Disposició Addicional del Reial Decret legislatiu, que diu, justament que «la Comissió Mixta que es crea en virtut d'aquest Reial Decret té al seu abast formular les propostes tècniques necessàries per a l'adequació de la xarxa actual de televisió instal·lada a la Generalitat de Catalunya, en allò que preveu la citada Llei, d'acord amb el Pla nacional de cobertura.» És a dir solucionar tots aquells problemes tècnics que podien generar-se entre els dos ens públics de radiodifusió. Doncs bé, per tant, el marc legal ja hi és. No insistiré, per tant, en el que era —nosaltres ho creïem— una instrumentalització absoluta del Parlament en un moment determinat, el mes d'octubre del 86, en el qual es generava en l'opinió pública una crítica creixent cap a aquesta actitud partidista

de gestió des de la Direcció General de l'Ens Públic de Ràdio-televisió a Catalunya, TV3.

Entraré avui en un segon aspecte, que és el contingut d'aquesta proposta de Proposició de Llei, que jo pregaria —i lamento haver-ho de dir— que es tingués més cura en el moment de presentar el que és una iniciativa legislativa, que sospito —i és tan sols una intuïció— que pot venir redactada directament d'aquest Director General de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, perquè manifesta una ignorància considerable sobre el que són els procediments legislatius i el que ha de ser el contingut d'una llei. En tot cas, adverteixo que això que avui s'acaba d'aprovar per majoria absoluta podria ser un conjunt de disposicions addicionals del que seria un reglament de funcionament, però que difícilment és una proposta de proposició de llei, que és el que estableix l'Estatut per presentar al Congrés dels Diputats.

Breument, per donar un argument nou diré que, quan es diu que «l'ens públic de Ràdio-televisió Espanyola ha de cedir obligatòriament la seva xarxa de radioenllaços a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió» —article primer— i en la Disposició Addicional Segona es diu que «els preceptes d'aquesta Llei s'apliquen, igualment, a les televisions públiques gestionades per les altres comunitats autònomes», s'està dient una barbaritat. En primer lloc, perquè allò que ha de regular el Congrés dels Diputats és una llei-marc, naturalment, que compregui totes les comunitats autònomes, però el que no es pot fer és traslladar les necessitats específiques reglamentàries de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió a la resta de totes les comunitats autònomes. Per exemple, article segon : «La durada mínima ha de ser de quinze minuts al matí i quinze minuts a la tarda; s'ha d'acostar tant com sigui possible en el moment que efectuin les emissions més interessants; la cessió d'enllaços haurà de ser feta amb petició prèvia amb un temps prudencial; el preu del servei prestat ha de ser el que assenyalin les parts de comú acord, i mentre no s'arribi a aquest acord...», etcètera, etcètera. «La concurrència horària de peticions d'enllaços ordinaris s'ha de resoldre en ordre cronològic, etcètera.» Això són disposicions addicionals d'un reglament.

En tot cas, vagi per endavant el que ha estat la voluntat del partit i del Grup Socialista, en tot moment, en els temes de ràdio-televisió i en la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Ha estat ser capdavaners en el mateix punt de partida que tothom per assolir una televisió pròpia, amb totes les seves competències i amb tots els seus recursos, que exigim —i això ho hem dit públicament en moltíssimes ocasions, i des d'aquesta tribuna— als dos ens públics de ràdio-televisió una coordinació bàsica, imprescindible i necessària perquè obeeixin als objectius per als quals estan creats, i és retre un servei públic als ciutadans. Per tant, des d'aquest punt de partida, des d'allò que hauria hagut de ser una altra via per assolir aquest objectiu, no la via d'una presentació de proposta de proposició de llei, que no reeixirà, i vostès ho saben tan bé com nosaltres, perquè no té contingut per regir, sinó que el que nosaltres cercàvem era la via possible que fos per aconseguir aquest objectiu—; de la mateixa manera que en altres aspectes importants com són, per exemple, el finançament autonòmic, s'ha fet a través d'un esforç comú, a través de la participació unitària i institucional de tots els grups aquí representats, amb un protagonisme també important, gairebé decisiu —diria— del Grup Socialista,

però vinculat a un esforç comú de totes les forces polítiques reclamant allò que consideràvem just, aquesta era la via també —i l'havíem reclamat en moltíssimes ocasions, d'aconseguir el que és la coordinació entre les xarxes de televisió.

Nosaltres emprendrem altres vies, emprendrem altres vies en el si del Parlament, de la mateixa manera que la Proposició no de Llei que es va ja aprovar l'any passat, instant el Govern de la Generalitat a emprendre aquest camí, i emprendrem altres vies sota la responsabilitat dels socialistes, en virtut d'un objectiu comú social, per a tot el poble de Catalunya, que és que la nostra televisió tingui tots els instruments per emetre amb les òptimes condicions. Emprendrem aquelles vies de diàleg constructiu, de treball constructiu, perquè això sigui una realitat.

Aquest és el motiu, senyor President, senyores i senyors Diputats, pel qual el nostre Grup ha votat una abstenció que vull repetir el que deia en la seva presa en consideració, una abstenció que és un «sí» claríssim i contundent a aquesta coordinació de la xarxa de televisió pública, i és un «no» a la demagogia i a la instrumentalització d'aquesta Cambra per a beneficis partidistes i que no condueixen enlloc més que a la frustració col·lectiva.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra intervenció d'explicació de vot? La Il·lustre Diputada senyora Vintró té la paraula.

La Sra. VINTRÓ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo voldria explicar el sentit de l'abstenció del vot del Grup del PSUC, perquè crec que és important que la Cambra sàpiga, i en quedi constància, quina ha estat l'actitud respecte d'aquest tema del nostre Grup parlamentari.

El dia 14 de febrer de l'any passat, no, del 85, del 86, perdó, el senyor Granados es va adreçar al secretari general del nostre partit explicant-li les dificultats per la col·laboració amb Televisió Espanyola pel que fa a la xarxa d'enllaços. El dia 17 el responsable del nostre partit en mitjans de comunicació li va adjuntar la còpia de la Proposició no de Llei que el dia 18 està registrada en aquesta Cambra. I el mateix 17 de febrer, el secretari general del PSUC, senyor Gutiérrez Díaz, es va adreçar al senyor Calviño interessant-se per aquest tema. La Proposició no de Llei del nostre Grup, que demanava que el Consell Executiu informés aquest Parlament de quina era la situació, que demanava que es fes l'acord de la Comissió Mixta pel que fa a la utilització d'enllaços i que demanaven una tercera part que hi hagués una col·laboració entre les televisions autonòmiques i la televisió central, va ser aprovada per unanimitat en aquesta Cambra.

Bé, el que jo haig de dir és que aquesta Cambra no ha vist que s'acomplís, aquest acord. I no ha vist que s'acomplís aquest acord per manca d'informació del Consell Executiu en aquest Parlament sobre aquesta qüestió; ha vist que no es complia l'acord pel que fa a la conversió del que era la proposta de la Comissió Mixta en els termes dels enllaços, i tampoc ha vist que es cobris en el tercer apartat de la col·laboració de les tres televisions.

Nosaltres entenem que aquí hi ha dos tipus de falles, una per part del Consell Executiu, l'altra per part de Televisió Espanyola. Ara bé, en la mesura que entenem que si aquesta Cambra ha aprovat, a iniciativa d'aquest Grup, que va ser l'únic que en el moment en què el senyor Granados va adreçar a tots els Grups parlamentaris per demanar-los la seva col·laboració en

aquest tema, que suposo que era d'interès de tota la Cambra, d'interès de Catalunya, d'interès de la població, etcètera, etcètera, va ser l'únic grup parlamentari que va prendre una iniciativa, que va tenir la satisfacció de comprovar que aquesta iniciativa era recolzada per tots els Grups i aprovada per unanimitat, el que no entenem és per què no s'ha complert allò que aquest Parlament va aprovar, i avui es presenta una altra cosa que, en el fons hi estem d'acord, però que és, una vegada més, una operació de baralla entre dues institucions per amagar, d'alguna manera, el fons dels problemes.

Aquest és el sentit de la nostra abstenció. Vull que quedi molt clar que el Grup parlamentari del PSUC va ser el primer que va defensar el compliment dels acords de la Comissió Mixta, que va presentar una proposició no de llei en aquest Parlament, que això es va aprovar, que aquesta aprovació, després, com tantes d'altres, no s'ha realitzat, i que en aquests moments no discrepem del fons del text —tot i que coincidiríem que possiblement no sigui un text jurídic massa curós—, però sí que respon als acords que s'havien pres en el seu moment a la Comissió Mixta i que després també, i ara per culpa de Madrid, no s'han realitzat.

Però, per favor, que no es faci servir aquest Parlament en determinats moments per necessitats de propaganda política dels uns o dels altres i que s'actui d'una manera coordinada, d'una manera unànime en un tema que ens afecta i ens interessa a tots, però salvant, per favor, els interessos partidistes i per cobrir, en determinats moments, operacions de propaganda.

Aquesta és, senyores i senyors Diputats, senyor President, l'abstenció o el sentit de l'abstenció del nostre Grup.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat senyor Garriga té la paraula per a l'explicació de vot.

El Sr. GARRIGA : Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, el vot favorable que ha donat el nostre Grup a aquesta iniciativa entenem que resulta del fet notori i reiterat del cercol al qual està sotmesa TV3, així com també s'ha dit altres canals autonòmics com puguin ser el cas del basc i del gallec, per part dels més alts responsables de la política de Ràdio-televisió Espanyola. I quan nosaltres diem «cercol» volem referir-nos que es vol obligar la nostra televisió a tancar-se dins unes fronteres exclusivament catalanes, sense que s'hagi vist una voluntat política ferma i ben decidida per compartir, entre totes les televisions, les diferents xarxes existents a Espanya.

Nosaltres estem convençuts que aquestes cessions temporals i recíproques han de quedar obligatòriament establertes entre totes les televisions públiques i que el que aquesta Proposta de Resolució proposa d'una forma vasta i concreta queda molt ben recollit en el text que hem votat, tal com ja es va posar de manifest d'una manera patent, evident i clara en el si de la Comissió de Política Cultural.

Per tot això, i coincidint plenament amb tots els catalans que volen que Televisió sigui quelcom més que una televisió folklòrica i testimonial, doncs, volem veure la nostra Televisió en el si de la Unió Europea de Radiodifusió i podent competir lliurement amb l'actual Televisió pública estatal i altres possibles televisions privades en un futur que, malauradament, sembla llunyà, és pel que hem manifestat la nostra voluntat de donar suport clarament a totes les iniciatives que vagin en aquest sentit amb el nostre vot i a qualsevol altra actuació que

sigui necessària.

Esperem que Televisió Espanyola vulgui arreglar això abans dels Jocs Olímpics, per exemple, perquè, en cas contrari ens podem començar a témer el que pot ocórrer, com altres vegades ha succeït.

Res més, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra explicació de vot? *(Pausa.)* El senyor Marçal Casanovas té la paraula.

El Sr. CASANOVAS : Moltes gràcies, senyor President. No era la meua intenció sortir aquí a donar l'explicació de vot d'una qüestió que no s'ha debatut, però ja que ho han fet tota una sèrie de grups, també crec que nosaltres ho hem de fer.

Nosaltres hem votat afirmativament aquesta Proposició de Llei, aquesta Proposició de Llei a presentar a les Corts Generals, perquè també al marge de si TV3 fa més bons programes o més mals programes —això podríem discutir-ho; ho hem discutit moltes vegades, i estaríem d'acord que podrien millorar molt, TV3—, però, al marge de la seva programació, es troba amb una sèrie d'entrebancs constants per part de l'Administració de Madrid, per poder desenvolupar la seva tasca; que ens queixem que és dolenta, però encara la pot desenvolupar menys a causa dels entrebancs amb què es troba.

Des del 26 de desembre de l'any 84, que es va concedir a la Generalitat de Catalunya la gestió del tercer canal, jo crec que des de llavors s'han estat fent gestions constantment a Madrid per intentar d'arreglar aquest assumpte dels enllaços.

No s'ha obtingut mai una resposta satisfactòria; més ben dit, una resposta satisfactòria sí que s'ha donat : s'ha dit que això ja se solucionaria, que això ja entrava en el moment de la solució, però resulta que la concessió dels enllaços que nosaltres demanem no s'ha portat mai a la pràctica.

Creiem que d'una vegada per totes és qüestió de fer un gest una mica enèrgic i presentar una proposició de llei.

És per això que nosaltres l'hem votada favorablement.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Una altra intervenció? *(Pausa.)* El senyor Codina té la paraula.

El Sr. CODINA I CASTILLO : Gràcies, senyor President; senyores Diputades, senyors Diputats, per fer l'explicació de vot del nostre Grup en referència a la Proposició no de Llei que avui, que en aquests moments acabem de votar.

Però ara jo voldria fer, no la història del que ha estat un seguit d'incompliments de la part del Govern central en el si de la Comissió Mixta —que això és un tema que ja va sortir al seu dia en la presa en consideració, per una banda, i després en el si de la Comissió de Cultura—, però sí que per centrar una mica el tema m'agradaria d'esmerçar el meu temps, repartit de forma i manera que quedés clara quina ha estat la nostra posició en aquesta qüestió.

Hi ha la presa en consideració en el si d'aquesta Cambra; vull recordar que s'aprova amb els vots favorables de tots els Grups parlamentaris, llevat del Partit Socialista, o del Grup dels Socialistes de Catalunya, que fa una abstenció positiva, que després em permetré comentar, aquesta abstenció positiva. Després passa al si de la Comissió de Cultura; es produeix el fet que no hi ha ni una sola esmena, ni text alternatiu, ni cap altre posicionament. Passa al si de la Comissió, dic, també amb el mateix sentit de vot, és a dir, votació favorable de tots els

Grups de la Cambra, de tots els Grups de la Cambra, llevat de l'abstenció del Grup dels socialistes... de tots els Grups de la Cambra, i, finalment, avui arriba a aquesta sessió que, després de la votació, s'ha vist que hi ha hagut un posicionament votant-ho a favor per part del Grup de Convergència i Unió, del Grup Popular, d'Esquerra Republicana, i abstenció —coherent, perquè aquesta ha estat la seva línia fins avui— del Grup Socialista, i diferent per part del Grup del PSU de Catalunya.

Bé, això és el que ha passat d'aleshores fins ara en el si d'aquesta Cambra. Paral·lelament hi ha hagut unes actuacions, no en el si de la Cambra, però sí que hi ha hagut unes actuacions que em sembla que és important que es coneguin, que ha estat, per una banda, la reunió que van tenir la setmana passada els tres directors generals de les tres televisions autonòmiques, és a dir, d'Euskal Telebista, de la Televisió Gallega i de TV3, a fi i efecte de fer una mena de front comú i dirigir una carta al President del Govern, per tal que aquest donés les instruccions oportunes perquè es complissin els acords de la Comissió Mixta i perquè, en definitiva, es permetés, tal com preveu la Llei de Tercers Canals, la participació de les televisions autonòmiques a la UER, per una banda, i per altra banda, per a la utilització de la xarxa d'enllaços que avui —ho remarcuem una vegada més—, la xarxa d'enllaços pública, de tots, la xarxa d'enllaços pública, de tots, i avui utilitzada només per Televisió Espanyola, no pas per les altres televisions. Per una banda aquesta situació, aquest afer, es produeix la setmana passada; també la mateixa setmana passada hi ha la Comissió de control i seguiment de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió on es produeixen un seguit de preguntes al Director General i entre d'altres també la de si havia alguna novetat en aquest sentit; no se'n produeix cap, i arribem en un moment en què l'endemà d'aquesta reunió dels tres directors generals hi ha una declaració del Ministre de Cultura i Portaveu del Govern central, en el sentit que diu que el Govern no té previst, de moment, desenvolupar la Llei de Tercers Canals ni, així mateix, donar autorització per a la utilització tant de la xarxa pública com de l'entrada a la UER.

Bé, aquesta em semblava que era la introducció que havia de fer per coneixement de totes les senyores i els senyors Diputats, perquè poguéssim centrar una mica el tema.

Per què el nostre vot favorable? És evident : vam estar en aquest cas concret, en el cas, i tot reconeixent —i no volent desmerèixer en absolut... —un dia em deia en aquell moment el Portaveu del PSU, que ens atribuïem paternitats que no ho eren—; en aquest cas de la Proposició no de Llei sí que som nosaltres, l'hem presentat, però no hem deixat de reconèixer mai l'acció prèvia que hi va haver de la Proposició no de Llei presentada pel PSUC i a la qual vam donar suport tots els Grups de la Cambra; va ser una iniciativa que nosaltres en el seu moment també vàrem aprovar, i vam donar-hi suport i, per tant, el fet que avui nosaltres votéssim a favor era una situació, em sembla, de tot punt de vista coherent.

Per altra banda, pensem que és l'únic, el darrer camí que ens queda en aquests moments per tal que en el Congrés dels Diputats, que és el lloc on es pot regular aquesta situació, es pugui donar definitivament sortida a un tema que a nosaltres ens sembla realment cabdal i molt important. A mi m'agradaria molt entrar —i no ho puc fer, sé que no ho permet el

Reglament— en debat en la intervenció de les diferents explicacions de vot que hi ha hagut, especialment la del Grup Socialista. Això el Reglament no m'ho permet i jo no ho utilitzaré, però s'ha de tenir en compte que el desacord, i ho saben, és total, profund, i el punt de vista que ells emparen com a utilització del Parlament nosaltres no hi estem en absolut d'acord, però això ho passaré per alt.

I voldria acabar si més no amb una expressió, per una banda, de temença, en el sentit que encara que avui això ha estat aprovat per majoria després no es pugui, no reïxi en el si del Congrés de Diputats, perquè les declaracions —i això ho lligo amb el principi de la meua intervenció— del Portaveu del Govern, doncs ja ha anunciat que no tenen cap voluntat de resoldre el tema; això em fa estar temerós i en certa manera desmoralitzat, però, per altra banda, sí que tinc l'esperança que els companys del Grup Socialista d'aquesta Cambra a Madrid, és a dir, el Grup que dona suport majoritari al Govern de Madrid, tingui una abstenció positiva, com ha tingut el Grup Socialista de la Cambra del Parlament de Catalunya. Perquè a ningú se'ns escapa que si tenen una abstenció positiva, presumiblement sí que reïxi aquesta Proposició de Llei.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

(*Ll. Sr. Vives s'aixeca per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT : En base a què?

El Sr. VIVES (*de l'escó estant*) : Senyor President perquè entenem que a partir del 66.3 del Reglament de la Cambra, perquè hi ha hagut una manifestació sobre el sentit de vot, del Diputat senyor Codina, en relació amb el nostre Grup parlamentari, inexacta. Per demanar la paraula, en tot cas per aclarir aquest aspecte, en la mesura que entenem que hem estat contradits.

El Sr. PRESIDENT : Faci un aclariment però amb molta brevetat, eh?, li ho prego.

El Sr. VIVES : La senyora Vintró.

(*La I. Sra. Vintró s'aixeca per parlar.*)

La Sra. VINTRÓ (*de l'escó estant*) : Un segon només, senyor President, per dir que el nostre Grup parlamentari en Comissió —i era aquesta Diputada la que representava el Grup— es va abstenir. Que consti que l'abstenció es va fer en Comissió la setmana passada, i s'ha repetit avui. No ha estat avui la primera vegada.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé.

**Projecte de Resolució
per la qual s'acorda de presentar davant
la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei
relativa a la Determinació dels Paràmetres Tècnics
de Funcionament de les Emissores Institucionals
dependents de les Corporacions Locals**

El Sr. PRESIDENT : Passem ara al quart punt de l'ordre del dia, que és debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de Resolució per la qual s'acorda de presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei relativa a la Determinació dels Paràmetres Tècnics de Funcionament de les Emissores Institucionals dependents de les Corporacions Locals.

La Comissió de Política Cultural ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen. Prego que si algun Honorable membre del Consell Executiu ha de presentar aquesta iniciativa, ho faci. L'Honorable senyor Bassols té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Molt Honorable President, senyores i senyors Diputats, d'acord amb el que estableix l'article 133 del Reglament d'aquesta Cambra, tinc ara l'honor de presentar el Projecte de Resolució pel qual s'acorda elevar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei relativa a la Determinació dels Paràmetres Tècnics de Funcionament de les Emissores Institucionals que depenen de les Corporacions Locals.

Les competències de la Generalitat en matèria de radiodifusió dimanen de l'article 16.1 de l'Estatut de Catalunya el qual és alhora la formulació estatutària del que estableix l'article 149.1.27 de la Constitució espanyola.

Segons aquesta preceptiva constitucional, correspon a l'Estat la promulgació de les normes bàsiques del règim de Ràdio i Televisió i en general de tots els mitjans de comunicació social, i a la Generalitat de Catalunya el desenvolupament legislatiu i les competències d'execució.

La normativa estatal i de la Generalitat regulen la radiodifusió en ones mètriques amb modulació de freqüència, mitjançant, respectivament, el Reial Decret 1473, del 1979, en el seu article setè, i el Decret 175/1980, del 3 d'octubre, entre d'altres.

Ambdós Decrets fan referència a les emissores institucionals dependents de les corporacions locals, essent la legislació estatal més restrictiva que la nostra, que la de la Generalitat, pel que fa referència a les possibilitats de patrocini comercial de programes radiofònics. Concretament el nostre Decret, el 175 del 1980, diu : «Els programes de les emissores institucionals seran sempre educatius i culturals. Els concessionaris sols podran acceptar patrocini per a algun d'aquests programes només si la firma subvencionadora està establerta en la població de l'emissora. En cap cas no podran difondre publicitat.»

I, en canvi, el Reial Decret de l'Estat, al qual m'he referit, el 1473/1979, es pronuncia altrament, i diu que les emissores institucionals no podran difondre publicitat ni presentar programes patrocinats per firmes comercials. Els seus pressupostos hauran de ser coberts íntegrament per les mateixes institucions o per subvencions externes clarament especificades i acreditades. Els seus programes seran també sempre educatius i culturals, de manera que aquest patrocini, que no és possible en les emissores de fora de Catalunya, ho és a casa nostra, sempre que la firma comercial patrocinadora radiqui en la mateixa població que l'emissora.

En el procés concessional d'emissores convocat per la Generalitat de Catalunya l'any 1980, per Decret de l'aleshores Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació, van atorgar-se trenta-quatre freqüències, cinc de les quals foren assignades a emissores institucionals dependents de corporacions locals. I el mateix President de la Generalitat, en el decurs de l'anterior legislatura, s'adreçà reiteradament al President del Govern de l'Estat per tal de posar-li de manifest la consideració de l'existència a Catalunya d'un nombre important d'emissores municipals, les quals no tenien el corresponent reconeixement legal.

El Govern de la Generalitat no ha dubtat mai —i això m'in-

teressa molt de remarcar-ho, i és un dels principals motius de formular aquesta presentació— a valorar degudament i positivament la tasca que duen a terme les emissores municipals, i això per raó de quatre motius.

Primer, perquè les emissores municipals constitueixen certament, en el seu conjunt, un fet important de creativitat.

Segon, perquè aquesta creativitat la realitzen, generalment, principalment, els joves. Darrere de cada emissora acostuma a haver-hi un grup de joves il·lusionat en aquesta tasca.

Tercer, perquè les emissores municipals constitueixen un factor important vers la normalització lingüística i la difusió cultural.

I, a l'últim, perquè el conjunt de les emissores municipals constitueix un fenomen molt propi i molt típic de Catalunya, és a dir, que responen a la realitat social i cultural de la nostra terra, i hi responen, a més, d'una forma pluralista.

D'altra banda, el Govern de la Generalitat ha ofert reiterades vegades, de forma verbal i per escrit, solucions tècniques a les característiques pròpies de les emissores, adients amb el seu funcionament. Concretament, s'ha proposat l'assignació d'un segment de la banda de freqüència modulada en el qual tenien cabuda totes les emissores municipals. I el Govern de la Generalitat entén, també, que és el de l'Estat —per raó de la distribució competencial a què m'he referit abans—, és el Govern de l'Estat a qui correspon la decisió de determinar els aspectes tècnics de freqüència i potència de les emissores institucionals, d'acord amb el que determinen les condicions tècniques signades a través dels convenis internacionals.

I, per això, pel que fa a aquest aspecte competencial, i en aquest sentit, el Govern que represento ara a la tribuna presenta aquest Projecte de Resolució, per tal que aquesta Cambra, que el Parlament de Catalunya, en mèrits de la iniciativa legislativa que li reconeix l'article 34 del nostre Estatut d'Autonomia, remeti al Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de referència, a fi que resolgui d'una forma satisfactòria el problema plantejat per les emissores municipals a Catalunya i arreu de l'Estat.

Per tot allò expressat, espero i demano que aquest Projecte de Llei sigui acollit de forma favorable per aquesta Cambra, com una contribució de la Generalitat de Catalunya al procés legislatiu de l'Estat.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Conseller. Algun il·lustre membre de la Cambra ha estat encarregat per la Comissió de presentar el Dictamen? *(Pausa.)* No? Bé. Aleshores, doncs, hem de fer avinent que en aquest Projecte de Resolució no hi ha presentada cap esmena. Per tant, si les senyores i els senyors diputats no hi tenen inconvenient, es procedirà a la votació.

D'acord amb l'article 133.2 del Reglament, l'aprovació d'aquest Projecte de Resolució requereix el vot favorable de la majoria absoluta en una votació final, que és la que ara anem a fer, sobre el conjunt del text.

Els senyors diputats que estiguin a favor d'aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El Projecte de Resolució ha estat aprovat per 73 vots a favor,

cap en contra i 30 abstencions, i, per tant, la majoria absoluta ha estat assolida.

Algun grup parlamentari vol donar explicació de vot? *(Pausa.)* El senyor Clotas té la paraula.

El Sr. CLOTAS : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, és vertaderament sorprenent veure com el Conseller de Governació, el senyor Bassols, ha utilitzat gairebé vint minuts per explicar una proposta de proposició de llei que té quatre línies; un article únic. Potser és —em temo jo— que del que es tracta aquí és de justificar tota una acció política que hi ha darrere de la presentació d'aquesta Proposta de Proposició de Llei, i ara en parlarem. En tot cas...

El Sr. PRESIDENT : Em permet, Il·lustre Diputat? Recordi's que ha de fer l'explicació de vot, eh?

El Sr. CLOTAS : Sí, senyor President. M'ha sorprès, justament, aquesta vehemència en l'exposició. *(Remor de veus.)*

Abans deïem que calia —i lamentàvem dir-ho— fer millor les coses que presentem al Congrés de Diputats des del Parlament; el senyor Conseller ens ha citat dos articles del Reglament i un de l'Estatut, i jo crec que se n'ha deixat un, el més important : l'article 34 de l'Estatut, que preveu les dues formes en què la Cambra autonòmica s'adreça al Congrés de Diputats o al Govern socialista : a través d'una proposta de proposició de llei o a través d'un projecte de llei perquè el Govern socialista l'adopti. Bé; resulta que aquest —i lamento haver-ho de dir— no és cap dels dos casos. Aquí se'ns presenta una —i aquest és el motiu de la nostra votació, senyor President— proposició no de llei adreçada com si fos una proposició de llei.

Jo em temo molt que no és que es produeixin votacions en el Congrés dels Diputats; és que em temo molt que pugui no ser acceptada a tràmit, perquè això és una proposició no de llei, no és una proposició de llei, que és el que expressa l'article 34 de l'Estatut. Per tant, cal tenir això ben en compte.

En tot cas, molt breument, les nostres esmenes : nosaltres vam presentar tres esmenes a aquest article únic. Se'ns en va admetre una i se'ns en van rebutjar les altres dues. Repeteixo el que he dit en ocasió de la nostra explicació de vot anterior, i és que, quan s'adreça al Congrés de Diputats, no es pot particularitzar sobre actituds del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, si el que es vol és cercar un marc general de regulació. S'ha d'obviar, això del Consell Executiu de la Generalitat.

Aquestes eren esmenes que nosaltres havíem presentat, però malgrat que no se'ns haguessin acceptat aquestes esmenes; malgrat constatar que això era una proposició no de llei, nosaltres hauríem votat afirmativament aquest tipus d'iniciativa si s'hagués resolt això que intuïm que hi ha com a rerafons polític de la presentació d'aquesta iniciativa, és a dir, la condició que vam exposar, per votar afirmativament aquesta iniciativa, que el Consell Executiu de la Generalitat retirés els cent trenta expedients i escaig oberts a les emissores municipals de Catalunya i que, per descomptat, obrís l'emissora, avui tancada, de Balaguer.

El problema, per tant, no és constitucional ni jurídic —i podríem entrar en això a través de l'article 20 de la Constitució i la llibertat d'expressió i de difusió de la informació que tenen tots els ciutadans a través, en aquest cas, d'emissores municipals—, ni és tampoc el tractament d'un problema con-

stitucional i, de nou, jurídic de l'article 25.1 de la Constitució, quan prescriu que, per haver-hi una sanció —la sanció administrativa del tancament—, hi ha d'haver un delictes i hi ha d'haver una llei que tipifiqui el tipus de sanció que s'aplica, i en aquest cas tampoc no hi és, atès —tots hi estem d'acord— que no hi ha cap marc legal que empari i que precisi quina és l'actuació administrativa que han de tenir les emissores municipals ni la sanció administrativa que després se'ls imposa.

Però, el problema, ja dic, no és ni de forma, ni de continguts, ni constitucional, tan sols, ni jurídic; el problema és polític. El problema és la manca de respecte cap a l'autonomia municipal que demostra tenir el Consell Executiu de la Generalitat en obrir cent trenta expedients i escaig a unes emissores municipals, cent cinquanta de les quals estan treballant des de fa set anys en una tasca absolutament exemplar, en una tasca absolutament constructiva i educativa i en una tasca absolutament difusora de cultura i d'informació. I aquest és el problema polític, problema polític que deriva d'una voluntat, la voluntat —ho recordaré molt breument— que, quan TV3 no tenia el marc legal per poder funcionar, tots els grups polítics d'aquesta Cambra estàvem d'acord que TV3 continués funcionant, independentment que no tingués el marc legal, i, per altra banda, paral·lelament, tots els grups, també, de nou, d'aquesta Cambra, vam estar treballant fins assolir aquell marc legal, però TV3 va estar un any i escaig emetent sense el marc legal que li donava cobertura. Per tant, no es tracta de dir-nos que aquesta és la justificació per als expedients que vostès han obert.

Ja per acabar, jo els faré esment de la resolució adoptada per l'assemblea conjunta, plural, de tots els municipis que disposen d'emissora municipal, demanant al Consell Executiu de la Generalitat que reconsideri la seva posició envers les emissores municipals, per retrobar el clima de col·laboració entre les institucions, més enllà de les diferències polítiques, com es manifesta en la composició plural de l'EMUC, o els podria llegir la declaració de la mancomunitat Cerdanyola-Ripollet, o els podria llegir un dossier de premsa en contra d'una actitud arbitrària i partidista del Consell Executiu de la Generalitat, tancant una emissora municipal i obrint expedient a cent trenta emissores municipals, amb l'amenaça —no advertiment, amenaça— que aquest procediment de tancament progressiu anirà continuant.

Per tant, de nou els ho repeteixo : si vostès haguessin manifestat un mínim escrúpol i respecte a l'autonomia municipal, nosaltres hauríem votat afirmativament una cosa que difícilment és presentable com a l'objectiu que es vol presentar; no essent així, de cap manera podem donar suport a una actitud i a una iniciativa que és partidista i que vol encobrir allò que no té justificació, que és l'expedient i el tancament.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra explicació de vot? *(Pausa.)* La senyora Vintó té la paraula.

La Sra. VINTÓ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, breument, per justificar l'abstenció del nostre Grup parlamentari a aquesta Proposta de Proposició.

De fet, nosaltres compartim la necessitat que hi hagi una reglamentació, d'acord amb la legislació superior, per permetre que hi hagi les ones suficients i la capacitat legal d'emissió de les emissores municipals. Amb el plantejament inicial que ha

fet el senyor Conseller, nosaltres hi coincidim absolutament.

Ara bé, i com ha posat en relleu la manifestació anterior del senyor Clotas, nosaltres entenem que aquest reconeixement que el senyor Conseller ha fet de paraula, però que entenem que també estava subjacent en la presentació de la Proposta, respecte de la vàlua, que ha qualificat en quatre nivells, de les emissores municipals, té una escassa credibilitat —almenys personal, i m'atreveiria a dir, de les emissores afectades—, en la mesura que s'han anticipat, l'expedient, el tancament i l'amenaça de tancament a altres emissores, a la presentació d'aquesta Proposta.

Jo crec que totes les emissores de l'EMUC haurien entès i haurien compartit, i s'haurien posat al darrere del Govern de la Generalitat i d'aquest Parlament que donés suport a la Proposta del Govern de la Generalitat, si no hi hagués hagut l'altra operació prèvia. Una altra operació prèvia que no ve avalada per cap mena d'urgència, que hi ha exemples, aquí a Catalunya, de funcionament de la televisió sense aquest marc legal, i, per tant, se'ns fa molt difícil, senyor Conseller, d'entendre que aquí no hi hagi una altra vegada el que jo he intentat explicar en relació amb la nostra abstenció en l'anterior proposició.

Per tant, mentre aquest Consell Executiu jugui —i no sé si la paraula és la més correcta, però, per entendre'ns— a fer veure que aquí defensa unes determinades coses, però en la pràctica les desmenteix, i tracti de no resoldre els problemes d'aquí, passant la responsabilitat a una altra banda, crec que la credibilitat de les institucions democràtiques de Catalunya queda malmesa, i crec que no s'afronten les pròpies responsabilitats.

Nosaltres som partidaris de la regulació, per part de l'Estat, d'acord amb la Constitució, del tema de les ones, de les emissores municipals, en aquest cas, o d'altres, però pensem que presentar una proposta que ve anticipada pels expedients a les emissores de l'EMUC, pel tancament d'una emissora i l'amenaça de nous tancaments, no és un camí practicable; no és un camí en el qual ens puguem aplegar tots per defensar quelcom que és just i que beneficiaria aquesta tasca, que tots reconeixem, de les emissores.

Retirin els expedients i, en aquell moment, tindran el nostre Grup parlamentari amb confiança respecte a l'objectiu final que tots plegats compartim.

El Sr. PRESIDENT : Una altra explicació? *(Pausa.)* El senyor Borràs té la paraula.

El Sr. BORRÀS : Senyor President, senyores i senyors diputats, bé, jo crec que aquesta actuació ara dels Grups, que és per fixar el posicionament quant al text presentat, jo voldria fer palesa la intenció d'aquest Grup parlamentari en consonància totalment amb l'actuació del Govern de la Generalitat, i voldria manifestar a la Cambra l'interès constant que ha tingut el Govern de la Generalitat per solucionar el tema de les emissores municipals.

Ja s'han dit, per part de l'Honorable Conseller, les cartes adreçades pel President de la Generalitat per solucionar definitivament el tema. La darrera carta és del 16 d'abril d'aquest any, i voldria manifestar una qüestió que, en les intervencions anteriors —sobretot la del Grup Socialista—, jo crec que és molt injusta, és totalment injusta, perquè el Govern de la Generalitat ha actuat amb una tolerància que li fa honor.

Jo vull recordar que l'actuació de la Junta d'Andalusia va ser tancar totes les emissores i aquí, senyores i senyors diputats

—per favor, senyores i senyors diputats, només se n'ha tancat una, d'emissora, una, que la conec prou bé, més bé que alguns de vostès (*remor de veus*), perquè és l'emissora que està en la meua ciutat, on resideixo, senyor diputat. (*Rialles i remor de veus.*) És lamentable haver d'exposar aquí, un diputat, les seves teories amb l'actitud d'alguns senyors i senyores diputades que ho impedeixen d'alguna manera. (*Rialles.*)

Jo voldria dir, jo voldria dir que la Generalitat, que en aquest moment i en procés de tancament d'emissores només n'hi ha dues : una de tancada i 150 d'expedientades, però això vol dir que 147 emissores municipals continuen i emeten amb tota normalitat. I per què n'hi va haver una que va arribar al seu tancament? Jo els ho vull explicar, perquè potser això no s'ha explicat prou bé, i jo penso que s'ha de dir ben clarament tot el que fa referència a l'emissora de Ràdio Balaguer.

Ràdio Balaguer actuava amb una potència desmesurada, el reemissor no era del propi municipi, sinó que era del municipi de Cubells, bastant lluny de Balaguer, i se sentia no fins i tot al terme municipal, a tota la comarca, sinó que, a més, se sentia a la Panadella. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Prego a la Cambra que es mantingui en silenci.

El Sr. BORRÀS : Se sentia a la comarca de la Segarra, a Tàrraga, a Fraga, a Montsió, a Lleida ciutat; se sentia amb més potència que les mateixes emissores locals. I el més greu de la situació és que una condició important del decret que fixa i regula les emissores municipals legals, legals —aquesta emissora era illegal—, és quant al terreny de la publicitat, després d'avisar reiteradament a l'emissora de Ràdio Balaguer que no podia emetre publicitat ella ho continuava fent, passant publicitat de cases comercials de Lleida, de Cervera, de Mollerussa... I, és clar, què passava? Que l'Ajuntament de Balaguer no ha cregut mai en l'emissora municipal, perquè si hi hagués cregut... (*remor de veus*), estic intentant rebatre el que el senyor diputat socialista ha dit, quant a la... (*Remor de veus.*) Per tant, el que jo vull dir és que la publicitat està bàsicament prohibida i resulta que l'Ajuntament de Balaguer no donava ni un cèntim del seu pressupost per cobrir les despeses de funcionament de Ràdio Balaguer; els treballadors de Ràdio Balaguer havien de treballar dotze hores quasi continues...

El Sr. PRESIDENT : Perdó, illustre orador, li prego que se ceneixi a l'explicació de vot. (*Rialles.*)

El Sr. BORRÀS : Senyor President, estic...

El Sr. PRESIDENT : Perdó, de fet molts dels oradors incorren en coses que no són explicació de vot. Aquesta Presidència creu que ha de tenir una certa tolerància, però desgraciadament aquesta tolerància és mal entesa. Pot prosseguir.

El Sr. BORRÀS : Sí, senyor President. Per tant, el nostre Grup vol fer arribar a la Cambra la necessitat urgent que es reguli definitivament el tema de les emissores municipals, que entenem que és una mesura tolerant, que totes les emissores que continuen fins ara, excepte aquestes tres que acabo de citar, no tindran problemes si es ceneixen estrictament a allò que regula el decret de la Generalitat i que, per tant, és el Govern central el que ha de fixar definitivament els paràmetres tècnics i les potències i les freqüències de les emissores municipals.

Jo entenc que a algun Grup això li deu molestar, perquè, és clar, resulta que ens trobem que el Govern de Madrid, pel que

sembla, no té interès encara per solucionar el tema definitivament. Jo ho voldria recordar —el Diputat senyor Codina ja ho ha dit—, aquí tinc un recull de premsa que fa avinent el següent : «el Director General de Medios de Comunicación Social, Francisco Virseda, confirmo ayer a la Comisión de Presupuestos que el Gobierno no tiene previsto elaborar ningún proyecto de ley o norma de menor rango durante el año próximo en materia de radio y televisión.»

Per tant, senyores i senyors diputats del Parlament de Catalunya, vostès ja veuen com està el tema. Aquí s'ha votat aquest text, aquest text es defensarà, suposo, a Madrid, vull creure que la Mesa del Congrés l'acceptarà tal com s'ha aprovat aquí, al Parlament, serà respectuós amb el Parlament, però ja veuran vostès el final que tindrà, ens l'imaginem tots, suposo, perquè, és clar, si el Director General, aquest que parlava a la Comissió de Presupostos, diu que el Govern no té res previst, doncs, carreguem-nos de paciència i la situació continuarà tal com està ara.

A pesar de tot, crec que la tolerància de la Generalitat continuarà i tots hem d'intentar de buscar una solució que faci possible que aquestes emissores municipals vagin fent com ara la seva gran tasca de creativitat, de cultura, de normalització lingüística, d'actuació cultural en cada una de les ciutats.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; senyor President.

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra explicació de vot? (*Pausa.*) Cap més explicació de vot, doncs?

Designació dels diputats que hauran de defensar en el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de Modificació de la Llei Orgànica 14/1983, del 12 de desembre, presentada pel Parlament de Catalunya

Bé, doncs, podem passar al punt següent de l'ordre del dia, que és la designació dels diputats que hauran de defensar en el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de Modificació de la Llei Orgànica 14/1983, del 12 de desembre, presentada pel Parlament de Catalunya.

Aquesta Presidència ha de fer avinent que acte seguit es procedirà a la designació dels diputats que hauran de defensar aquesta Proposició de Llei davant el Congrés dels Diputats i que, prèviament, el Ple haurà de pronunciar-se quant al nombre de diputats que ha de designar. La proposta feta pels grups parlamentaris a aquesta Presidència és que siguin tres. La proposta ha d'ésser aprovada per majoria absoluta, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament. Per tant, procedirem primer a la votació... (*L'I. Sr. Subirà demana per parlar.*) El senyor Subirà?

El Sr. SUBIRÀ : Sí, senyor President, donades les característiques de la votació que anem a emprendre, demanaria que s'apliqués en aquest cas el que preveu l'article 74 del Reglament i que es fixés hora per a aquesta votació. (*Pausa.*)

El Sr. PRESIDENT : Els Il·lustres senyors portaveus tenen la bondat d'acostar-se a aquesta Mesa?

Se suspèn la sessió per dos minuts.

(Són tres quarts d'una del migdia i nou minuts. La sessió es reprèn a tres quarts d'una i deu minuts.)

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Consultats els senyors portaveus, hem arribat a la conclusió que era aconsellable de posposar aquesta votació que anàvem a produir per no abans de les set de la tarda. Ara prosseguirem amb l'altre punt de l'ordre del dia.

Presa en consideració de la Proposició de Llei de Creació de la Institució de les Lletres Catalanes

Aquest altre punt de l'ordre del dia és la presa en consideració de la Proposició de Llei de Creació de la Institució de les Lletres Catalanes, presentada pel Grup Socialista. Aquesta Presidència anuncia que, d'acord amb l'article 105 del Reglament, es passa directament al debat. Hi ha un torn a favor, que suposo que farà el Grup que ha presentat la Proposició, i possibilitat d'un torn en contra. Per al torn a favor, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Felip Lorda.

El Sr. LORDA : Senyories, *claudicare* en llatí significa anar coix, i jo vaig una mica coix, però no claudico, com demostraré a continuació.

Aquesta és la tercera vegada que se sotmet a la consideració del Parlament la creació de la Institució de les Lletres Catalanes; les dues anteriors van tenir lloc durant la primera legislatura.

El nostre Grup va presentar per primera vegada la Proposició de Llei de creació de l'Institut de les Lletres Catalanes l'agost del 83; la presa en consideració va ser rebutjada, tot i argüint-se proliferació d'organismes autònoms i superfluitat, puix que ja el Consell Executiu a través de la Conselleria de Cultura complia els objectius de la institució que nosaltres proposàvem de crear.

El representant del partit que dona suport al Govern encarregat dels afers culturals, que era aleshores, com ho és ara, l'Il·lustre Diputat senyor Joan Colomines —bona nit!—, va fer una relació realment exhaustiva de les activitats que havia dut a terme el Departament de Cultura en aquest terreny, la qual cosa no li va impedir, però, acabar el seu discurs anunciant que la Conselleria preparava un Projecte de Llei de creació de la Institució de les Lletres Catalanes.

El Projecte de Llei del Govern entrà, efectivament, al Parlament el 23 de novembre. El text reproduïa el de la nostra Proposició, quant a la idea bàsica de l'organisme a crear —les seves estructures, funcions i finalitat—, només hi havia una discrepància, a la qual farem referència més tard. Aquest Projecte de Llei no va arribar a discutir-se perquè va ensopegar amb la dissolució del Parlament i amb la constitució de la nova Cambra a mitjan maig del 84.

S'han escolat, d'aquesta segona legislatura, gairebé tres anys. Nosaltres insistim ara en la nostra iniciativa, perquè el Govern no ha decidit insistir en la seva, cosa que era d'esperar, atesa la presentació del Projecte de Llei a les acaballes de l'anterior legislatura i ateses també les manifestacions públiques ben favorables a aquest Projecte procedents dels cercles governamentals.

Tot sembla indicar, doncs, que hi ha una excel·lent predisposició majoritària a acceptar la Proposició, i que només cal l'im-

puls que ara nosaltres li donem perquè sigui referendada.

Hi insistim, així mateix, perquè continuem creient que la Institució de la Lletres Catalanes és important, pertinent i útil, i d'una singularitat necessària, puix que, com es pot deduir dels articles segon i tercer de la nostra Proposició, persegueix una finalitat específica, és a dir, suplir, mitjançant un esforç institucional i social, les mancances quant a difusió i coneixement de la nostra literatura dins i fora de Catalunya, pròpies del caràcter minoritari de la nostra llengua, vehicle de l'art literari.

Gairebé tots els països europeus, amb literatures d'àmbit demogràficament restringit, disposen d'una institució com aquesta —en l'Exposició de Motius n'assenyalem les raons i la conveniència.

Fa uns mesos, Artur Lundkvist, membre de l'Acadèmia Sueca, home decisiu en la concessió dels premis Nobel de literatura, en ser preguntat per la literatura catalana, declarava : «És una llàstima que no es conegui, en la mesura suficient, a l'exterior, i naturalment es fa necessària una traducció més massiva a altres idiomes més universals». Recentment, Francesc Vallverdú, indiscutible autoritat en la matèria, tot referint-se a l'èxit editorial de la novel·la de Manuel de Pedrolo *Mecanoscrit del Segon Origen*, escrivia : «Aquests progressos de l'edició catalana, però, no han de fer oblidar les seves mancances, quasi totes derivades de les dificultats que avui té una llengua en l'àmbit restringit per a desenvolupar-se competitivament». En anglès, en francès o en castellà es publiquen llibres que també voldríem veure editats en català, i no els trobem, perquè serien massa minoritaris pel tema, o massa costosos per les dimensions del mercat català; per això el llibre català necessita l'ajut públic per a cobrir tot el ventall de publicacions d'una cultura moderna».

Abans-d'ahir, sense anar més lluny, a l'Ateneu Barcelonès, el senyor Joan Reventós, atent observador de la vida francesa durant els tres anys en què va exercir d'ambaixador a París, ens deia contundentment que a França la literatura catalana és pràcticament desconeguda. Jo mateix m'ocupo actualment de la revisió d'una traducció a l'holandès de *Tirant lo Blanc*, quelcom que hauria de merèixer un gran interès per part nostra, i, no obstant això, aquesta iniciativa s'ha portat a terme sense intervenció de la Generalitat i, a més a més, encara no l'ha secundada, malgrat que s'ha demanat que així ho fes.

La Institució de les Lletres Catalanes s'ocuparia d'obviar aquestes dificultats i mancances, i ho faria d'una manera sistemàtica i idònia, i no simplement amb una política de subvencions, sempre aleatòria, condicionada i insuficient.

Es tracta, doncs, d'un organisme de caràcter específic, que transcendeix, de molt, a allò que es pugui fer des de la Direcció General de Patrimoni Escrit i Documental, centrat en la promoció i difusió de l'obra literària i en la qualitat del seu contingut, original i traduït, no interfereix, per altra banda, en els circuits econòmics —producció industrial, distribució i venda— de les empreses editores, la qual cosa el fa perfectament compatible amb l'aparell d'aquest tipus ja existent.

Voldria referir-me, per últim, a un punt que, segons sembla, constitueix l'única discrepància important entre la nostra concepció de l'organisme a crear i la del Grup majoritari de la Cambra. Es tracta de l'article sisè, al qual he alludit abans. L'article sisè prescriu la composició del Ple de la institució. Comparant aquest punt de la nostra Proposició amb el Projecte de Llei que

va presentar el Govern a les acaballes de l'anterior legislatura, ens adonem que, mentre nosaltres situem el centre de gravetat de la capacitat de deliberació i decisió en els representants del món literari de la societat civil, el Projecte del Govern el situa en la mateixa Conselleria de Cultura, és a dir en l'executiu.

Creiem que és una discrepància salvable si el Grup de Convergència i Unió reflexiona una mica sobre la seva pròpia doctrina política, breviària de la qual hem de creure que n'és el llibre del senyor Miquel Roca i Junyent *Per què no?*, una resposta catalana per a la modernització de l'Estat, pròleg de Jordi Pujol, editorial Pòrtic, 1982. En aquest llibre, d'una manera especial en el capítol tercer, es fustiga amb santa còlera el caràcter centralista, intervencionista, dirigista, corporativista i assistencial de l'Estat, en oposició al predomini i protagonisme de la societat civil i de les seves formes espontànies d'associació. Doncs bé, justament això, el respecte a la potencialitat i a la capacitat d'iniciativa dels individus i de les col·lectivitats, ens ha inspirat la redacció de l'article sisè de la nostra Proposició.

A més, cal recordar que existeix un Pacte Cultural, que suposem hauria de pesar en l'ànim del Grup majoritari a l'hora de decidir la seva opció. El nostre Grup el respecta, el Pacte Cultural, i vol servir-lo —*pacta sunt servanda*, deien els llatins—, si, en aquest cas, no estrictament en la seva lletra; sí, decididament, en el seu esperit. No defensem avui la nostra iniciativa, defensem la creació de la Institució de les Lletres Catalanes, perquè estem convençuts que és eminentment necessària per a Catalunya, amb una llengua minoritària.

Estem disposats —com sempre, per a tota altra cosa— a considerar i admetre tota mena de suggeriments que puguin contribuir al millorament del model que nosaltres proposem —probablement perfectible—, fins i tot quant a la iniciativa, cap inconvenient, en absolut, a diluir-la en el debat de taula rodona de la ponència conjunta que preveu l'article 108 del Reglament de la Cambra, puix que, al cap i a la fi, nosaltres considerem que el que nosaltres proposem significa un desenvolupament institucional de l'Estatut.

Per totes aquestes raons, senyores diputades, senyors diputats, el Grup que tinc l'honor de representar, espera obtenir el vot favorable, no només a la nostra reiterada iniciativa, sinó, sobretot, als mèrits que pugui tenir la nostra Proposició, objectivament i imparcialment considerada.

Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Algun Il·lustre Diputat vol fer un torn en contra? (*Pausa.*) No hi ha torn en contra? (*Pausa.*)

Els altres Grups que no han intervingut poden, ara, fer una intervenció per explicar la seva posició respecte d'aquesta qüestió. Per l'ordre habitual, doncs, correspon primer a Esquerra Republicana de Catalunya, i per a això l'Il·lustre Diputat senyor Casanovas té la paraula.

El Sr. CASANOVAS : Moltes gràcies, senyor President, senyories. Senyor Lorda, compartim plenament, el nostre Grup comparteix plenament les paraules que vostè ens acaba d'expressar aquí. Nosaltres creiem, estem d'acord amb la finalitat perseguida per la seva Proposició i la creació de condicions propícies per tal que els escriptors catalans utilitzin la llengua pròpia, o sigui, que tinguin un difusió àmplia i un coneixement de la literatura catalana dins i fora de Catalunya.

Estem plenament d'acord amb les finalitats, però lamento dir que la seva Proposició de Llei, des del nostre punt de vista, pateix d'una sèrie de mancances. Per un cantó, no s'ajusta amb un escrit que tots nosaltres hem rebut, evidentment no té per què ajustar-s'hi, però tots nosaltres, els de la Comissió de Cultura, hem rebut un escrit en el qual una sèrie d'associacions : l'Associació d'Escriptors de Llengua Catalana, l'Associació de Joves Escriptors de Llengua Catalana, l'Associació Professional Catalana de Traductors i Correctors i, molt especialment, el Centre Català del Pen Club, ens diuen els seus desitjos, els desitjos que ells voldrien que tingués, les particularitats que tingués aquesta Institució de les Lletres Catalanes que es vol crear.

Com que només tenim aquest text, aquí davant nostre no n'hi ha cap altre, nosaltres votarem favorablement aquest text però, ja li diem des d'ara, que en el seu contingut l'esmenarem àmpliament. L'esmenarem àmpliament perquè hi ha, per un cantó —ja dic—, creiem que no s'ajusta, concretament en la cosa demanada per aquesta sèrie d'entitats i, d'altra banda, per un cantó el trobem inconcret en molts aspectes, per exemple, què vol dir això, evidentment nosaltres ho suposem, però què vol dir això : «L'elaboració de llurs obres en la llengua que els és pròpia»? Òbviament nosaltres creiem que això és la llengua catalana, però volem dir-ho així, eh! I, en canvi, per altra banda, adoleix de coses de tipus completament reglamentista, com el fet de dir que s'editarà una revista cada tres mesos.

Per tot això, nosaltres —ho repeteixo—, votarem favorablement aquesta Proposició no de Llei, però ens reservem de fer les esmenes corresponents.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : En representació del Grup parlament del Partit Socialista Unificat de Catalunya, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Vintro.

La Sra. VINTRO : Senyor President, senyores i senyors diputats, per manifestar la nostra intenció de votar favorablement la presa en consideració d'aquesta Proposició no de Llei, no només perquè és un hàbit del nostre Grup donar llum verda a les iniciatives parlamentàries, sinó perquè compartim l'esperit de fons que hi ha en aquesta Proposició, i, sobretot, jo voldria destacar una de les coses que el Diputat senyor Lorda ha dit en la seva intervenció, que és aquesta voluntat que la ponència es constitueixi gairebé en una ponència conjunta, en la qual reclamacions, peticions, consideracions d'aquestes associacions d'escriptors —a les quals feia esment fa un moment el Diputat senyor Casanovas— trobin també la manera de ser acollides i de ser reconegudes en els aspectes que els grups parlamentaris d'aquesta Cambra creguin oportuns.

També volem dir que, des del punt de vista jurídic, entenem que hi ha algunes precisions a fer i que, des del punt de vista d'aquest treball conjunt que el mateix proponent ha ofert a la Cambra, s'obre pas a una institucionalització, el fons de la qual crec que tots compartim.

Per aquests motius, doncs, el nostre vot serà favorable, i anunciem, des d'ara, la voluntat que això es pugui fer en aquesta ponència conjunta que el mateix proponent ha manifestat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : En representació del Grup Popular, té la paraula el senyor Garriga per explicar la seva posició.

El Sr. GARRIGA : Gràcies, senyor President, de l'escó

mateix, si m'ho permet, perquè seré molt breu. Senyores i senyors diputats, nosaltres no votarem favorablement aquesta Proposició de Llei. Creiem, amb l'esperit que ha manifestat el senyor Lorda, que té una part, un contingut positiu, però a nosaltres ens sembla que aquest Projecte o aquesta Proposició ha de tenir un abast molt més important i molt menys reglamentista que el que exposa el contingut del text que es sotmet a la nostra votació. Entenent, evidentment, l'Exposició de Motius i coincidint també amb el que ha dit el Diputat Casanovas, d'Esquerra Republicana, que s'ha de recolzar l'ús de l'idioma català, creiem que per fer això hi ha altres mecanismes que nosaltres pensem que poden ser més adients.

Per totes aquestes raons, senyor President, nosaltres votarem —com ja he anticipat— negativament aquesta Proposició de Llei.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : En representació del Grup parlamentari de Convergència i Unió, el doctor Colomines té la paraula per exposar la seva posició.

El Sr. COLOMINES : Senyor President, senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna perquè el tema és un tema important i per dir que nosaltres no hem fet torn en contra, fem un torn de posicionament, perquè estem d'acord amb la creació de l'ens autonòmic.

Aquest és un tema que ve de lluny, ja ho ha explicat el senyor Lorda, vostès ja el coneixen, ja ho saben. La veritat és que en l'inici de la I Legislatura no hi havia un interès desmesurat per crear aquest ens. Per raons d'economia es creia que el Departament podria assumir aquesta nova figura i fou en aquest sentit que en principi no es considerava la creació d'aquest ens autonòmic.

Hi va haver una pressió dels estaments interessats en la política del llibre —això que el senyor Lorda n'ha dit «la societat civil en la literatura»— i s'inicià una negociació amb tots aquests grups per tal de veure si realment endegàvem alguna cosa que fos realment eficaç.

Mentre hi havia aquesta negociació hi va haver la primera —va coincidir entremig d'aquesta negociació— presentació de la Proposició socialista que va fer el mateix senyor Lorda.

Jo mateix, aleshores, vaig explicar com ho ha dit molt bé el senyor Lorda, per què nosaltres no preniem en consideració la Proposició socialista : estàvem en plenes negociacions, vull dir que això era introduir un element nou i diferent, aleshores vam dir que nosaltres presentaríem la nostra. Es va presentar aquesta Proposició i al final del període legislatiu primer i en acabar el període legislatiu va decaure.

En la segona legislatura el projecte decaigut fou objecte de noves aportacions, de moltes converses, d'incorporació de molts punts de vista d'aquesta societat civil en la literatura i nosaltres hem anat avançant en aquest projecte, que cada vegada hem entès més important.

Però novament s'ha produït que entremig de tot això ha tornat a sortir una nova proposició socialista que, de fet, no recull la major part de les coses que nosaltres, en el torn en contra que vam fer en la seva primera presentació, havíem advertit. Hi ha alguna modificació, però substancialment, com ell ha dit i ha explicat a les senyores i als senyors diputats a la Cambra, hi ha unes diferències fonamentals, moltes de les quals tenen un pes jurídic molt important —que ara intentaré

d'explicar— i això no queda corregit en la seva nova proposta.

Abans de continuar, de tota manera, en el meu posicionament, jo voldria agrair, de veritat, al Diputat senyor Lorda, la seva tenacitat i la seva insistència en la presentació d'això. De veritat que això, doncs, pot haver servit, i això no tinc per què amagar-ho, com una pressió acceleradora perquè això anés encara més ràpid del que normalment van les coses en aquest Parlament. (*Rialles.*)

Aquest és un mèrit que no li regatejo i, bé, malgrat alguna esgarrinxadeta que m'ha produït en la seva presentació, em penso que això és de justícia de fer-ho posar en relleu. Perquè és veritat moltes coses que ell ha dit, de la necessitat que tenim d'aquest ens. Això del professor Lundkvist, per exemple, ell coneix perfectament la situació de Catalunya. Hi ha una gran biblioteca a la Biblioteca dels Premis Nobel d'Estocolm, una gran biblioteca catalana, però no n'hi ha prou que hi hagi una gran biblioteca catalana que es va enviar quan es va presentar la candidatura de Josep Carner l'any 1962, no n'hi ha prou, amb això, sinó que hi ha d'haver tot un gran treball de traducció i un gran treball d'allò que a fora en diuen —i que nosaltres hauríem de començar a introduir aquí— els «agents literaris», que són els qui realment tiren les coses endavant.

Dit això he fet honor al senyor Lorda que, malgrat la seva coixera no impedeix que ell... —perquè pensa amb el cap i no pensa pas amb els peus. (*Remor de veus.*) Per tant, jo li diré el nostre posicionament sobre això. Nosaltres hem de manifestar el nostre desacord absolut amb el text que ha presentat el Grup Socialista. Acord amb l'ens, desacord amb el text. Per què? Primer per unes raons tècniques. Com ha dit molt bé el senyor Lorda, tant en els òrgans gestors de l'entitat, el Ple o la Junta de Govern, hi ha una majoria de representants que no són de l'Administració catalana. I això no és per una qüestió diguem-ne de dir : «bé, nosaltres allí tindrem la força», sinó perquè la regulació i la creació d'ens autònoms, jurídicament, preveu que els diners, que són uns diners públics i que a més a més se n'ha de donar comptes al Parlament i se n'ha de donar compte als Síndics de Comptes i tot això, han d'estar gestionats per l'Administració pública, no poden estar gestionats per la societat civil. Això és evident. A més a més la societat civil, en aquest cas literària, el que necessita és realment un impuls perquè el seu índex de creativitat vagi endavant i els que no són creadors i són gestors de la política del llibre perquè puguin anar cada vegada més endavant. I no volen tampoc assumir una feina que no és la seva. Per tant, en aquest sentit, nosaltres pensem que no és que vulguem treure el protagonisme a la societat civil, sinó que no li correspon i quan una cosa no correspon, no correspon.

Hi ha un punt que és important de dir que el projecte socialista no parla de les competències de la institució i, és clar, aquest és un dels punts més importants. I, a més a més, és un dels punts que ha estat més consensuat durant aquest temps de treball. Aquesta qüestió del consens amb les forces de la cultura em du a formular una raó política també de refús del text del Grup Socialista. Nosaltres pensem que les continuades converses i els textos elaborats del projecte que presentarem breument aquí —i que probablement ja havia d'estar presentat, però que unes raons estrictament tècniques, i ara li diré quina, no es presentarà, segurament, fins d'aquí a vuit, deu o quinze dies— ja porta inicialment un consens amb aquestes forces de

la cultura d'un 95% del text. És a dir, que un 95% d'aquest text que nosaltres presentarem ja ve consensuat amb les forces de la societat civil literària, que hi estan d'acord amb aquest ens autònom, però el volen d'una manera determinada. La conclusió, doncs, de tot això seria que aquest treball que ja ha estat fet, aquest consens del 95% que s'ha aconseguit amb la proposta que nosaltres presentarem, una evident experiència del Departament amb la política del llibre ens porta a creure que el nostre projecte és el que pot ser més útil per a un treball en Comissió que, naturalment, estarà obert a tots els Grups parlamentaris, nosaltres estarem oberts (*remor de veus*), d'acord també amb totes les forces d'aquesta societat civil literària, per tal d'incloure les coses que realment interessin als grups parlamentaris, per tal que aquesta Llei pugui ser aprovada unànimement. El nostre desig és que aquesta Llei és tan important que voldríem que fos aprovada unànimement, però que també fos una Llei que respectés i fos el portaveu, diguéssim, del que en el món literari en aquest moment es demana. I això pensem que en un 95% del text ho té el nostre Projecte, per això nosaltres refusarem la presa en consideració i anunciem la presentació immediata d'un Projecte de Llei que posarem a la consideració d'aquesta Cambra.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Anem a passar, doncs, ara a la votació. Els senyors membres de la Cambra que estiguin a favor de la presa en consideració, que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

La presa en consideració ha estat refusada per 37 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

I ara suspenem la sessió fins a dos quarts de cinc de la tarda.

Se suspèn la sessió.

(És un quart de dues del migdia i onze minuts.)

La sessió es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i quatre minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de l'I. Sr. Vice-president Primer, i dels I. Srs. Secretaris Primer, Segon, I. Sra. Secretària Tercera i I. Sr. Secretari Quart. La Mesa és assistida per l'Oficial Major, la lletrada Sra. Andreu i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Ensenyament, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i d'Indústria i Energia.

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Aquesta Presidència fa avinent que vol proposar, d'acord amb l'article 61.4 del Reglament, i a petició de més d'una cinquena part dels membres de la Cambra, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, l'alteració de l'ordre del dia, amb la supressió del punt número 15. Així mateix, proposa acollir la sol·licitud de l'Honorable senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social, i amb la conformitat dels il·lustres senyors diputats interpellants, d'una nova alteració de l'ordre del dia, consistent a posposar el debat de les interpellacions relatives a sanitat i seguretat social fins que no s'hauran substanciat totes les altres. Aquesta Presidència suggereix que, si no hi ha inconveni-

ent, aquesta proposta s'aprovi per assentiment. (*Pausa.*) Bé, doncs, queda aprovat.

Presa en consideració de la Proposició de Llei Forestal de Catalunya

Som ara al setè punt de l'ordre del dia, que és Presa en consideració de la Proposició de Llei Forestal de Catalunya, presentada pel Grup Socialista. Aquesta Presidència ha d'anunciar que, d'acord amb l'article 105 del Reglament, es passa directament al debat. Hi ha un torn a favor, que se suposa que farà el Grup que ha presentat la Proposició, i la possibilitat d'un torn en contra. Per això tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ayguadé.

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores i senyors diputats, aquest estiu a Catalunya s'han produït uns fets que per la seva gravetat mereixen la nostra atenció avui, aquí.

Els incendis forestals que han assolat Catalunya han destruït en un sol estiu 79.000 hectàrees de bosc; bona part del patrimoni nacional de Catalunya ha estat destruït en un sol estiu i durant els últims anys ha estat també una bona constant. Una bona part d'aquest patrimoni nacional de Catalunya serà irrecuperable per a sempre. Fent un gran esforç, i amb la decisió, eficàcia i voluntat política, és possible que també en sigui recuperada una altra part. Però permetin-me que, més enllà de totes aquestes consideracions, els proposi un conjunt de reflexions.

A Catalunya hi ha més de 4.000 centres docents que asseguren la nostra civilització. Imaginin per un moment que cada dia es cremés o s'enderroqués una escola en el nostre país, i que només de tant en tant se'n recuperés una petita part, d'aquests centres docents. Al cap d'uns anys haurien desaparegut les escoles en el nostre país, i s'hauria posat en perill la nostra civilització. (*Remor de veus.*)

A Catalunya hi ha milers i milers de monuments i mostres artístiques i culturals que són l'orgull d'aquesta civilització. Imaginin per un moment que, durant un estiu, es cremessin coses tan importants com l'església de la Sagrada Família o el monestir de Poblet, o part del romànic de Catalunya. (*Remor de veus.*) Seria un vertader desastre per al nostre país; hauríem posat en perill...

El Sr. PRESIDENT : Permeti'm, Il·lustre Diputat, que reclami l'atenció i el silenci de la Cambra...

El Sr. AYGUADÉ : Hauríem posat en perill...

El Sr. PRESIDENT : Pot continuar.

El Sr. AYGUADÉ : Hauríem posat en perill, senyores i senyors diputats, els signes d'identitat del nostre país, la realitat històrica d'aquest, i hauríem posat, per tant, en perill l'orgull d'aquesta civilització. (*Remor de veus.*)

Se senten en la Cambra tot un conjunt de remors, però això és el que ha passat aquest estiu, i altres estius, en els boscos del nostre país. És el que ha passat en el nostre país any darrere any. Hem perdut superfícies forestals importantíssimes i només una petita part d'aquesta superfícies forestals ha estat recuperada.

No vull entrar en la polèmica de les xifres, però sàpiguen vostès, senyores i senyors diputats, que si sumem a la pèrdua de superfície forestal pels incendis forestals la pèrdua de superfície forestal per les tales incontrolades, per les rompudes agrícoles, la pèrdua de superfície forestal per la construcció d'obra

pública a Catalunya, que no és compensada, veuríem que anem d'una forma irremeiable cap a una situació en què Catalunya no tindria bosc, en què Catalunya seria un desert, i hauríem posat en perill, no la nostra civilització, senyores i senyors diputats, sinó que hauríem posat en perill la vida, hauríem posat en perill el futur.

Ningú dubta en aquesta sala que el bosc té funcions socials, funcions econòmiques i funcions de conservació de la natura. Funcions socials i funcions de conservació de la natura difícilment avaluable, difícilment quantificables, però que tots vostès saben que tenen un valor incalculable, i que si hi ha la voluntat política de fer-ho, hi podem posar valor, perquè hem de fer entendre al conjunt de la nostra societat que, sense bosc, a Catalunya tampoc hi ha guanys i tampoc hi ha beneficis, que sense bosc no hi ha futur, i si no hi posem solució, aquest és el camí al qual nosaltres, irremeiablement, arribarem. (*Remor de veus.*)

Tot això, senyores i senyors diputats, pot ser canviat; tot això pot canviar, tot això ha de canviar. Estem segurs que som capaços de solucionar-ho, perquè ningú, en aquesta Cambra, vol una Catalunya en blanc i negre —una Catalunya en blanc per la feina no feta, i en negre per la cendra dels nostres boscos. I, amb el principi fonamental que l'home és part de la naturalesa, que té unes enormes potencialitats i unes grans habilitats, hem d'aconseguir la col·laboració de la humanitat, i no solament d'aquells que hi són interessats directament —l'Administració, els beneficiaris directes i aquells que es declaren amants de la naturalesa—, sinó també d'aquells que en són beneficiaris indirectes, que moltes vegades no ho saben. L'enemic humà del bosc només és la ignorància, els actes criminals i els depredadors. La ignorància, perquè no sap el mal que fa; els actes criminals perquè no busquen la destrucció de bosc, sinó que busquen la destrucció de la societat, i els depredadors, perquè només busquen el guany immediat, i no el guany del futur.

El ser humà és, per tant, part essencial en la conservació de la natura i, per tant, del bosc. En aquest context cal actuar en un marc forestal que contempli, primer, la creació d'una consciència ètica de la conservació que inspire totes les actuacions dels poders públics en el principi bàsic que la superfície forestal no disminuirà. Avalem, per tant, totes les propostes que reuneixin les autoritats científiques, polítiques, administratives i interessades, per tal d'elaborar i reflexionar respecte a aquesta temàtica, i animem les diverses propostes de realitzar a Catalunya unes jornades mediterrànies sobre la qüestió.

Segona, la realització de les accions necessàries per tal de conèixer la situació forestal en tota la seva amplitud i complexitat. L'actualització del catàleg forestal de Catalunya, la informatització de les dades obtingudes i la seva intervenció en les diverses situacions microclimàtiques i zonals, són una mostra que hauríem d'iniciar immediatament.

El desenvolupament d'una recerca específica per a la silvicultura mediterrània, amb l'impuls de l'ensenyament forestal en la universitat catalana, amb la formació de tècnics superiors forestals.

L'impuls i la creació, sota el marc de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries, de l'Institut de Recerca Forestal, que a Catalunya podria estar coordinat amb els instituts de recerca forestal que existeixen en els països de la Comunitat

Econòmica Europea.

Una reforma de l'Administració forestal catalana, adequant-la a les necessitats i les realitats catalanes, permetent una major localització en el territori, una major coordinació entre els diferents nivells de responsabilitat, una major col·laboració amb la resta d'administracions, especialment amb els ajuntaments, i una major incardinació amb els ciutadans i les organitzacions que els arrepleguen.

Coordinar la política forestal amb el planejament territorial i urbanístic, amb un principi fonamental i bàsic que tota pèrdua de superfície forestal per obra pública serà compensada.

Dotar la política forestal d'un marc legal en el marc de Catalunya, que serveixi d'impuls a la resta de les comunitats autònomes.

L'articulació d'una política forestal que permeti augmentar la superfície forestal —econòmicament rendible en el nostre país— amb l'agrupació de propietaris dels boscos, mitjançant l'associacionisme.

Adequar les estructures de transformació i comercialització i l'acció estructural que fixi unitats mínimes de producció forestal, i un llarg etcètera.

L'acció encaminada a augmentar el patrimoni públic forestal, dirigint i controlant les àrees d'esplai, i canalitzant el flux d'usuaris urbans en aquestes zones: cal revaloritzar la figura del bosc pagès, bosc que evoluciona amb el temps en estret contacte amb l'agricultura, gràcies a la complementarietat de les activitats agrosilvícoles i agrosilvopastorals.

I, deu, un pla d'acció forestal que eviti accions sectorials aïllades i sigui fruit d'un acord polític i institucional que permeti sumar tots els esforços, totes les potencialitats del nostre país.

En aquesta línia és la Proposició de Llei que avui presentem a la seva consideració i, en ella, moltes de les qüestions esmentades hi són contemplades; altres hauran de ser fruit de l'acció decidida de govern en els diversos nivells de poders públics catalans. La Proposició de Llei que nosaltres avui els presentem conté com a propostes innovadores obtenir el coneixement de les bases ecològiques i econòmiques dels boscos i el sector forestal a Catalunya; establir el pla d'acció forestal de Catalunya com a instrument essencial per a la planificació del sector, i un principi base de tractament de terrenys forestals amb subjecció al pla; fixar objectius de conservació, manteniment i increment de la superfície forestal de Catalunya; establir una política específica per al bosc particular, que té una gran superfície i una gran presència en el nostre país; permetre la coordinació de la producció forestal amb la indústria transformadora; fomentar la recerca i la formació forestal; fomentar la participació i col·laboració de les entitats locals; actualitzar els règims d'infraccions i sancions.

La presa en consideració de la Proposició de Llei que avui els proposem, senyores i senyors diputats, no vol ser una Proposició de Llei que sigui discutida en una sola direcció i per un sol partit, amb el protagonisme d'aquest. Volem que sigui una tasca unitària i per això en el mateix Ple, senyores i senyors diputats, firmarem junts, aquells grups parlamentaris que ho desitgin, una Proposició de creació d'una ponència conjunta perquè, junt amb el text del Govern i els textos dels grups parlamentaris, puguin aprovar en aquest Parlament una sola llei, perquè definitivament és el que vol el nostre país. En aquesta

qüestió que és un problema nacional no valen les baralles, ni discussions, ni polèmiques, volem una solució decidida.

La Proposició de Llei que poso a la seva consideració és tan sols un pas endavant, un pas endavant de la situació actual que han patit fins ara, un pas no més enllà del que la societat catalana desitja dels grups parlamentaris, dels quals esperen unitat i solució respecte al problema que jo he especificat com a nacional, un pas endavant que tenim la seguretat que serà donat en la direcció correcta si vostès voten favorablement aquesta presa en consideració.

Nosaltres estem segurs que el país s'ho mereix, a la vegada que ho necessita.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Algun senyor Diputat té desig de fer un torn en contra? Ningú? Bé, doncs, aleshores, la presa de posició, de menor a major, en la forma habitual, és la que tindrà lloc ara. L'Illustre Diputat senyor Víctor Torres té la paraula, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. TORRES : Gràcies, honorable senyor President, senyores i senyors diputats, el nostre Grup diu d'entrada que votarà favorablement la presa en consideració de la proposta presentada pel Partit Socialista, i ho farem per tres motius fonamentals : el primer perquè és quasi una tradició consolidada del nostre Grup de donar a la iniciativa legislativa totes les seves possibilitats, excepte en casos raríssims que vulguin aconsellar una no presa en consideració, el nostre Grup a través de les dues legislatures s'ha manifestat a favor d'aquesta posició.

La segona raó és que ens trobem en presència d'una proposta que mereix la més alta consideració. Una primera lectura —que requereix lectures suplementàries, evidentment— ens ha fet arribar al convenciment que es tracta d'un treball important, un treball estudiat, demostratiu d'un coneixement profund del tema, i demostratiu d'una voluntat, que el meu amic Ayguadé expressava en termes vehements, que jo comparteixo, d'arribar a trobar una solució a aquest tema dramàtic i punyent, que és la destrucció de la nostra naturalesa.

Es tracta d'un text, repeteixo, que necessita tota la nostra atenció; millorable, certament; tots els textos són millorables, potser trobaríem en ell massa densitat, potser seria massa frondós, però la frondositat és pròpia dels boscos, és una cosa que es pot corregir fàcilment (*remor de veus*), és una cosa que té perfectament remei, però en certs casos i en certs problemes val més pecar per excés que per defecte, i és en aquest sentit que nosaltres treballarem amb tota la cordialitat i amb tot l'interès, per tal que la proposta del Partit Socialista sigui acollida a la Comissió corresponent amb tot el respecte i la cordialitat que es mereix.

I la tercera raó és que el Diputat Ayguadé ha ofert el tractament d'aquesta proposta en ponència conjunta, suggeriment que en definitiva és la continuació de l'oferta generosa que va fer a la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca l'Honorable Conseller d'Agricultura, on ens va manifestar, en el curs de la darrera reunió informativa de la Comissió d'Agricultura, el seu desig que el projecte de llei elaborat pel Departament d'Agricultura sigui tractat, elaborat, estudiat, discutit i, si pot ser, votat en ponència conjunta.

Ens trobem, doncs, amb una acumulació de factors que

aconsellen el vot positiu, i seria realment impensable que nosaltres hi poséssim la més mínima dificultat. Per tant, votarem molt agraçosament a favor de la presa en consideració, amb una sola excepció, i és que tenim por, tenim recança que aquesta tramitació parlamentària no compliqui i allargui la tramitació parlamentària, tenint en compte la urgència del problema; és clar que ja tenim un primer apellatiu, que discutirà la Cambra probablement en la propera sessió plenària, amb el programa Foc Verd, que contempla la possibilitat d'adoptar, mitjançant un suplement de crèdit de 1.500 milions de pessetes, una colla de mesures d'emergència que permeten esperar l'aprovació d'un pla realment consistent de defensa de la nostra naturalesa.

Doncs, claríssimament, gairebé diria entusiàsticament, ens sumem a les ofertes generoses de l'Honorable Conseller i del representant del partit Socialista, i per la nostra part posarem tots els nostres esforços perquè aquests textos, aquests documents, arribin a una culminació al més ràpidament i favorablement possible.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en nom del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Vives.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup parlamentari votarà sí a la presa en consideració de la Proposició de Llei, d'una banda per norma del nostre Grup parlamentari de dir sempre que «sí» a qualsevol tramitació parlamentària que estimuli la iniciativa legislativa dels grups, per altra banda, perquè després d'estudiar el projecte que se'ns sotmet a la consideració no hi veiem, en ell, motius d'esmena a la totalitat, no hi veiem motius dels que seria un possible retorn, en cas que fos un projecte del Govern i, consegüentment, acceptem la via de la tramitació d'esmenes per perfeccionar-lo, per mirar d'arribar al més alt consens possible entorn d'aquest tema.

El que ens preguntàvem a l'hora de fer aquesta valoració i aquest posicionament és si avui en el Ple de la Cambra catalana hi hauria unanimitat entorn aquesta presa en consideració. De la no-existència de torn en contra, de l'expressió fefaent del senyor Subirà en aquest moment i de l'ofertament del senyor Ayguadé en relació amb el tema de la ponència conjunta deduïm que és més que previsible que hi hagi unanimitat entorn d'aquesta presa en consideració.

I un es pregunta per què es produirà avui aquesta unanimitat quan el Conseller ha anunciat manta vegades que entraria a la Cambra un projecte de llei del Govern. I és evident que, encara que no ens ho hagués explicat el senyor Ayguadé, hauríem arribat tots a la conclusió que la famosa ponència conjunta tirarà endavant per tramitar aquest tema.

Jo voldria dir que ens n'alegrem que vagi per ponència conjunta aquest tema, que ens n'alegrem en la mesura que des del nostre Grup parlamentari intentarem que aquesta ponència no sigui allò que segurament el Consell Executiu vol que sigui, un intent de tapar amb quelcom que desitja el poble de Catalunya, que és la unitat de les forces polítiques entorn aquest tema, les pròpies debilitats i les pròpies responsabilitats en els incendis ocorreguts fins ara. Perquè no es pot, entenem nosaltres, demanar el consens, demanar la ponència conjunta i, al mateix temps, dir «no» a un debat en el Ple d'aquest Parlament sobre

el tema dels recents incendis i organitzar sessions informatives, rodes de premsa amb diputats, per explicar com de bé ho està fent el Consell Executiu. Entenem nosaltres que no es pot reivindicar el consens i la ponència conjunta i presentar, al mateix temps, el programa Foc Verd en aquesta Cambra, des d'un punt de vista exclusivament col·lateral, mancat de debat, mancat de programes i, en definitiva, allunyat de qualsevol fórmula similar al consens.

Per tant, fetes aquestes excepcions, el nostre vot «sí» vol ser, alhora que un «sí» decidit a la proposició de llei i entrar per la via d'esmenes a la seva millora, un «sí» també que representi el rebuig a un fals consens i un «sí» que expliciti clarament la voluntat del nostre Grup parlamentari de portar a aquesta ponència conjunta, cas que arribi a ser una realitat, el conjunt d'elements que afecten el tema de la política forestal i dels incendis de Catalunya i intentar palesar i contrastar en el si de la ponència conjunta i en el text que en pugui sortir les debilitats i les mancances d'aquest Consell Executiu que, en definitiva, el fan responsable, en part amb la seva política, de la situació catastròfica d'aquest estiu. Això, sí, és consens, això sí que serà ponència conjunta, no el que ens ha ofert el Conseller Miró, no les iniciatives legislatives i no legislatives que ha pres el Conseller Miró en aquest tema mentre feia grans cants en el diari a la política de consens en la ponència conjunta.

Els fets són els que evidencien la voluntat d'avançar per la via del consens i aquests fets demostren que voluntat real de consens del Consell Executiu n'hi ha molt poca en aquest tema.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en nom del Grup Popular, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Veray.

El Sr. VERAY : Moltes gràcies, senyor President. Il·lustres diputats, il·lustres diputades, venia a parlar avui, dia de Sant Narcís, festa major del meu poble, perdó, de la meua capital, de Girona, i després d'haver assistit aquest matí en una taula rodona on s'ha parlat dels incendis i s'ha parlat de les mesures que s'havien de prendre, amb el Director General del Medi Ambient i amb alcaldes de l'Alt Empordà, el de Vilamaniscle, gent del consorci forestal de Catalunya i havent encetat jo el tema allà precisament de la llei forestal de Catalunya, perquè allà d'això sí que no se'n parlava, és perquè no sé si és que ells no s'adonaven de la necessitat, perquè, per al Grup Popular i per a mi, la necessitat real que tenim de tenir una llei forestal a Catalunya ningú la pot posar en dubte, i la necessitem perquè crec que l'actual i les disposicions que en aquests moments demanen de la llei han sigut completament obsoletes.

Jo, no fa gaires dies, buscant documentació per allà a casa, que en tinc una mica, vaig trobar un informe de l'any 1951, és a dir, fa trenta-cinc anys, fet per un enginyer que en aquells moments, avui ja desaparegut, estava a Girona i que crec que algun diputat d'aquesta Cambra coneixia molt bé —em refereixo al senyor Illa—, ens parlava del que es feia i de com es feia l'any 1951, enraonava de productivitat, enraonava dels rendiments econòmics del bosc, i, més o menys, jo he agafat el que ell deia en aquell informe i ho he traspassat al d'avui, i em trobo que en aquell temps dotze homes, en una setmana, que aleshores tenia sis dies, perquè els dissabtes es treballava, estaven dividits de la següent manera i feien una feina : tres feien

camins —aleshores es feien *a pico i pala*—; quatre tallaven els arbres amb destrals; dos xerracaven; un amb una maça i uns tascons feia les estelles; dos altres anaven amb un carro cada un i feien el transport. Doncs, bé, el que aquells homes feien en una setmana de sis dies, avui dia tres homes ho poden fer en un dia : un porta una màquina per obrir camins, però, és clar, no hi està tot el dia per obrir els camins, també és el que porta el camió i trasllada, i els altres dos amb les motoserres actuals fan la feina que feien tots els altres. A més, quan es tallava amb les destrals, la majoria dels arbres brotaven; avui dia amb les motoserres, com que queda cremat, no n'hi ha cap, pràcticament cap, que broti; per tant, s'haurà d'anar a la replantació.

Per a mi i per al Grup Popular, la futura llei forestal de Catalunya ha de ser una llei sobretot tècnica, més que política, perquè la política forestal no crec que sigui, o no creiem que sigui, una cosa per posar en una llei, ja que és quelcom que pot variar, potser no d'un any a l'altre, però sí en un context de pocs anys, d'un cap a l'altre, i nosaltres el que desitgem és una llei forestal de Catalunya molt tècnica, perquè perduri per molt i molt temps. Podríem arribar pràcticament a dir que nosaltres desitjariem que una llei forestal de Catalunya fos un 80% tècnica i un 20% política.

Creiem que la Llei que ha presentat el Partit Socialista de Catalunya és una Llei —com ha dit l'Il·lustre Diputat d'Esquerra Republicana senyor Torres— molt densa, i que dins d'aquesta densitat té, pràcticament, un 80% de política i un 20% de tècnica; però creiem que dintre del tràmit parlamentari, amb esmenes, i en la discussió —a dintre—, sobretot si es fa en ponència conjunta, es podrà variar i si no arribar a un 80 i un 20, sí arribar a un 60 i un 40. Totes aquestes coses fan que el Grup Popular doni el seu suport a la presa en consideració de la Llei Forestal de Catalunya presentada pel Grup Socialista.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Pel Grup de Convergència i Unió, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Graells.

El Sr. GRAELLS : Molt Honorable President, senyores i senyors Diputats, per exposar la nostra posició respecte a la Proposició de Llei presentada pel Grup del PSC, però abans de fer-ho permeteu-me recordar i referir-me a les virtuts del bosc, a les relacions hagudes entre el sector forestal i l'administració forestal aquests darrers anys i els objectius bàsics als quals hauria de respondre segons nosaltres la llei forestal de Catalunya.

El bosc —com tots vostès saben— conté uns valors intrínsecs que una bona llei ha de protegir. Del bosc obtenim la fusta, la llenya, el suro, pinyons, bolets, plantes aromàtiques, tòfones, etcètera. Els terrenys forestals són l'hàbitat de la flora i la fauna silvestre, és al bosc on es troben els biòtops més preeminents i més singulars de la nostra flora i de la nostra fauna. El bosc és el principal protector del sòl contra l'erosió eòlica i contra l'erosió hídrica, que no tan sols arruïna de la natura, sinó que enruna els pantans fins a fer-los inservibles. La quasi totalitat de la pesca fluvial es desenvolupa a les àrees forestals; el bosc proporciona l'espai necessari per a l'esbarjo a la vegada que són els pulmons que oxigenen el món en què vivim. Protegir i potenciar tots aquests béns que el bosc genera ha de ser l'objectiu principal del Projecte de Llei Forestal de Catalunya.

D'altra banda, si analitzem les relacions de l'administració forestal i els titulars dels boscos, siguin públics o privats, esti-

mem nosaltres que hi ha hagut més desconfiança que confiança, i d'això, en bona part, en té la culpa la legislació forestal vigent, que, tot i reconeixent les seves virtuts en determinats aspectes, és d'un intervencionisme estèril i infructuós que tan sols ha generat recels i desconfiances, veient els titulars dels boscos una administració forestal més abocada a la tasca de policia que a ser estimuladora d'iniciatives.

Una bona llei, tot fent possible conjugar i satisfer degudament els interessos dels titulars del bosc, siguin públics o privats, i dels professionals, treballin lliurement o dins l'administració forestal, haurà d'estar indubtablement orientada, com a objectiu principal, a la protecció i potenciació de tots aquests béns que el bosc proporciona a la societat.

Per a nosaltres una bona llei forestal per a Catalunya serà aquella que, tot i exigint imperativament la intervenció de l'administració forestal en qualsevol cas de degradació o mala utilització dels terrenys, en defensa de tots aquests valors intrínsecs del bosc i que estan per sobre de tots els interessos, a la vegada doni i generi confiança, i per això és obligat veure el sector forestal com a professionals que estimen la seva tasca i que necessiten desenvolupar-la amb dignitat i responsabilitat, i no pas amb la frustració que genera estar burocràticament acusats i inútilment intervinguts.

Per tot això, el primer treball que el Conseller va encomanar al Consell Assessor del Departament, d'Agricultura, Ramaderia i Boscos, va ser que aquest es pronunciés respecte a la conveniència d'una llei forestal i definís els principis bàsics i al que hauria de respondre.

Es va encarregar la Ponència a la Comissió de Boscos, i el mes de desembre de 1985 era aprovat pel Ple del Consell Assessor el Dictamen; Dictamen al que el Projecte de Llei elaborat per la Conselleria respon amb tota fidelitat. Des de l'inici del seu govern estava clara la voluntat del Conseller senyor Miró i Ardèvol de dur al Parlament de Catalunya un Projecte de Llei Forestal que respongués a totes aquestes exigències.

Senyores i senyors diputats, a tots ens dol i tots volem aportar totes les mesures preventives perquè no es cremin els nostres boscos, però jo no tinc cap dubte que quan es crema un bosc el qui més sofreix i al qui més li dol és qui l'ha sembrat, l'ha plantat i el treballa.

He pogut palpar el temor del sector forestal que, igual que els pagesos i els ramaders, per la seva naturalesa i per la seva dispersió, no tenen la capacitat reivindicativa d'altres sectors i estan molt recelosos i temerosos de ser tractats discrecionalment pels interessos d'una societat majorment urbana, que s'estima superior a la rural, amb més recursos per incidir a les institucions i als mitjans de comunicació.

Hem pogut constatar amb satisfacció la preocupació del Grup Socialista aquest estiu davant els incendis forestals; preocupació que feliçment veiem tractada en la Proposició de Llei. De tota manera, no és la nostra voluntat qualificar el text socialista, al qual hem de reconèixer aspectes positius i que, si bé és cert que incorpora alguns continguts de la legislació de països de la CEE, de l'àrea mediterrània, serà obligat aprofundir molt més en aquests, màxim en aquells que ja han estat contrastats i experimentats positivament.

Serà també convenient reconsiderar principis de legislació forestal actual, i que veiem reflectits en aquesta Proposició, sense més justificació, al nostre entendre, que la inèrcia instru-

mentalitzada per l'aplicació de la legislació vigent.

Nosaltres, tot i no entrant en la valoració d'aquest text, hem de fer un propòsit —com hem dit— de treure una llei orientada, com a objectiu principal, a la protecció i potenciació de tots els béns que el bosc proporciona a la societat, exigint imperativament la intervenció ràpida i eficaç de l'administració forestal en qualsevol cas de degradació del bosc.

Però serà obligat també que aquesta contempli el sector forestal com a professionals que estimen la seva tasca i que necessiten desenvolupar-la amb responsabilitat i dignitat i no pas amb la frustració que genera estar permanentment burocràticament acusats i inútilment intervinguts, i sigui també estimuladora d'iniciatives per a totes les entitats públiques i de col·lectius cooperatius, i desenvolupadora també de tècniques innovadores.

Senyores i senyors diputats, el nostre Grup, tot i tenint el Projecte de Llei Forestal de Catalunya redactat i aprovat aquest mes d'octubre pel Consell Executiu i que avui ha entrat al Parlament, tot i tenint el convenciment que és un Projecte de Llei d'acord amb les nostres necessitats, tot i corresponent-li al Consell Executiu totes les prerrogatives per a presentar al Parlament aquests textos, tot i tenir majoria absoluta en aquest Parlament, Convergència i Unió, d'acord amb l'oferta que en la sessió informativa que el dia 15 d'octubre va brindar l'Honorable Conseller senyor Miró i Ardèvol, votarem a favor de la presa en consideració, no pas perquè sigui tramitada com a Projecte de Llei, sinó com a manifestació d'aquella voluntat de consens, i sigui tramesa, per ponència conjunta, en base als textos redactats per Convergència i Unió i el PSC, i amb la pretenció i finalitat que aquestes aportacions més les que indubtablement els altres Grups parlamentaris faran, serem capaços de complimentar el nostre poble com desitja i mereix, amb una llei que, tot i responent a les necessitats i peculiaritats del nostre país, sumant tots els esforços, potenciïn qualitativament i quantitativament el nostre patrimoni forestal.

Senyores i senyors diputats, moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Havent-se ja posicionat tots els Grups, caldrà votar si decidim la presa en consideració o no d'aquesta Proposició.

Els senyors diputats que estiguin a favor de la presa en consideració que tinguin la bondat de posar-se drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta presa de posició ha estat adoptada per unanimitat dels presents.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el sanejament de la Caixa Rural Provincial de Tarragona

Ara entrem ja a les interpel·lacions. Aquesta Presidència ha de fer avinent que la primera interpel·lació que hi havia programada ha estat desistida, ha estat retirada, per tant, haurem de passar ja a la següent.

**Interpel·lació al Consell Executiu
sobre l'aplicació de la Llei 14/1983,
del 14 de juliol, Reguladora del Procés d'Integració
a la Xarxa de Centres Docents Públics
de Diverses Escoles Privades**

La següent, que era el novè punt de l'ordre del dia és : Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei 14/1983, del 14 de juliol, Reguladora del Procés d'Integració a la Xarxa de Centres Docents Públics de Diverses Escoles Privades, que formularà la Diputada Il·lustre senyora Marta Mata del Grup Socialista, a qui tinc el gust de donar la paraula.

La Sra. MATA : Senyor President, senyores i senyors diputats, aquesta interpel·lació sobre l'acompliment de l'anomenada Llei del CEPEPC és l'enèssima actuació parlamentària —desitjaríem que fos la darrera sobre aquest tema. Però, a risc de repetir-me, no podria, ni voldria, deixar de tornar a emmarcar un tema que em sembla que és pedra de toc de la política educativa de la Generalitat perquè és exactament un tema propi de Catalunya, el tema de la integració d'aquelles escoles que, en un temps molt dur, van fer un treball de recuperació de pedagogia per a l'escola, de llengua per a l'escola, de servei a Catalunya per a l'escola, i la van emmarcar en una direcció d'una voluntat d'aconseguir l'escola pública de Catalunya per la Generalitat.

És una acció que va tenir una incidència no sols en la realitat escolar, encara que fos petita, encara que fos un tant per cent petit, però va tenir sobretot una incidència en l'opinió pública, una incidència gran, jo crec que no seríem on som si no hagués existit la tasca d'aquest col·lectiu d'escoles. I per tot això semblaria que, en una política educativa de la Generalitat, cal que se'ls faci aquest reconeixement i, sobretot també, cal que siguin aprofitades per a la millora de la qualitat de l'escola pública a Catalunya. Jo diria que aquestes dues coses han estat acceptades, des d'aquesta tribuna, clarament, decididament, pel senyor Conseller cada vegada que hi ha pujat, però, en canvi, les accions han estat menys decidides, menys clares, d'això ja en parlarem. Però voldria començar parlant d'una cosa que ha enterbolit fins allò que de positiu tenien les accions, que és el retard; el retard comptat per cursos, que és tal com es compta el temps a les escoles, tal com el compten els mestres, tal com el compten els nens.

La Conselleria —l'actual Conseller— i aquest Parlament comencem l'abril del 80. Ja hi havia hagut una comissió especial per a aquest tema en el Consell Assessor d'Ensenyament a la Generalitat Provisional, era d'esperar que immediatament ja la Generalitat estatutària agafés aquest tema, i, no obstant això, va ser necessària una primera acció parlamentària l'any 81 —jo mateixa la vaig portar— i ja va motivar la primera declaració positiva del senyor Conseller, i això era l'any 81. La Llei no la vam tenir fins al final de juny del 83, i encara es va perdre l'ocasió que fos la primera llei —la primera llei d'educació— i mentrestant havien passat tres cursos, el 80-81, el 81-82 i el 82-83, i, si la llei es votava el juny del 83, la llista d'escoles que gaudirien dels efectes d'aquesta Llei no sortia fins a l'agost del 85, és a dir, havien passat dos cursos més, el 83-84, el 84-85. I si en aquesta llista hi mancava una cosa que la llei deia, era el calendari, i vam començar nosaltres mateixos a fer una nova acció parlamentària l'octubre del 85, aquesta acció parlamentà-

ria no arriba a ser revalidada fins al març del 86, convertint-se ja en una acció consensuada, que ens fa arribar fins a les portes d'on som ara.

Però ja ha passat un altre curs, el 85-86; és a dir, la majoria dels nens que entraven, que feien el primer nivell d'escola el curs 80-81 són ara al seu setè nivell d'escola i encara la seva escola no ha estat integrada.

El 20 de març d'aquest any nosaltres aprovàvem una Proposició consensuada, una Proposició per la qual es demanava al Departament d'Ensenyament que abans d'acabar aquest any tinguéssim ja la llista definitiva, s'haguessin signat ja els convenis individualitzats de la llista que havia sortit el juliol del 85. I a més a més que es fes públic, d'acord amb el contingut d'aquests convenis, el calendari d'integració.

En la sessió en la qual es va votar aquesta Proposició consensuada, la representant del Grup de Convergència i Unió va manifestar també el compromís de constituir una comissió que tingués la funció d'assessorar les parts que hagin de negociar els diferents convenis, i aquesta comissió, finalment, va ser constituïda. Però hem de dir que des del 20 de març fins ara s'ha reunit tres vegades, i només una d'elles amb el representant del conjunt d'escoles del CEPEPC, i que encara, en aquest moment, els convenis que s'han de signar abans de final d'any estan a un nivell d'un document, d'un document més o menys anomenat de pre-conveni, no de conveni i que encara, d'aquests, no se n'ha signat cap.

Quedaven molts problemes pendents i és per això que el mateix dia 20 de març vam presentar la interpel·lació que ara estic substanciant, una interpel·lació en la qual fem referència a tot un altre conjunt de problemes que hi havia en la integració i demanàvem que el Consell Executiu expliqués la seva posició sobre tot aquest conjunt de problemes.

Jo, en primer lloc, en aquest moment encara, he de demanar que, sobretot, es mantingui la promesa de signar els convenis abans d'acabar el curs, i a més a més pregunto, juntament amb això : quan sortirà el calendari d'integració?

Però vaig a referir-me als problemes que ens queden. El primer de tot és el problema de l'accés dels mestres de les escoles que s'integren a la xarxa pública, l'accés a la seva condició de mestres d'escola pública. Aquest accés es preveia en la Llei a partir d'una figura —la figura de l'interí, del contractat— que ha desaparegut l'any 84, i és per això que aquesta mateixa Cambra, en la Llei de la Funció Pública, l'any 85, va dedicar, precisament, a aquests mestres una Disposició Addicional —la desena—, encomanant al Govern de la Generalitat que fes unes proves especials per a aquest accés. Aquestes proves no han estat, des del 85 fins ara, efectuades tot i que aquest Parlament les va votar; les va votar —diria— per unanimitat i amb una Disposició a proposta del mateix Grup del Govern.

Bé, jo diria que sabem que la Conselleria ha encarregat un informe per solucionar aquest tema, sabem que aquest informe dona diverses solucions, una d'elles és el desenvolupament de la Disposició desena de la Llei de la Funció Pública. Nosaltres el que demanàvem, sobretot, és que aquesta solució fos la més segura i la més ràpida.

Hi ha en aquest moment dos-cents cinquanta mestres que ja pertanyen a escoles integrades, i més d'un miler de mestres que pertanyen a escoles que s'han d'integrar. La solució del seu problema d'accés a la funció pública és una cosa bàsica per

a la continuïtat dels equips d'escola que són, precisament, la garantia perquè continuï tot això que nosaltres volíem haver passat amb aquesta Llei.

Jo diria que al costat del problema de l'accés —i lligat amb el problema de l'accés— hi ha uns problemes col·laterals que la Llei no va contemplar, perquè en aquell moment ens va preocupar tant a nosaltres, que fèiem la Llei, com al mateix col·lectiu d'escoles que volia la Llei, els preocupava el pas a escola pública i —jo diria tots plegats— vam negligir alguns problemes que després veiem com a molt importants. El problema de la conservació dels seus drets laborals, dels drets laborals d'aquests mestres, d'antiguitat, de Seguretat Social, etcètera. Jo diria que aquest és un altre problema del qual demanaria la Conselleria que tingués molt en compte, és ella qui ho pot fer aplicant amb el màxim de generositat, de flexibilitat d'iniciativa la Llei.

Hi ha també una altra sèrie de problemes que són les condicions de qualitat d'aquestes escoles. Aquestes escoles passen per una determinada qualitat i volem tots una política de qualitat de l'escola pública. Hi ha dintre dels projectes de la mateixa Conselleria tota una sèrie de mesures respecte al parvulari, respecte als mestres especialitzats, respecte a administratius, que són mesures que afavoriran l'escola pública, que afavoriran la qualitat de l'escola pública, i és una veritable llàstima que per passar aquest any les escoles a la xarxa d'escola pública hagin de perdre algunes de les característiques de qualitat que la mateixa Conselleria posa com a fita, com a objectiu de la seva pròpia política. Nosaltres demanaríem que es tinguessin molt en compte les classes de tres anys, els mestres especialitzats: de música, d'educació física; els mateixos administratius, fins i tot demanaríem que, en un moment en què s'està treballant en la reforma dels ensenyaments mitjans, amb un allargament de dos anys de l'escolaritat, que es pensés amb molt de compte en el cas de les escoles aquestes que tenen els seus cursos de Batxillerat Unificat Polivalent. És a dir, hauran de perdre aquests cursos i al cap d'un any i mig o de mig any d'haver estat integrades trobar-se que han d'allargar dos cursos més l'escolaritat?

Bé, nosaltres encara voldríem del senyor Conseller que ens digués també la voluntat de tenir en compte la integració d'aquestes escoles, juntament amb l'acompliment del Pla Quadriennal. Vostè sap, senyor Conseller —i m'agradaria que la Cambra ho sabés—, tot el que ha resultat de positiva la integració d'aquestes escoles en nous edificis. És a dir, com amb uns edificis que han demostrat l'interès del Govern de la Generalitat per l'escola pública, poder-los omplir ja amb un equip, ja amb un conjunt de pares, d'alumnes i de mestres que tenia les seves relacions traçades, ha significat, doncs, una bona escola pública començant a funcionar des del primer moment —i estic parlant d'escoles concretes com la del Sagrer, com la de Joanot Alisanda o com la mateixa Joan Miró, d'aquest mateix any.

Nosaltres continuem demanant que es faci amb voluntat, amb decisió i, sobretot, amb rapidesa. És per això que ho tornem a demanar en aquesta interpellació.

He de dir, per acabar, que penso que com a oposició no hem estat gens agressius, i em sap greu, però no hem estat gens agressius pel mateix respecte a les escoles i a la política de la Generalitat que voldríem totalment unificada respecte d'a-

questes escoles. Però com a Grup parlamentari hem de dir —i hem de voler— que aquest Parlament conegui els problemes de l'acompliment d'aquesta Llei. Nosaltres no voldríem que una cosa que és pedra de toc —ja ho he dit al principi— es convertís en pedra d'escàndol. I penso que aquesta no és la voluntat del Conseller d'Ensenyament i és per això que demanem al senyor Conseller que manifesti els compromisos que per al compliment de la Llei —en tots els seus extrems, de la millor manera i amb la major rapidesa— ell vol prendre.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Perquè pugui contestar en nom del Consell Executiu, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller, senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan Guitart) : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats; senyora Diputada, li agraeixo les seves paraules, li agraeixo el seu reconeixement de l'interès que té aquest Conseller, el Departament que presideix i el Consell Executiu per tal de donar solució i compliment a aquesta Llei que va aparèixer l'any 1983 i que ha estat objecte de preocupació per part del Grup parlamentari al qual pertany la senyora Diputada i per d'altres i, d'una manera especial, pel Departament d'Ensenyament de la Generalitat.

Jo compartiria —si fos al seu lloc— les seves paraules i els seus bons desigs —i les comparteixo. El que passa és que nosaltres tenim la tasca i la responsabilitat de procurar que les coses succeeixin de la manera que s'han de complir, que les lleis es duguin a terme amb la correcció i la compatibilitat amb altres lleis i amb altres disposicions i moltes vegades resulta que les coses no són tan senzilles com uns desitjaríem i la senyora Diputada coneix els problemes, coneix les dificultats com ja estaven presents en aquesta Cambra en el moment en què es va aprovar aquesta Llei.

No era senzill, no era gens senzill, que la incorporació d'aquestes escoles —amb dificultats i amb problemes característics i especials cadascuna d'elles— tinguessin una solució adequada i ràpida, ni per les disponibilitats pressupostàries, ni per la necessitat de compatibilitzar els escassos recursos que es dedica a l'ensenyament amb les necessitats que requereixen i les atencions a les altres escoles de la xarxa educativa de Catalunya i també perquè les coses i les solucions, moltes vegades, no eren senzilles i moltes vegades tampoc es varen presentar, van succeir com es preveia que es podrien presentar.

Jo només li vull recordar, amb aquesta cronologia que la senyora Diputada feia recordar, com l'11 de gener de l'any 1984, quan es tanca el termini de sol·licitud es presenten 114 peticions i hi ha un 30% d'escoles que demanen pròrroga. Com després es presenten 40.633 documents i com resulta que de les 107 peticions que s'havien presentat, les peticions no havien estat formulades, havia de completar-se, alguns documents no eren correctes i, per tant, es va haver d'anar perllongant i per anar establint els tràmits per tal que la Llei es pogués complir per tal que les coses es fessin bé i per tal que es poguessin trobar les solucions més adequades.

Hem parlat moltes vegades d'aquesta Llei, com diu la senyora Diputada i ella sap i coneix —jo conec el seu interès i ella crec que coneix el meu.

Efectivament, l'altre dia, el 20 de març d'aquest any es va votar una Proposició consensuada, que vàrem acordar tres

Grups parlamentaris, en la qual no es parlava tant de signar, sinó que es deia que es proposarien a la signatura uns documents per tal que fossin contemplats per les escoles.

Jo espero —i s'està treballant perquè això sigui així— que això permeti després l'establiment d'un calendari, dins de les disponibilitats pressupostàries, però la proposta de signatura no és el mateix que signatura i, per tant, jo crec que caldrà que, a la vista d'aquests documents, hi hagi una anàlisi acurada, una anàlisi seriosa per part dels mateixos centres i per part de l'Administració en relació amb els compromisos que s'assumeixen a les possibilitats de compliment d'aquests compromisos i de la solució de les dificultats que es tenen plantejades.

La senyora Diputada es refereix a punts conflictius que jo voldria anar responnent un darrere l'altra. Les condicions d'accés a la funció pública per als mestres de les escoles integrades, les formes de liquidació de l'empresa extingida, el manteniment de la classe d'alumnes de tres anys, la continuïtat de nivells d'ensenyament secundaris, el manteniment d'especialistes i administratius. Altres vegades ens hi hem referit, però, amb molt de gust, ho tornarem a fer. En aquesta enumeració d'aspectes conflictius —diu ella— o que en algun cas no havien estat considerats quan es va plantejar la Llei, n'hi ha un que ja havia estat comentat per mi en la sessió informativa que el dia 20 de juny de l'any 1985 va tenir lloc davant de la Comissió de Política Cultural : es tracta del professorat i de la manera com aquest important grup de professors podria accedir al funcionariat, problema delicat, al qual em referiré ara tot seguit. Però n'hi ha d'altres, als quals, en aquella ocasió, s'hi va dedicar força espai i que ara jo crec que, gràcies als esforços del Departament i de moltes persones, han estat ja resolts.

Hi ha molts aspectes que s'han solucionat; per exemple, l'ordenació que s'havia de fer de les diferents escoles, que es va fer mitjançant una comissió integrada per representants del Departament, de la Federació i l'Associació de Municipis, de l'Ajuntament de Barcelona, representants del Col·lectiu d'Escoles per a l'Escola Pública Catalana, etcètera.

D'aquests aspectes que ja estan resolts ara no en parlaré, i voldria remarcar aquells als quals la senyora Diputada feia especial esment.

Les condicions d'accés a la funció pública per als mestres de les escoles integrades. En relació amb aquest problema, i per situar els senyors diputats, faré, en primer lloc, diverses consideracions.

La Llei 14/1983, del 14 de juliol, la Llei dita també del CEPEPC, reguladora del procés d'integració a la xarxa de centres públics de diverses escoles privades, en l'apartat e) de l'article 6, diu : «El professorat, en el termini màxim de cinc anys, comptats a partir de la signatura del conveni, ha de participar en les convocatòries d'accés al cos de funcionaris, segons les normes establertes per l'Administració amb aquesta finalitat. Els professors que accedeixin al cos de funcionaris abans de la creació del centre com a públic, continuaran al seu lloc en la situació administrativa que legalment els correspongui.» D'altra banda, i com tots vostès saben molt bé, el sistema d'accés a la condició de professor numerari d'Educació General Bàsica, cos estatal, és regulat avui per disposicions estatals.

En el moment de la publicació de la Llei 14/1983, el sistema d'accés al cos de professors d'EGB es duia a terme per mitjà d'un concurs-oposició de places lliures i un altre de restringi-

des. Es podien acollir a aquesta última modalitat aquells professors, interins o contractats, que en el moment de la convocatòria estiguessin prestant els seus serveis en centres públics d'educació pre-escolar o d'EGB de Catalunya, sempre i quan el seu nomenament o contracte no acabés abans del 31 d'agost, i comprenguéssin un mínim de sis mesos del curs. Després de la publicació de la Llei 30/1984, del 2 d'agost, la Llei de Mesures Urgents, publicada en el Parlament de Madrid, desapareix la possibilitat de convocar concurs-oposició a places restringides. Només durant dos anys consecutius es va accedir a fer una convocatòria de reserva per a aquells interins que estaven dins del sistema educatiu amb anterioritat a la Llei de Mesures Urgents sobre la Funció Pública. A partir d'ara, solament es convoca concurs-oposició a places lliures.

En el moment de convocar-se el darrer concurs, últim de la modalitat de reserva, el Departament d'Ensenyament va trametre una petició al Ministeri d'Educació i Ciència, demanant que el professorat de les escoles que ja s'havien integrat, encara que amb posterioritat a la data de publicació de la Llei de Funció Pública de Madrid, del 2 d'agost, poguessin participar en el darrer torn de reserva en les convocatòries del concurs-oposició per a la provisió de places de professor d'EGB de l'any 86. Aquesta possibilitat, però, fou denegada, ja que l'ordre-marc no la contemplava.

Arran de tot això, el Departament d'Ensenyament, per tal d'estudiar i aprofundir totes les possibilitats que el marc legal oferia, va encarregar —com deia molt bé la senyora Diputada— un dictamen jurídic a un prestigiós administrativista que havia estat al mateix temps proposat pel CEPEPC.

En aquest dictamen es proposen tres vies de possible actuació. La primera, l'adaptació de la Llei 14/1983 de la Generalitat, la dita Llei del CEPEPC, a la nova situació normativa en matèria d'accés a la funció pública docent. Es tractava —diu— d'una adaptació que suposaria completar la Llei amb uns articles nous, definitoris de les condicions específiques d'accés del professorat, sense que això suposés una modificació substancial de la Llei.

Una segona via —diu el mateix informe— consistiria en l'elaboració d'un decret del Govern de la Generalitat, donant compliment a la Disposició Transitòria Desena de la Llei de Mesures Urgents de la Funció Pública, promulgada per aquest Parlament, a la qual es referia la senyora Diputada amb data 23 de juliol, i que, com vostè també deia, va ser una esmena, una incorporació que es va fer també a proposta del mateix Grup parlamentari de Convergència i Unió. Aquesta segona via de solució consistiria a deixar tal qual la Llei 14/1983, tot entenent que les seves previsions sobre l'accés dels professors de les escoles integrades han quedat derogades per la legislació sobre funció pública, i a definir les condicions específiques de l'accés en un decret del Govern de la Generalitat, que desenvoluparia el mandat de la Disposició Transitòria Desena de la Llei 17/1985, i complementària de la Llei 14/1983.

Resumint, perquè sembla que la cosa va de pressa, jo tenia molt d'interès a haver explicat exactament, això, en què consistia.

Hi havia una tercera via, que proposa el mateix informe, que es tracta que el Consell Executiu promulgues un decret, que aquest decret fos acceptat pel Govern de Madrid, pel Ministeri d'Educació, en la fórmula d'accés al professorat de la funció

pública docent com de cos estatal, i que després això, per tant, pogués ser incorporat a l'ordre específica que fes la mateixa Conselleria. Aquesta tercera fórmula ha estat parlada amb el Ministeri i sembla que no és possible per tal com suposa una illegalitat en relació amb la Llei promulgada.

Els dos primers, les dues primeres fórmules, tenen l'inconvenient —jo crec que tenen la viabilitat, però tenen l'inconvenient— que perquè puguin ser eficaces, perquè es puguin desenvolupar correctament, caldria que estiguessin creats els cossos docents de la Generalitat, perquè, si no estiguessin creats, l'accés a aquests cossos, sigui per decret o sigui per llei, no es podria realitzar. Aquestes persones podrien tenir proves específiques, però per incorporar-se on? Per tant, el que cal, en tot cas exigeix que hi hagi cossos docents, per un costat, i, per l'altre, es produiria la incorporació en els cossos de l'Estat.

La fórmula que estem discutint en aquest moment amb el Ministeri, una fórmula que hem estat estudiant seria la d'oferir uns punts, oferir unes compensacions, uns punts més per a aquests professors per a la seva incorporació en les proves lliures. Això està essent objecte de negociació per part del Director General de la Funció Pública, per part del Departament, amb el Ministeri, però, tot i així, nosaltres seguirem estudiant, seguirem esbrinant les possibilitats que ofereixen el decret i la modificació de la Llei, per tal que puguin incorporar-se en els cossos docents de la Generalitat que en aquests moments no existeixen i que s'haurien de crear per llei.

En tot cas, senyora Diputada, en la resposta a la seva rèplica, jo acabaria amb els punts que vostè mateixa m'ha formulat.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : La Il·lustre senyora interpellant té la bondat d'intervenir per replicar? *(Pausa.)*

La Sra. MATA *(de l'escó estant)* : Senyor Conseller, i senyores i senyors diputats, és difícil que pugui replicar a una cosa que encara no m'ha estat dita *(remor de veus)*; bé, jo replicaré el que se m'ha dit i li demanaria que continués la seva rèplica, amb la benevolència, suposo, del senyor President.

Tal com ho acaba de pintar, realment queda molt negre, i hi ha una premissa que em penso que s'hauria de discutir —no crec que s'hagi de discutir aquí—, que és l'exigència, és a dir, l'exigència d'haver creat els cossos docents de la Generalitat per solucionar aquest problema.

Jo, aquesta exigència, no l'he llegida en l'informe —sé que vostès l'han dita, però no l'he llegida en cap informe—, i, en canvi, penso que la Disposició que nosaltres vam votar, la Disposició de la Llei de la Funció Pública, permet perfectament un decret de la Generalitat i permet perfectament un acord, perquè és una Disposició perfectament admesa per tots els tribunals que hagin d'admetre aquestes coses, senzillament.

Bé, d'altra banda, jo, per acabar la meua rèplica, sí que... la veritat és que hi ha per a mi un tema molt important, que és el ritme, el temps, i jo penso que de vostè demanaria que fes una manifestació explícita de voluntat de rapidesa —i crec que hi ha possibilitat de rapidesa. Totes les dificultats que pugui haver-hi amb la documentació de les escoles són, per altra banda, també, elements que vostès tenen, elements que vostès tenen per conèixer a fons la situació de les escoles. Són vostès, a partir d'aquests documents, que poden valorar la si-

tuació econòmica de les escoles, que poden valorar el perquè de la necessitat de segons quines formes de liquidació, i si no ho fan vostès, no ho pot fer ningú més.

Jo demanaria també una cosa que he demanat ja en una pregunta, que no ha pogut ser contestada pel que he sabut, que és que valoressin el que fins i tot econòmicament ha significat ja d'augment de patrimoni de l'escola pública de Catalunya la integració de les escoles que ja han estat integrades, fins i tot econòmicament sabéssim en aquesta Cambra el que això ha significat, i que hi hagués una voluntat d'aplicar la part corresponent del pressupost en aquesta operació, una operació que des del punt de vista de qualitat és indiscutible, des del punt de vista de gest, de política educativa, és indiscutible, i també des del punt de vista econòmic vostès saben que és indiscutible, que ha estat un augment del patrimoni de l'escola pública de la Generalitat.

Jo demanaria que això es reconegués i això es traduís en una pressa i en una fermesa per acabar aquesta operació.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Senyor President, senyores i senyors diputats... Pressa, tota, senyora Diputada. Si volia que li digués que teníem pressa, doncs, li puc assegurar que el Departament no ha deixat de treballar en això, però li repeteixo que la solució no és senzilla en molts casos, ni que, això, la pressa i la voluntat i la bona disposició i la creença que s'ha de fer, ens ha d'impedir fer les coses ben fetes i resoldre els problemes i les dificultats, que no sempre es poden resoldre fàcilment. Vostè es referia ara, vostè deia que el Decret i les dues..., tant la modificació de la Llei com la modificació del Decret, li semblava que es podien fer. Es poden fer, es poden determinar, es poden precisar les normes específiques que poden tenir aquests professors per accedir a la funció pública; el que passa és que hi ha d'haver funció pública creada, sinó l'accés seria a no se sap què exactament : per tant, vol dir que s'han de crear cossos docents de la Generalitat. Que això implica una problemàtica, que jo crec que a la senyora Diputada no se li escapa... Nosaltres sempre hem estat partidaris dels cossos. El que passa és que la permeabilitat d'aquests cossos amb els cossos estatals convé precisar-la i convé definir-la, i aquesta no és una situació senzilla. Sempre el problema del professorat, senyora Diputada, no és un problema fàcil, com es demostra pel resultat del mateix informe. És a dir, aquest informe ens dóna tres vies, dues de les quals entenc jo —ho entenem nosaltres, ho han entès els nostres lletrats— que impliquen aquesta necessitat d'existència d'una plaça de funció pública, d'un cos on poder accedir, i la segona, l'accés al cos estatal, que és el cos obert, la cosa viable, doncs, té les dificultats que la senyora Diputada coneix, i a la qual jo no crec que el Ministeri sigui insensible; és a dir, sempre hi ha bones paraules per part del Ministeri, la senyora Diputada ha dit que sempre hi ha bones paraules per part del Departament, el que passa és que les dificultats ens les trobem nosaltres i se les troba tothom que ho vol resoldre.

De tota manera, l'estudi, la consideració està oberta. Nosaltres estem absolutament disposats a seguir treballant en aquest sentit, però jo també li vull explicar que hi ha problemes.

Hi havia un segon punt de què la senyora Diputada parlava, que era el de la liquidació de l'empresa, i això cal que els informi que la incorporació d'un centre privat a la xarxa de centres públics comporta la successió d'activitats d'una empresa a una altra, la qual cosa determina l'operativitat dels efectes previstos en l'article 44 de l'Estatut dels Treballadors, relatiu a la subrogació en els drets i obligacions laborals, així com la imputació solidària de les responsabilitats socials no satisfetes que en matèria de cotització al Règim General es deriva dels articles 64, 76 i 97.1 i 2 del text refós de la Seguretat Social, del 30 de maig de 1974. Li dic això perquè em sembla que ja sabem de què parlem; és a dir, la subrogació dels deutes a la Seguretat Social d'algunes empreses recauria sobre la Generalitat : com que aquestes escoles van rebre subvenció, una part de les quals s'havia d'aplicar al pagament de la Seguretat Social, el que és difícil és que la Generalitat pugui donar per via de subvenció, o una altra, uns diners que suposarien que la Seguretat Social s'hauria de pagar per dues vegades. Per tant, vol dir que els deutes de la Seguretat Social sembla que inevitablement han de ser pagats, han de ser liquidats per aquestes mateixes escoles.

Això, per tant, els centres docents incorporats, abans de procedir, quan se'ls proposa de subscriure el conveni, jo entenc que, si no hi ha una altra fórmula que permet de resoldre això, es trobaran amb aquesta dificultat, dificultat que fa temps que hem dit, i que no perquè passin els mesos malauradament troba una millor situació que aquesta.

De tota manera, a mi m'agradaria acabar amb les altres qüestions. En tot cas, ho farem en una altra ocasió, però voldria que quedessin clares dues coses : la primera, la voluntat d'anar de pressa en aquesta qüestió; hi ha gent que hi treballa constantment —no és que mai s'hi hagi deixat de treballar—, i, per l'altra, la voluntat d'acostar-nos a solucions que permetin la solució d'aquests problemes. És a dir que ni per un moment nosaltres hem considerat que les coses no tenien solució; el que passa és que algunes vegades no són tan senzilles i que algunes vegades es necessita temps per poder permetre que l'adaptació de les normes i de la legislació permetin solucions definitives per a aquests problemes, però jo espero que això ho podrem fer de pressa i confio que podrem complir el text de la Proposició que va votar aquest Parlament durant el mes de març.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

Interpellació al Consell Executiu sobre el servei de vigilància en determinats centres d'assistència de l'ICS

El Sr. PRESIDENT : Ara, tenint en compte la posposició que aquest Ple ha acordat abans, pertoca la interpellació al Consell Executiu sobre la disminució de la natalitat i l'envelliment de la població... *(Pausa.)* Perdó, sembla que he tingut una confusió. Toca ara la interpellació al Consell Executiu sobre el servei de vigilància de determinats centres d'assistència de l'Institut Català de la Salut, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Esteve i Oriol.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Moltes gràcies, senyor President. Efectivament, és aquesta la interpellació que s'ha de substan-

ciar, perquè malgrat el nom, no és pas de sanitat, sinó de vigilància.

Amb aquesta interpellació, que vam presentar ja fa sis mesos i mig, nosaltres preguntem al Consell Executiu quins són els propòsits de capteniment per la manca de seguretat en els locals de l'ICS i per a les persones que hi presten els seus serveis professionals, tant en el si dels locals com en règim d'assistència domiciliària, i, en particular, durant els torns de nit.

Volia, això sí, fer dues precisions prèvies, i és que el temps escolat des de l'abril d'enguany, en què vam formular la interpellació, potser hagi tret actualitat al tema i a la millor, sortosament, el senyor Conseller de Governació ens pugui donar bones noves que el problema està resolt. Si fos així, tant de bo seria, i crec que no hauria estat de més, de tota manera, la interpellació.

La segona precisió és que ens centrarem de forma particular en el que està passant —en el que ha estat passant, si més no, a l'ambulatori de la Mina—, no pas amb un caire limitatiu, sinó amb un caràcter exemplar o paradigmàtic, ja que és el lloc on el problema que nosaltres denunciem en la interpellació és molt més punyent.

Em permeto recordar a la Cambra la Resolució que es va adoptar en l'anterior legislatura, concretament el 2 de juny del 82, sobre el Pla d'Actuació Especial a la barriada de la Mina, de Sant Adrià de Besòs. En aquesta Resolució, la Resolució 56/I, adoptada en la corresponent Comissió, es deia que el Parlament «insta el Consell Executiu per tal que estableixi» —em salto diverses paraules— «el pla d'actuació especial i urgent per abordar la problemàtica social a la barriada de la Mina, de Sant Adrià de Besòs, especialment pel que es refereix, entre altres, a l'àrea de sanitat.»

Aquesta urgència detectada en aquest problema, actualment fa quatre anys i mig, creiem que no ha estat degudament atesa pel Consell Executiu, ja que els problemes de seguretat ciutadana i d'assistència sanitària continuen subsistint.

Malgrat la urgència amb la qual el Parlament instava a l'actuació el Consell Executiu, a aquest li va caldre deu mesos per adoptar alguna mesura concreta, i així trobem l'acord del Consell Executiu del febrer de l'any 83, en què s'aprova el Pla Interdepartamental Especial de la barriada de la Mina i s'autoritza el Conseller de Governació a presentar-ho davant el Parlament.

Què deia aquest Pla? Convé que refresquem la memòria, pensant que en un capítol que s'intitulava «Diagnòstic» es deia i es reconeixia que la combinació de pautes inicials en algunes famílies, l'atur i la marginació, també física, estimula l'extensió de la delinqüència, cada cop més vinculada al consum de drogues. Aquesta textura social possibilita una forta influència de la delinqüència organitzada, i es deia «el diagnòstic assumit s'assenta sobre els següents eixos». Un d'aquests eixos era, precisament, «se situa», deia, «en relació amb la delinqüència. A la Mina, la influència no és un fet marginal, sinó que és, de fet, el que el caracteritza de forma activa o passiva.» Si aquesta situació no es modifica, difícilment la Mina serà un barri normal. Aquest eix és el central, on s'estructura la part més gran de mesures a curt termini, de caràcter preventiu, i en aquest terreny se situa un notori esforç de mitjans i actuacions amb l'intent de deturar, primer, i fer re-

trocedir, després, l'expansió del cicle delinqüència-droga-delinquència.

Dintre del capítol d'articulació amb el diagnòstic, es parlava que calia una actuació sobre el rol de la delinqüència per la via de l'actuació de la seguretat ciutadana i una millora d'equips i serveis mitjançant la transformació de l'ambulatori en centre assistencial i, fins i tot, amb assistència psiquiàtrica, si això era possible.

Dintre el capítol tercer, de definició d'objectius, es deia, dintre de l'apartat «Programa d'actuació en relació amb els rols delictius i la millora d'equipaments», un subtítol, «Seguretat ciutadana», i es parlava amb especial èmfasi de la prevenció. I es deia: «a curt i a mitjà terminis, operant en relació amb la joventut i els adults, a partir dels objectius establerts en matèria, entre altres, de sanitat». Finalment, es deia que «aquest conjunt de mesures no obvien, però, la necessitat de millorar els nivells de seguretat ciutadana en el si del propi barri. En aquest sentit, les mesures escapen a la competència de la Generalitat, ja que depenen dels cossos de seguretat de l'Estat i el Govern Civil». Em permeto recordar que era el març del 83, i per tant no s'havien desplegat encara les facultats de l'article 13 del nostre Estatut. L'objectiu a curt termini és millorar el nivell actual de seguretat al barri, amb la participació directa del Sots-director General de Seguretat Ciutadana, amb l'elaboració i seguiment del Pla, a fi de possibilitar la prevenció, mitjançant l'actuació dels cossos de seguretat, modalització sovint imperfecta, donada la no-actuació directa.

I, a l'últim, «Característica del Pla», l'elaboració del Pla en matèria de serveis socials es caracteritza, d'acord amb els criteris generals, breument exposats, per una articulació que s'estableixi en el marc global del Pla de sanitat, promoció de la salut i seguretat ciutadana.

Nosaltres, amb aquests antecedents, diem que els dos eixos mestres de l'actuació en el Pla de la Mina, diguem-ne, és de tipus paradigmàtic, però que es pot fer extensiu a altres centres i a altres ambulatoris dependents de l'ICS, sobretot en barriades amb un alt índex de delinqüència, passen, per una banda, per la seguretat i la prevenció ciutadanes, i, per l'altra banda, per la dispensació del servei de sanitat, a fi d'assolir aquest objectiu de promoció de la salut.

I ens preguntem —es pregunta el nostre Grup— com és possible aconseguir aquests dos objectius, sense la posada a disposició dels directors o responsables —o, si no «posada a disposició», la coordinació amb els directors dels centres de l'ICS— de la Policia Autònoma, de la policia catalana?

Aquesta és la realitat: no existeix cap tipus de protecció. Va existir, però el senyor Conseller sap perfectament que va ser retirada. Això, què provoca? Provoca que, finalment, esclati el conflicte, conflicte que es presenta en l'esfera laboral el febrer d'enguany a la Generalitat, i en el qual es diu, textualment —permetin-me que ho llegeixi en castellà, però crec que els fets són alligadors—, que «debido a los graves sucesos», interposa el conflicte col·lectiu la representació del cos mèdic del centre, «debido a los graves sucesos que se vienen produciendo en el barrio de la Mina y que afectan directamente al centro de asistencia primaria de la Mina, el personal que presta sus servicios en el mismo, al servicio especial de urgencias, y ante la falta de soluciones por parte de la Dirección de l'Institut Català de la Salut, los facultativos y trabajadores sus-

critos, en asamblea del 24 de febrero del 86, decidieron la declaración de huelga legal.»

Motius: «a) El ambulatorio al que se hallan adscritos, tanto el equipo de asistencia primaria como el especial de urgencia, se encuentra ubicado en una de las zonas más conflictivas. Dicho centro asistencial se halla sin ningún tipo de protección policial, lo que ha desencadenado una ola de violencia y peligrosidad que se ha ido agravando progresivamente. Los primeros sucesos, tal vez de menor importancia dentro de la peligrosa situación, eran los robos de talonarios de recetas, robos de objetos personales del personal médico y sanitario —dinero, tarjetas de crédito, radio-cassettes—, robo de material sanitario dentro del propio ambulatorio —jeringas y agujas—, insultos al personal, amenazas, etcétera. Pero estos sucesos se han agravado, llegando incluso a la violencia física contra las personas. Esto se concreta en que se han producido lesiones a enfermeras por robos de tirones de cadenas, dentro del recinto del ambulatorio, todos ellos cometidos por individuos delincuentes habituales y drogadictos que, armados con pistolas y navajas, irrumpen en el centro al conocer que no existe protección alguna.

»Esta situación ha llegado a un extremo límite en lo que se hace referencia a los médicos, practicantes y enfermeras, tanto en el equipo de asistencia primaria como el servicio especial de urgencias que realizan asistencias domiciliarias, toda vez que varios médicos han sido atracados en los ascensores de las viviendas a las que acuden, parando los ascensores entre dos pisos; una médico-pediatra fue —entre cometes— «‘retenida’ en un domicilio, todo ello, la mayor parte de las veces para obtener, o bien dinero, o recetas de ansiolíticos, de antidepresivos, ya que son drogadictos habituales. Téngase en cuenta que los médicos, al realizar las visitas domiciliarias, acuden solos, sin nadie que les acompañe al interior de las viviendas. Evidentemente, se han cursado en su momento las oportunas denuncias ante la comisaría de policía.

»Todos estos extremos han sido ratificados por innumerables llamadas telefónicas y escritos a la Dirección de la Décima Sectorial y al Gerente de Área de Barcelona, inmediatos superiores...» Fan esment de totes les denúncies —entre elles, fins i tot de persones que han anat a denunciar-ho a la policia, que han estat agredits a conseqüència de les denúncies—, i de fets, dia a dia, amb què s'acaba l'escrit demanant l'assistència permanent, les vint-i-quatre hores del dia, de «una dotación de policía» —i diuen: «tant se'ns en dona autònoma, nacional o municipal»— en el centre de l'ambulatori.

Això va desencadenar una vaga, perfectament justa, però que, en definitiva, qui paga els plats trencats és la classe més necessitada, la classe assalariada i treballadora de la Mina, els beneficiaris de la Seguretat Social, però amb la possibilitat que hi hagués un acord, l'expedient de conflicte col·lectiu es va aturar; malauradament, sense cap resultat.

Es deia, en l'escrit a la Generalitat que «en la reunión celebrada el pasado 7 de marzo se acordó desconvocar la huelga, convocándola de nuevo para los días 18 i 19 de marzo, condicionando su realización al resultado de la reunión que el 10 de marzo se celebraría entre los representantes del comité de huelga, la Dirección General del ICS y la Dirección General de Seguridad Ciudadana.

»Celebrada la citada reunión, por parte de la Dirección Ge-

neral de Seguridad Ciudadana compareció un mozo de escuadra (sargento) quien, reconociendo la gravedad de la problemática planteada y reconociendo la valentía que demostraban los facultativos y practicantes de zona, de realizar sus labores propias domiciliarias sin protección alguna, se comprometió a dar traslado a la superioridad de dicha problemática y de la gravedad de la misma, aunque reconoció la existencia de dos problemas : la falta de personal de mozos de escuadra para realizar un servicio fijo y un problema de competencia entre las distintas fuerzas de policía. »

Com que el resultat no va ser satisfactori, hi va haver la vaga legal. Finalment, cal assenyalar que aquest mateix problema està plantejat des del 16 de juny d'enguany davant el Síndic de Greuges, perquè estan desesperats de picar les portes sense trobar solució.

Nosaltres entenem —i amb això acabem, i demanem un minut més de la benvolença de la Mesa— que aquí estem davant d'una responsabilitat del Consell Executiu per omissió; per omissió, perquè no s'exerceix el dret i no es compleixen les obligacions que dimanen de l'article 13.2 del nostre Estatut d'Autonomia, de protecció dels béns i les persones lligats a les funcions i tasques de la Generalitat, i que amb aquesta omissió del Consell Executiu es lesiona i s'atempta contra drets constitucionals fonamentals, com són el dret a la vida i la integritat física, el dret a la protecció de la salut, i el dret al treball i al lliure exercici de la professió.

Esperem, senyor Conseller, que —tant de bo estiguéssim errats— aquest problema estigui solucionat o en vies de solució, i reservant-me per al dret de rèplica algunes consideracions marginals, espero que les seves explicacions siguin prou satisfactòries.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller senyor Bassols té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, en proposar-me contestar la interpellació formulada pel Diputat senyor Esteve i Oriol, el primer que constato és que potser, sense proposar-s'ho, acaba de desviar els termes de la interpellació, tal com estava formulada, que no era altra que el problema de la vigilància dels centres sanitaris de l'Institut Català de la Salut, a la problemàtica de la Seguretat Social en el barri de la Mina. Són dos fets absolutament oposats, i amb això no defujo de contestar aquesta temàtica nova que introdueix en aquest moment l'Il·lustre Diputat interpellant.

Pel que fa referència a la vigilància dels centres sanitaris dependents de la Generalitat —competència, òbviament, que correspon a les nostres forces de la policia autonòmica i que no discutim—, he de dir-li que, això no obstant, aquesta és una de tantes competències que ens atribueix l'Estatut, la Llei de Policia de Catalunya i la Llei Orgànica de Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat, però que no és l'única i que són moltes altres les competències que hem d'assumir, com per exemple totes les que fan referència a la inspecció de totes aquelles activitats que cauen sota la disciplina de qualsevol conselleria, de qualsevol organisme de la Generalitat de Catalunya, l'exercici de la coacció en el compliment de les ordres de les conselleries i del Govern de la Generalitat de Catalunya, la vigilància dels espais oberts, de les concentracions humanes, dels espectacles, i que

això, doncs, ens obliga a una diversificació d'esforços que passa per la creació de la brigada del joc, de la de menors, de la de defensa del patrimoni artístic, de la dels espectacles, etcètera, i que, per tant, és necessari, atesa la coneguda limitació, la insuficiència numèrica de la nostra policia autonòmica, establir unes prioritats, i que en l'exercici d'aquesta facultat selectiva imposada per la manca de nombre suficient de forces de seguretat pròpies, autonòmiques, ens ha portat a atendre, en l'aspecte dels establiments sanitaris —hospitals, residències, ambulatoris—, a una selecció i que...; hi ha un estudi del qual clarament resulta que la majoria, afortunadament, que la majoria dels nostres centres sanitaris no estan necessitats de vigilància especial, excepte precisament el complex sanitari de la Vall d'Hebron, on es manté una vigilància de caràcter permanent des de fa temps, i es manté avui dia, en algun altre hospital esporàdicament, temporalment, en aquells centres que en un moment determinat, per raons circumstancials, s'ha posat en la zona una manca de seguretat i s'ha acudit, doncs, també, amb aquest caràcter de permanència fixa, però d'ordre temporal o de patrullatge, i normalment en l'ambulatori del barri de la Mina, en el qual ha centrat el problema de la interpellació el Diputat senyor Esteve i Oriol.

I ara —dic que no vull defugir aquest problema, problema greu, certament— he d'explicar respecte a aquest punt que passa, com he dit des d'un principi, absolutament, la temàtica que es plantejava en la interpellació per traslladar un problema de vigilància d'un edifici a un problema de seguretat ciutadana en tot un barri important de Sant Adrià de Besòs. Precisament, tota la problemàtica d'aquest barri va motivar, i com a resultat de l'actuació d'aquesta Cambra, la creació d'aquest Pla interdepartamental especial del barri de la Mina, en el qual hi estan integrats no únicament la Generalitat de Catalunya o el Govern de la Generalitat, sinó també la representació de l'Estat, de l'Ajuntament de Barcelona, l'Ajuntament de Sant Adrià, etcètera, i que, un cop assolides competències de policia i creada la primera promoció autòctona de la policia dels mossos d'esquadra, es va intentar donar el nostre suport a aquest problema que no el podem centrar de cap manera en un ambulatori o en un servei domiciliari assistencial mèdic, perquè afecta igualment tots els establiments de la zona, del barri, de la naturalesa que sigui, tots els vehicles, tots els ciutadans, i es va oferir una contribució permanent a la seguretat d'aquesta zona mitjançant l'adscripció continuada d'un contingent de mossos d'esquadra a l'alcaldia de Sant Adrià de Besòs, i aquest és un fet, del qual tinc a la Conselleria prova documental i la pròpia signatura, la conformitat d'aquest oferiment del mateix alcalde de Sant Adrià de Besòs, fet produït en l'època que regentava la Conselleria de Governació el meu antecessor, senyor Macià Alavedra, i per raons absolutament, totalment estranyes a la voluntat de la Conselleria, aquest oferiment no va ser, en definitiva, acceptat ni portat a la pràctica.

De manera que no es podrà, en cap cas, imputar a omissió, com ha dit el Diputat interpellant, per part de la Conselleria de Governació o del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, si aquest problema no ha estat encara resolt.

He de dir, de totes maneres, que en algunes ocasions determinades, en què puntualment, davant de fets puntuals, s'ha enviat la policia autonòmica a l'ambulatori de la Mina, ha estat rebutjat en alguna ocasió pel mateix personal de l'establiment

sostenint que es tractava d'un centre sanitari on la policia no tenia res a fer-hi, i això és cert, i també ho podria demostrar.

De manera que jo penso que sí que aquí existeix el problema, però que la manca de solució d'aquest problema no es pot imputar a la Conselleria de Governació, tant més quan hi ha un organisme interdepartamental —en aquest cas la paraula interdepartamental s'ha d'entendre no dels departaments del Consell Executiu de la Generalitat, sinó, com ho he dit abans, de representació estatal, de la comunitat autònoma i de municipis—, però en cap cas imputable directament a una posició de la Direcció General de Seguretat Ciutadana de la Generalitat de Catalunya.

I, fetes aquestes puntualitzacions, que són importants en defensa del prestigi d'aquesta Direcció General i de la voluntat que amb tan pocs contingents, amb tan pocs efectius humans, ve demostrant tants desvetllaments pel manteniment i el desplegament i l'execució de les seves funcions, i que crec que m'incumbeix de fer públicament aquesta defensa d'aquesta Direcció General i d'aquests mossos d'esquadra, que curiosament han estat repetidament i generalment elogiats, per exemple, en el curs d'aquest estiu —i que, per tant, són una mica sensible, i se'm perdoni, per tant, si parlo amb una certa vehemència a una crítica que els pugui afectar, que no obstant el senyor Esteve ho ha expressat amb uns termes, i així s'ha de dir, de màxima correcció, que jo li agraeixo—, però, en fi, feta, doncs, aquesta salvetat, i contestant concretament la interpellació, he de dir, doncs, que els nostres propòsits, els propòsits de la Conselleria i del Consell Executiu pel que fa a la vigilància i la seguretat dels centres sanitaris dependents de l'Institut Català de la Salut són i seran el manteniment dels serveis de vigilància de caràcter permanent o fix que estem prestant en la residència i hospitals de la Vall d'Hebron, en la prestació d'auxili, ja sigui en forma de permanències temporals, ja ho sigui de patrullatge, d'altres hospitals per raons ocasionals d'inseguretat esporàdica, que es produeixen de tant en tant, sempre que siguem avisats, com normalment ho som, i que pel que respecte al problema concret més greu, realment greu, del barri de la Mina, jo he de dir-li que, en primer lloc, el proper dimecres, acompanyat de l'alcalde de Sant Adrià, personalment realitzaré una visita a aquest barri per entrar en contacte no solament amb el problema de l'ambulatori, sinó amb altres aspectes que afecten la seva seguretat, i després tindrè una reunió amb ell; que és un tema que serà portat de nou en el si de la Junta de Seguretat, que, en definitiva, i a través de les dues representacions paritàries d'Estat i Generalitat, pot aportar-hi una solució definitiva, ja sigui per mitjà de la policia nacional o de l'autònoma, i també penso en la primera reunió que se celebri d'aquesta Comissió interdepartamental —tantes vegades alludida— tornar a plantejar aquest problema amb la plena confiança que amb tenacitat i per mitjà d'aquests organismes, que per alguna cosa existeixen, aconseguirem posar, en la mesura del que és possible, una major seguretat no ja en l'ambulatori de l'ICS de la Mina, que com dic és un problema absolutament local i impossible de resoldre per si sol —com ho seria el de la visita domiciliària d'aquella zona—, sinó d'una manera que afecti plenament la seguretat dels ciutadans d'aquella barriada.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Diputat, vol replicar?

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Moltes gràcies, senyor President. Jo li agraeixo ja, senyor Conseller, aquesta visita que vostè ens ha anunciat, crec que això, doncs, és bo per als ciutadans de la Mina, i crec, doncs, que cal palesar que això és actuació positiva i en bona hora sigui reempresa la tasca en aquest sentit. I, amb caràcter també previ, voldria dir que res més lluny de la meua intenció que atacar la Direcció General de Seguretat Ciutadana. El Conseller sap que el nostre Grup ha aplaudit determinades actuacions que han estat molt criticades en d'altres sectors, i que en qualsevol moment ha tingut el nostre recolzament en actuacions que podien ser discrepants i a les quals cada vegada s'hi va fent més lluny, i això, al fil d'una contesta per escrit a una pregunta meua que el senyor Conseller ha tingut l'amabilitat de contestar-me fa pocs dies, amb gran satisfacció per part nostra, perquè quedaven aclarits molts temes.

Dit això, sí que volia aclarir que no era intenció d'aquest interpellant desviar la qüestió. Jo, potser m'he expressat malament, no volia centrar el tema en el barri de la Mina, sinó en l'ambulatori del barri de la Mina, cosa que és completament diferent, i que ho feia a títol paradigmàtic; però jo li podria parlar de la situació de Santa Coloma de Gramenet, li podria parlar de la situació de Valldaura, per exemple, el que passa és que crec que a vegades per la situació més punyent això ens ho farà més, ens exitarà el zel, en la solució dels problemes, i per això he agafat l'exemple de la Mina. No volia, de cap de les maneres, provocar una situació d'indefensió, que, per altra banda, per la gran habilitat professional i política del Conseller, tampoc s'ha produït, respecte a desviar el tema. Vostè sap que no era pas la nostra intenció i, d'alguna manera, suposo que vostè tenia coneixement de la situació concreta de l'ambulatori de la Mina, ja que si bé a nivell de sargent —nosaltres som partidaris de la descentralització, potser no tant, però d'alguna manera la seva Conselleria estava representada en aquest problema de tipus laboral.

Bé, dit això, vostè ens parla del nombre limitat dels seus efectius i de les prioritats i, això és cert, el que passa és que nosaltres representem no l'Executiu, sinó l'oposició i els ciutadans de Catalunya, i els ciutadans de Catalunya l'article 13 de l'Estatut l'interpreten no solament com un dret de la nostra autonomia, sinó com una obligació de l'Executiu, com un dret del ciutadà envers l'Administració autonòmica, i aquí hi ha potser la diferència. I em permeto recordar que l'article 13 parla que «correspon a la Generalitat la protecció de persones i béns» i que, per tant, estem davant d'una obligació exigible en dret, a part d'una obligació exigible políticament, que és el que jo estic intentant dilucidar en aquest moment. I es parla de protecció d'edificis i instal·lacions, però no només com un dret a reclamar en defensa de la nostra autonomia, sinó com un dret del ciutadà a exigir-los, a vostès, que portin a terme aquest mandat quasi constitucional que deriva, evidentment, de la Constitució, i és un mandat estatutari.

Nombre limitat. Senyor Conseller, vostè em diu que la majoria de centres sanitaris no ho necessiten i que no han plantejat problemes : més al meu favor. Si no ho necessiten i no plantegen problemes potser que amplii aquests llocs d'estada permanent o de patrullatge ocasional o temporal. Prengui'n nota, perquè si realment els altres són una bassa d'oli, potser val la pena solucionar aquest cas.

Vall d'Hebron. No puc acceptar-ho, senyor Conseller. En

una contesta per escrit a una pregunta meua per escrit, el predecessor en la Conselleria de vostè ens va informar —i aquí hi haurà altres intervencions d'aquest Grup, en la línia amb el que ja ha endegat Esquerra Republicana— que la Vall d'Hebron no té mossos d'esquadra, té vigilants jurats d'empreses particulars, i crec que la seva informació no és correcta. No m'ha dit que a la Mina, abans, hi havia un servei fix i permanent, i jo li pregunto ara, que amb tràmit de rèplica o de dúplica, em digui per què es va treure. Vostè em diu que els mateixos empleats de l'ambulatori han rebutjat la intervenció. Doncs, miri, sincerament, ja no entenc res; això no lliga amb l'escrit de conflicte col·lectiu, segellat el 28 de febrer del 86, expedient de vagues número 20 del 86, al qual em remeto.

I, per últim, tema de prioritats en si. Senyor Conseller, haig de dir que hem sentit, no una, sinó varies vegades, aquí i en d'altres llocs, que el President Pujol ha dit que, entre un increment del nombre de policies o la creació i potenciació d'una televisió autonòmica, triava per aquesta segona fórmula, perquè entenia el President que això era fer un país normal i normalitzat.

Cadascú pot tenir la visió que vulgui de determinats problemes, però nosaltres entenem que el dret a la comunicació i a rebre lliurement informació —si és que aquests són els objectius, i no d'altres— és un dret molt important, però davant del qual han de privar altres drets —també constitucionals— com els de la vida, la salut i el treball, els quals s'han de protegir amb policia autonòmica i no pas amb fórmules híbrides d'empreses de seguretat privades.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Sí, senyor President, moltes gràcies, de l'escó, perquè seré molt breu. En primer lloc, senyores i senyors diputats, vull agrair al Diputat interpellant l'acollida favorable que ha donat a les meves paraules, i vull significar també que, amb elles, en cap cas volia fer una crítica a aquesta desviació que jo denunciava del sentit de la interpellació. En tot cas, —i vagi per endavant— si he portat a col·lació el tema del barri de la Mina, crec que ha permès —fent-ho així—, en aquest debat breu, fer referència a un tema realment candent, i jo crec que és molt lloable la preocupació dels nostres diputats i d'aquesta Cambra per aquest problema, al qual, entre tots, hem de donar solució.

Donada aquesta explicació i contestant, concretament, unes preguntes, podríem dir, molt precises que se m'han fet, he de dir que lamento que el senyor Esteve Oriol insisteixi que a la Residència i en el complex sanitari de la Vall d'Hebron no hi hagi les forces de seguretat de la Policia Autonòmica de Catalunya, perquè, efectivament, hi són. Si, a més a més, la direcció del centre ha contractat, a vegades, algun servei d'empresa privada de seguretat és un problema que no m'incumbeix a mi. Però jo puc assegurar-li que, com a mínim, i amb caràcter permanent, hi ha sempre en el recinte d'aquest complex sanitari, com a mínim, un cotxe-patrulla dels Mossos d'Esquadra.

I, pel que fa referència al barri de la Mina, li he de dir que sí que hi hem acudit moltes vegades, i que els nostres mossos hi han estat presents en més d'una ocasió, però que, en canvi, aquí, no hi ha hagut mai una permanència establerta —d'una manera estable i fixa—, i que, per tant, tampoc hem retirat allò

que mai no ha existit.

I, per últim, i parlant en termes d'oposició, el Diputat interpellant ha dit que sí, que és conscient de la manca d'efectius, de Policia Autonòmica, de què disposem, però que ell —i l'oposició en general— representa el ciutadà, i que el ciutadà té dret a exigir el compliment de l'article 13 de l'Estatut de Catalunya, de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, i, per tant, de demanar que les nostres forces de policia es preocupin i mantinguin l'ordre públic.

Bé, això pot ser cert en termes polítics, però jo torno l'oració per passiva i demano a l'oposició que té aquesta exigència, a tots els grups de l'oposició, tots tenen la seva parcel·la de poder i d'influència —i potser alguns més que altres—, que tots donin suport a la Conselleria, perquè pugui resoldre's aquest problema dels efectius de la Policia Autonòmica. La catalanitat de tots els grups d'aquesta Cambra em penso que és indiscutible, estic segur que és indiscutible; per tant, que tots donin suport a la Conselleria en el nostre propòsit que es resolgui d'una manera favorable el tema del finançament de la Policia Autonòmica i la posició, dintre del si de la Junta de Seguretat, de la representació de l'Estat, que és la que ha d'autoritzar l'increment d'aquests efectius, a fi que obtinguem un resultat positiu.

I amb aquesta esperança, doncs, senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors diputats, i res més.

Interpellació al Consell Executiu sobre la reorganització del Govern

El Sr. PRESIDENT : Passem ara a la interpellació següent, que és la que ha de formular al Consell Executiu sobre la reorganització del Govern, l'Honorable Diputat senyor Lluís Armet, del Grup Socialista... Ah!, el senyor Raimon Obiols. (Pausa.) L'Illustre senyor Raimon Obiols té la paraula.

El Sr. OBIOLS : Moltes gràcies. Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, els mitjans de comunicació de Catalunya, al llarg dels mesos d'abril i maig d'enguany es van fer ressò de la possibilitat de nous canvis en la composició del Consell Executiu de la Generalitat, després del remodelatge que s'havia produït uns mesos abans a conseqüència de la dimissió presentada per dos consellers, el senyor Rigol i el senyor Sanuy.

Quan vam tenir la constància efectiva, a través dels mitjans de comunicació, que aquests canvis en el Consell Executiu es produïen, s'havien produït, el Grup Socialista va presentar en aquest Parlament una interpellació, de manera immediata, a fi d'aconseguir l'objectiu que aquest remodelatge, aquest segon remodelatge en un termini molt breu, del Consell Executiu fos políticament discutida en el Parlament de Catalunya.

Vam demanar que aquesta interpellació fos tramitada pel procediment d'urgència i, efectivament, el dia 21 de maig de 1986 la Mesa del Parlament, vista la sol·licitud presentada perquè la interpellació al Consell Executiu sobre la reorganització del Govern fos tramitada pel procediment d'urgència, ho acordà així, i per tant acordà que els terminis fossin reduïts a la meitat dels que són fixats amb caràcter ordinari.

Ha passat el mes de maig, ha passat el mes de juny, ha passat el mes de juliol, ha passat el mes d'agost, ha passat el mes de setembre, ha passat el mes d'octubre i avui, el 29 d'octubre, és a

dir més de sis mesos després de la presentació d'aquesta interpellació —vull dir, hi insisteixo—, més de mig any després de la presentació d'aquesta interpellació pel procediment d'urgència, finalment podem ventilar aquesta interpellació en aquesta Cambra.

Senyores diputades i senyors diputats, això no és un arxiu general!, això no és una secció del Departament o de la Direcció General de Patrimoni Escrit i Documental de la Generalitat! Aquesta és la Cambra democràtica del poble català; és una Cambra nacional, on estem reunits els representants democràticament elegits pel poble de Catalunya per discutir tots aquells problemes que afecten els ciutadans i ciutadanes de Catalunya i, en particular, molt en particular, els que fan referència al capteniment, a la composició, als canvis que es produeixen en el Consell Executiu de la Generalitat, vull dir en el Govern de Catalunya!

Jo voldria donar a la meua intervenció un caràcter serè i pausat, però no vull deixar de manifestar la meua profunda indignació, el meu pregon disgust per aquesta situació. Hi insisteixo: això no és un arxiu general, no és una secció de la Direcció de Patrimoni Escrit i Documental, aquest és un Parlament, és un Parlament nacional, i aquest Parlament nacional ens ha costat molt als catalans de restituir-lo, ha costat sacrificis molt grans al poble de Catalunya, als lluitadors demòcrates d'aquest país; ha costat anys de presó, ha costat morts, ha costat un llarg, un duríssim combat contra la dictadura, que va culminar amb la restitució dels nostres drets, de les nostres institucions, amb el restabliment de la Generalitat, el retorn del President Tarradellas, la posada en marxa de l'Estatut i la posada en marxa d'aquest Parlament de Catalunya. I jo no puc deixar de lamentar —i espero que el conjunt de representants del poble de Catalunya aquí reunits comparteixin amb mi aquesta impressió de desolació— que hàgim arribat, com a conseqüència d'una actitud, que jo crec que ja podem afirmar avui que és una actitud deliberada —ostensiblement deliberada—, del Consell Executiu a un estat de la qüestió que és veritablement perniciosos des de tots els punts de vista.

I, malgrat tot, haig de fer una segona reflexió, que és que la interpellació que vam presentar fa més de mig any segueix tenint una plena virtualitat, segueix essent, curiosament, una interpellació d'actualitat; d'actualitat, perquè tota l'opinió pública a Catalunya té la sensació que aquest Consell Executiu es manté en una situació d'interinitat permanent.

Se'ns ha anunciat, a través de declaracions escadusseres en els mitjans de comunicació, el cessament d'un conseller que passarà a encapçalar una candidatura a les eleccions municipals; el previsible retorn d'un conseller que va abandonar el Consell Executiu per formar part d'una candidatura en les eleccions legislatives anteriors, i que retornarà del seu viatge electoral i parlamentari, previsiblement, per retornar al seu càrrec o a la presència en el Consell Executiu —em refereixo al senyor Macià Alavedra... I, per tant, la qüestió és autènticament actual. Si no hagués estat tramitada pel procediment d'urgència, s'hauria ventilat probablement al cap de més d'un any d'haver estat presentada i potser hauríem tingut ja, de retorn, en el Consell Executiu, al senyor Alavedra, i, per tant, potser, des d'aquest punt de vista l'actualitat s'hauria perdut un xic (*ri-alles*), però en aquest moment segueix essent una qüestió d'actualitat.

Jo voldria assenyalar que aquesta qüestió, ja no la de l'anquilosi absolutament total del debat polític i parlamentari en aquesta Cambra, sinó la qüestió de la interinitat permanent del Govern de Catalunya, és una qüestió que, des de l'oposició, però també des d'una actitud de responsabilitat democràtica i nacional, ens preocupa vivament. Tenim la sensació —i crec que no som solament nosaltres qui compartim aquesta sensació— que el rol, el protagonisme, el pes, l'autoritat del Consell Executiu, considerat en la seva globalitat, i dels consellers, considerats en la seva individualitat concreta, ha minvat en aquest darrer període. I ens preocupa sensiblement això perquè creiem que Catalunya necessita —sigui quin sigui el color de la majoria— un autèntic grup dirigent, eficient, autènticament impulsor, estable, ben coordinat, que tingui, des d'aquest punt de vista, eficàcia en la seva gestió i autoritat davant el poble de Catalunya.

La situació de permanent inestabilitat, el fet de destinar membres del Govern de Catalunya a tasques d'índole electoral i política, la possibilitat que es verifiquin —com se'ns anuncia— aquestes trajectòries d'anada i vinguda de confeses electorals, és a dir, que el senyor Alavedra deixi la seva responsabilitat en el Consell Executiu per passar a una candidatura en les eleccions generals i, vistos els resultats, torni de nou a formar part del Consell Executiu; tot això contribueix d'una manera sensible, d'una manera important, a minvar el pes polític, el pes nacional del Consell Executiu.

Per això ens interessa conèixer l'opinió del Consell Executiu, i ens agradaria, per descomptat —però ja en aquest sentit hem perdut gairebé la totalitat de les esperances—, conèixer, en aquest Parlament, la posició del que dirigeix els destins d'aquest Consell Executiu, vull dir del President de la Generalitat. Malauradament correm el risc —com hem anunciat en alguna ocasió— de no veure el President de la Generalitat fins l'any que ve; però, de tota manera, voldríem conèixer quin és, des d'una perspectiva autoritzada que expressi la posició del Consell Executiu, quina és l'actitud, el propòsit de capteniment del President de la Generalitat en relació amb la reorganització, fa més de mig any, i en relació, puix que la pregunta que formulàvem era genèricament en relació amb la reorganització del Consell Executiu, doncs també és perfectament aplicable a la reorganització que s'augura d'un moment a l'altre, probablement en les properes setmanes, com a conseqüència del cessament del senyor Culler en el seu càrrec de Conseller d'Economia i d'Hisenda de la Generalitat.

És aquesta la pregunta que fem, la interpellació que fem al Consell Executiu, i voldria assenyalar, per acabar, que és una pregunta que per a mi té un caràcter doblement d'actualitat, no solament per aquesta situació interina que està passant el Consell Executiu, sinó perquè aquesta situació d'interinitat es produeix en un moment polític que a Catalunya és veritablement important. S'aixequen moltes veus, no sols en l'oposició, sinó també en la majoria, que parlen de la hipòtesi, de la possibilitat d'un canvi en l'orientació política del Consell Executiu, i previsiblement, doncs, també de la seva composició. Hem escoltat els darrers temps paraules autoritzades, declaracions, articles, tant del president de Convergència com dels partits que comparteixen amb Convergència la responsabilitat en el Consell Executiu, em refereixo a la Unió Democràtica de Catalunya i a Esquerra Republicana de Catalunya. La hipòtesi

que s'aventura és la hipòtesi d'un canvi d'orientació, en un sentit més obert, més unitari, més institucional de la Generalitat; un canvi d'orientació en la relació entre el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat i la restitució del paper dels grups de l'oposició dins de l'esquema institucional de la Generalitat.

Per tant, aquesta qüestió, aquesta interpellació que formulem sobre la recomposició, el canvi en el Consell Executiu de la Generalitat s'inscriu en un context de les properes setmanes on aquestes qüestions polítiques de fons seran debatudes: seran debatudes en el Congrés d'Unió Democràtica de Catalunya, posteriorment en el Congrés d'Esquerra Republicana, també en el si de Convergència. Naturalment nosaltres volem i esperem dir la nostra opinió sobre totes aquestes qüestions i sobre la necessitat d'aquest canvi d'orientació, d'aquest canvi de rumb en la política del Consell Executiu de la Generalitat, i és per aquest segon motiu que considerem que la interpellació presentada fa més de mig any continua tenint una enorme actualitat i un gran interès.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Perquè contesti, en nom del Consell Executiu, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller senyor Bassols.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, tractant fins on sigui possible de seguir l'ordre expositiu de l'Il·lustre Diputat interpellant, i per tant, referint-me en primer lloc a unes queixes quant al funcionament d'aquesta Cambra que han precedit o amb les que ha introduït el tema pròpiament de la interpellació, jo he de dir-li, en primer lloc, que ha parlat que havien passat més de sis mesos, és una qüestió cronològica que té poca importància (*rialles*), des que va ser presentada aquesta interpellació, però, perquè no n'han passat encara cinc, però dic que té molt poca importància; en tots els casos, realment, doncs ha passat un temps molt considerable, i no és per aquí on penso dirigir la meua argumentació, sinó que el que em sorprèn, senyor Obiols, és que vostè faci imputable aquesta anomalia —que sóc el primer a qualificar-la d'anomalia— al Govern, al Consell Executiu, quan no té aquesta intervenció en el funcionament del Parlament, i en absolut aquest problema se li pot imputar.

Vostè ha començat, senyor Obiols, llegint unes dates, però després no ha seguit tota la cronologia d'aquest problema, i jo, amb tot el respecte, amb tota la cordialitat, completaré la seva exposició. El 20 de maig, és a dir, el 15 de maig darrer el Grup interpellant, el Grup Socialista, va presentar aquesta interpellació que avui debatem. El 20 de maig, per tant no s'hi veu demora, la Mesa la va admetre a tràmit i va acordar el procediment d'urgència. El procediment d'urgència, segons el Reglament d'aquesta Cambra, no té altre objectiu que reduir a la meitat els terminis, però com que no hi ha més termini que el de deu dies, perquè pugui ser vista una interpellació en el Ple, l'únic que es va reduir és a cinc, no hi ha altra alteració que aquesta. I, per tant, quan el 24 de maig va ser publicada, i continuo jo no observant cap negligència en aquesta tramitació, ja no podia incorporar-se a la sessió plenària del 27 i 30 de maig perquè no hi havia els cinc dies de diferència, si es té en compte que n'hi havia un d'inhàbil.

Podia haver anat, efectivament, al Ple del 25 de juny —no

oblidin les senyores i senyors diputats que des del 27 de maig fins al 25 de juny no hi va haver plens per raó de la campanya electoral, per unes eleccions anticipades, no pas, precisament, pel Govern de la Generalitat de Catalunya. (*Rialles*.) I en aquest Ple es van debatre deu interpellacions, i el Grup del PSC no podia introduir-ne més que una perquè tenia esgotada la seva quota, segons l'article 123 del Reglament, i va ser una altra interpellació del Grup del Partit Socialista de Catalunya, que va formular la Il·lustre Diputada senyora Marta Mata, la que va desplaçar precisament aquesta (*rialles*), perquè, precisament, el torn —i potser això és un error del Reglament, en cap cas imputable al Govern— perquè el torn d'urgència, que permet la reducció a la meitat dels terminis de tramitació, no dona cap preferència a l'hora d'interposar en l'ordre del dia, o de col·locar-hi les interpellacions.

Bé, i després d'aquest Ple del 25 de juny, senyores i senyors diputats, no n'hi ha hagut cap altre amb caràcter ordinari que permetés que es debatés aquesta interpellació. Hi va haver un ple monogràfic, el 26 de juny, sense interpellacions; un altre el primer de juliol, igual que aquest anterior, i el del primer d'octubre del mes corrent, per al debat de política general, que no permetia tampoc que es debatessin interpellacions.

Per tant, aquest és el primer Ple ordinari en el qual podia incloure's en l'ordre del dia aquesta interpellació.

Si aquí falla alguna cosa —i jo no dic que no falli— no serà el Consell Executiu ni el Conseller que fa ús de la paraula; serà, en tot cas, un Reglament, que és susceptible de ser reformat, que depèn d'aquest òrgan sobirà que ho sigui. No és tema de govern, indiscutiblement; jo no voldria, per tant, immiscir-me en aquesta tasca, però sí expressar el meu convenciment que si es cregués necessari anar per aquest camí, no dubto que el Grup parlamentari que dona suport al nostre Govern adoptaria una posició absolutament receptiva.

Aclarit aquest punt, perquè, com dic, no hi ha hagut ni un sol ajornament del Consell Executiu, no hi ha hagut un entorpiment ni una obstaculització perquè fos debatuda aquesta interpellació —i que això quedi molt clar—, entro en el tema propi de la interpellació formulada pel senyor Armet i defensada pel Diputat senyor Obiols.

Bé, s'ha parlat de reorganització del Govern, i es parla —concretament en el text escrit— del capteniment del President de la Generalitat de Catalunya quant a aquesta reorganització del Govern que, com anem comentant, ja una mica de passada. Bé, jo no accepto que es pugui parlar de reorganització del Govern perquè no ha estat tal el fet que, davant de la dimissió —lliure— de dos Consellers siguin cobertes les seves vacants per altres dos. I això, i no altra cosa, ha passat.

Jo recordo, senyor Obiols, que els dos vam ésser adversaris, en el sentit estrictament parlamentari, en una altra interpellació molt semblant a aquesta. Jo assegurava en aquell moment la continuïtat de la política del Govern de la Generalitat, no obstant el canvi, el relleu de dos Consellers, llavors el senyor Rigol i el senyor Sanuy, i vaig assegurar que el remodelatge que s'havia portat a cap en aquell moment, de cap manera significaria ni representava la superació d'una crisi, que no havia existit, ni de cap manera comportaria un entorpiment en la tasca de l'acció de govern, atès que dos Consellers d'una determinada filiació havien estat substituïts per altres dos d'anàloga tendència.

I vostè em va dir llavors —i consti que m'ho va dir amb tota correcció— que un dia les meves paraules grandiloqüents celebrant i assegurant aquesta continuïtat me les hauria de ficar a la butxaca. Bé, encara no ha vingut aquest dia perquè no estem davant d'un remodelatge del Govern ni davant d'una superació d'una crisi, sinó, simplement, davant de dos fets, a més a més, en aquest cas, coneguts, que no hi ha hagut el menor misteri. És a dir, el senyor Macià Alavedra presenta la seva dimissió de Conseller, és reconeguda, em penso, per tots els sectors d'aquesta Cambra la seva habilitat parlamentària, i presenta la seva dimissió per poder figurar a les llistes de la candidatura de Minoria Catalana, amb la qual cosa no feia —i aquesta és la meua opinió sincera— un servei únicament al partit a què pertany, Convergència Democràtica, o a la coalició de Convergència i Unió, sinó —els partits que són més que un instrument de servei a un ideal més alt, en aquest cas Catalunya— que no feia més que posar els seus bons serveis a Catalunya en un lloc que, en aquell moment, creia més adient o més necessari que el del Consell. I el senyor Oliveras, en ús d'identica llibertat, doncs expressava el seu desig de retornar al Senat on, precisament, hi havia tingut un destacat paper.

I això és tot. Davant de la dimissió de dos Consellers el President cobreix aquestes vacants i ho fa. Surt un Conseller d'Unió Democràtica de Catalunya i un de Convergència Democràtica i els substitueix per un militant d'Unió Democràtica i un altre de Convergència, i un petit canvi de titularitat, que, com que m'afecta personalment, no vull comentar-lo (*Remor de veus.*)

Bé, i això és tot, senyor Obiols. I això no pressuposa ni un canvi en el Consell Executiu, ni un canvi d'orientació. No em refereixo ara a aquests auguris de futur que vostè formulava, en els quals no entro. Jo no sóc un màgic per pronosticar el futur; jo parlo de la interpellació de vostè, que es refereix a un fet passat i desgraciadament molt passat, per dir-li que això no ha significat..., i em penso que aquests mesos que han transcorregut des de llavors són prou significatius; no hi ha hagut ni un entorpiment en l'acció de Govern, la gestió ha continuat igual, la línia política de la mateixa manera i penso que no hi ha res perquè l'oposició hagi de témer i perquè es dramatitzi aquesta situació que, com dic, és natural, freqüent i que passa a la majoria de governs del món.

Res més i moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat, vol tornar a replicar?

El Sr. OBIOLS : Senyor Conseller, em sap greu que a la força dels arguments s'oposi l'argument de la força. En aquest cas, de la força numèrica d'una majoria absoluta, que sembla exculpar de no donar explicacions a les forces que són a l'oposició. Perquè no hem sentit cap explicació; hem sentit la trivialització total dels dos problemes que hem plantejat, tant el problema de l'anquilosi del Parlament, com el problema dels canvis successius en el Consell Executiu presentats com a simples anècdotes o com a simples dimissions personals per anar a complir més alts destins al servei de Catalunya. Jo amb això estic d'acord, tots estem al servei de Catalunya, però hi ha problemes de la política concreta, que cal explicar en termes polítics i no fent invocacions d'aquesta naturalesa i, per tant, no puc si no constatar l'absoluta carència de resposta política a la interpellació política que nosaltres hem plantejat, per tant, la

constatació una vegada més d'una actitud que és una actitud de subvaloració, gairebé vorejant el menyspreu, del que significa aquesta Cambra com a representació democràtica del poble de Catalunya.

En aquesta Cambra som presents per discutir sobre les qüestions que afecten els ciutadans d'aquest país, hi som presents per discutir sobre les qüestions que afecten el govern d'aquest país, i no es poden ventilar aquestes qüestions simplement amb l'actitud de dir : «bé, com que tenim la majoria, doncs les coses s'expliquen de la manera trivial acostumada i no entrem més en matèria.»

Jo he pres bona nota, senyor Conseller, que vostè considera que el Consell Executiu no té res a veure amb el tema de la situació brutalment anòmala que viu aquesta Cambra, però no puc si no constatar que vostès tenen una majoria en aquesta Cambra, que vostès tenen una majoria en la Mesa d'aquest Parlament i, per tant, que vostès tenen tota la responsabilitat, tenen la clau de la situació per restituir en aquest Parlament uns mecanismes normals de funcionament que ens evitin aquesta situació que avui es produeix en la Cambra, de veure una interpellació amb mig any de retard sobre una qüestió que nosaltres, almenys —i s'ha de respectar la posició de tothom—, estimàvem que era una qüestió políticament important, una qüestió fonamental des del punt de vista de la situació del Govern de Catalunya.

I haig de recordar-li que el nostre Grup —i altres grups s'han expressat també en la mateixa direcció i potser amb la mateixa contundència— estem clarament interessats que aquesta Cambra pugui tenir un funcionament normal. Vam presentar, senyor Conseller, fa ja molts mesos, un seguit de mesures d'agilitació de les tasques d'aquest Parlament i d'aquest Ple, i si aquestes mesures no s'han posat en marxa, si no han estat implementades, ha estat com a conseqüència de l'actitud dels grups que formen la majoria d'aquesta Cambra i que formen la majoria de la Mesa d'aquest Parlament; no ens vingui per tant amb una fàcil exculpació, dient : «nosaltres no hi tenim res a veure», com si no hi hagués una identitat total de plantejaments entre els sectors que decideixen en la Cambra, majoritàriament i democràticament, i que decideixen en la Mesa d'aquest Parlament i els que componen el Consell Executiu. Això és una fallàcia que jo no puc si no deixar de posar de manifest aquí, perquè em sembla que realment és una actitud poc sensata.

En relació amb el tema de fons, senyor Conseller, els haig de dir, a vostè, a tots els membres del Govern de Catalunya, a tots els membres de la majoria, que això que estem discutint avui no és una qüestió de controvèrsia entre partits : és una greu qüestió nacional. Qualsevol que hagi pogut tenir la temptació de creure que alentint la marxa d'aquest Parlament, obstaculitzant la dialèctica del Govern-oposició en aquest Parlament, s'aconseguiria un objectiu, que és l'objectiu d'afeblir l'oposició, ha de fer avui dues constatacions : la primera, és que aquest objectiu no es realitza, i la segona, que l'objectiu que veritablement es realitza és la debilitació permanent i progressiva de la marxa d'aquest Parlament, de la seva influència dins de la societat catalana, de la receptivitat que els homes i dones de Catalunya, els ciutadans i ciutadanes d'aquest país manifesten envers allò que es debat i es discuteix en aquest Parlament, i també, com a conseqüència, un afebliment de les

tasques executives i de la tasca del Consell Executiu.

En aquest sentit, jo no puc si no manifestar que presentarem una moció adequada a com ha anat aquest debat, que realment ens produeix una impressió un xic negativa i penosa, en la línia que la majoria d'aquesta Cambra proposi que qualsevol canvi en la composició del Consell Executiu sigui explicat en un termini raonable pel President de la Generalitat, com és usual en totes les democràcies.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir? *(Pausa.)*

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument, gairebé estava disposat a no tornar a pujar a la tribuna perquè la rèplica del senyor Obiols no ha alterat pròpiament el signe del debat, però he de fer-ho gairebé per un imperatiu de consciència.

Senyor Obiols, amb tota la màxima cordialitat, vostè ha acusat tots els membres del Consell Executiu de la Generalitat —i, per tant, em sento, com és lògic, personalment alludit—, de menyspreu a la Cambra i a l'oposició. No vull discutir aquest tema, però sí que contundentment rebutjo aquesta acusació, sense més comentaris.

Em penso que la trajectòria democràtica i de respecte a les institucions i especialment a aquesta Cambra i també, per tant, a tots els seus membres, siguin del Grup parlamentari afí o siguin de l'oposició, està sobrerament provada en tots els que tenim l'honor d'estar integrats en el Govern de Catalunya. Per tant, el meu rebuig —com dic— respectuós i cordial, com a signe d'actuació d'un demòcrata, d'aquesta acusació que, per tant, desmenteixo.

Vostè insisteix —i toco un altre tema de passada—, senyor Obiols, que el Govern deliberadament alenteix el funcionament de la Cambra. Jo he de dir-li que li he citat unes dates exactes, precises, que em penso que rebaten —almenys en el cas que motiva aquesta interpellació— absolutament aquesta afirmació, i vostè no me les ha desmentit, l'exactitud, la precisió de les dates que jo li he facilitat, i, per tant, penso que queda suficientment il·lustrat el tema que en el cas, com a mínim en el cas —i no en debatем d'altre— que motiva aquesta interpellació, no hi ha hagut cap ingerència governamental que dificultés la tramitació d'aquesta interpellació.

Respecte al Reglament de la Cambra, insisteixo que és un tema dels grups parlamentaris, i em consta —i si estic equivocat, que se'm dispensi— que hi ha hagut també ofertes de Convergència i Unió pel que fa a modificar precisament algun tema que ens hauria estalviat aquest debat, com és el torn preferent en els casos d'interpellacions tramitades pel procediment d'urgència.

I, per últim, em sembla molt bé, senyor Obiols, la seva preocupació per evitar l'anquilosament de la Cambra, però jo li demanaria que en aquest punt faci una autèntica reflexió i no unilateralitzi les causes que poden portar a aquest anquilosament, i estudiï si no n'hi ha moltes altres que puguin afectar Grups parlamentaris, que puguin afectar l'oposició o forces estranyes a aquest Parlament, però que potser no s'hi ha exercit la influència que s'hauria pogut fer. Em refereixo —seré concret, i amb això acabo—, per exemple, a una circumstància que jo crec que ha fet minvar potser, certes vegades, el coratge, la iniciativa legislativa de la Cambra, com és que hi hagi hagut ja

més d'una llei que aprovada per consens en aquest Parlament (*remor de veus*), amb el vot favorable de tots els Grups (*forta remor de veus*), hagi estat recorreguda per inconstitucionalitat pel Govern socialista de Madrid.

Res més, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats. *(Remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT : Silenci! Anem a suspendre ara un minut la sessió per donar pas al que ha estat posposat aquest matí a hora fixa, hora que no abans de les set, i ara són les set i deu, per trucar els timbres i reclamar la presència aquí de tots els Diputats que puguin venir.

Per tant, suspensió d'un minut; prego que els Diputats no se'n vagin dels seus escons.

(La sessió se suspèn a les set de la tarda i nou minuts i es reprèn a les set i tretze minuts.)

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Designació dels diputats que hauran de defensar en el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de Modificació de la Llei Orgànica 14/1983, del 12 de desembre, presentada pel Parlament de Catalunya

Recordin els il·lustres membres de la Cambra que aquesta part de la sessió que ha estat posposada era per procedir a la designació dels Diputats que hauran de defensar la Proposició de Llei que hem esmentat abans, davant del Congrés de Diputats i que prèviament el Ple haurà de pronunciar-se sobre el nombre de Diputats que han de designar. Hem dit que la proposta feta pels Grups parlamentaris a aquesta Presidència és que siguin tres; la proposta ha d'ésser aprovada per majoria absoluta, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament.

Per tant, es procedirà a la votació perquè quedi concretat que aquest nombre de Diputats han de ser tres.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquest nombre, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

La Proposta perquè siguin designats tres diputats ha estat aprovada per 79 vots a favor, cap en contra i 34 abstencions.

Acte seguit, anunciem que, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament s'ha de procedir a la designació d'aquests diputats. La votació serà secreta mitjançant paperetes, segons l'article 80 del Reglament, i cada papereta no pot contenir més que un nom. Tingueu-ho, si us plau, present, això.

Bé, aleshores, jo prego a un senyor secretari que vagi anomenant els diputats per ordre alfabètic perquè vinguin a la Mesa i dipositin el vot a l'urna.

(D'acord amb l'article 80 del Reglament, les I. Sres. diputades i els I. Srs. diputats són cridats nominalment per ordre alfabètic perquè vagin a la Mesa i dipositin a l'urna les paperetes. El M. H. Sr. President de la Generalitat, els H. Srs. diputats que són membres del Consell Executiu, el M. H. Sr. President del Parlament i els I. Srs. diputats que són membres de la Mesa són cridats al final.)

El Sr. PRESIDENT : Algun Il·lustre membre de la Cambra no ha estat anomenat? *(Pausa.)* Bé, doncs podem passar a l'escrutini.

(El M. H. Sr. President procedeix a fer l'escrutini.)

El Sr. PRESIDENT : El resultat de la votació ha estat 66 vots a Albiol, 5 a Alay, 2 nuls, 8 a Pujol, 2 a Busquets, 2 a Ferrer, 1 a Cullerell, 2 a Bassols i 17 en blanc.

L'elecció queda pronunciada a favor d'Albiol, per un cantó, Pujol i Alay.

Complimentada aquesta part del nostre ordre del dia, podem procedir.

Interpellació al Consell Executiu sobre el compliment de la Resolució 22/I del Parlament de Catalunya

El punt de l'ordre del dia que ara hem de contemplar és la interpellació al Consell Executiu sobre el compliment de la Resolució 22/I del Parlament de Catalunya, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Esteve Tomàs, del Grup Socialista, a qui tinc el gust de donar la paraula.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. TOMÀS : Senyor President, senyores i senyors diputats, per substanciar una interpellació que vaig presentar a aquesta Cambra només fa cinc mesos i uns dies entorn al compliment de la Resolució de les conclusions del dictamen de la Comissió d'Investigació de les centrals nuclears d'Ascó. Conjuntament amb aquesta interpellació vaig presentar una pregunta a respondre oralment entorn d'un altre tema que preocupava molt aleshores, i que continua preocupant, que era, arran de l'accident de la Central de Txernòbyl, de les conseqüències de la contaminació radioactiva que podia afectar Catalunya.

Vista la lentitud dels tràmits parlamentaris, vaig demanar que aquella pregunta oralment fos resposta per escrit i així saber quina havia estat la valoració del Consell Executiu respecte als possibles efectes d'aquella contaminació radioactiva.

Però, avui el que anem a substanciar és la resolució del compliment d'aquella Comissió d'Investigació d'Ascó. Les senyores i senyors diputats saben que la Comissió d'Investigació d'Ascó va estar durant nou mesos treballant, que va ser un treball que tots els grups parlamentaris... (Pausa.)

(En aquest moment al banc del Govern no hi ha ningú.)

Senyor President, qui m'ha de contestar la interpellació? (Fortes rialles.)

(L'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia s'asseu al banc del Govern.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Pot continuar. El Diputat pot continuar, si us plau.

El Sr. TOMÀS : Moltes gràcies. De tota manera, senyor President, fora bo que d'ara endavant no fallés mai el Conseller davant d'una interpellació. Moltes gràcies.

Deia que aquella Comissió que va treballar durant nou mesos, nou mesos, que la seva labor va ser valorada positivament per tots els Grups parlamentaris, va elaborar un conjunt de conclusions que tenien bàsicament com a objectiu garantir la seguretat d'aquestes instal·lacions a casa nostra. I vaig fer la pregunta i la interpellació motivat perquè molt sovint ens preocupem del que passa molt enllà de les nostres fronteres, però oblidem el que està passant a casa nostra, que és el que pot succeir o del qual ja hem discutit, com és aquest cas, aquí, al Parlament, de temes molt concrets.

Aquest era el tema d'aquestes conclusions. Jo m'he volgut cenyir, em cenyiré a aquesta interpellació, a allò que afecta de manera més directa, a allò que està obligat el Consell Executiu de la Generalitat. Molt em temo, molt em temo, com en altres coses, que hi ha hagut un incompliment de la Resolució aprovada el 30 del VI del 1981, malgrat que ja han passat cinc anys i quatre mesos, que vol dir un temps suficient perquè aquell compliment fos inexcusable.

Així, per exemple, ens trobem que a la conclusió número 2, la qual feia referència a les sismologies —els senyors i senyores diputades saben que la sismologia és un dels aspectes que més incideix en matèria de seguretat d'una central nuclear—, es deia que el Govern tenia l'obligació de crear una xarxa d'observació sísmica repartida per tot el territori català, tot el territori català. Des d'aleshores, i ja n'hi havia de constituïdes, només s'han instal·lat nou centres de recepció sísmica, nou estacions sísmiques —una a l'Ebre, que ja hi era, una altra a Vandellòs, una altra a Poblet, a Barcelona, a Susqueda, a Olot, a Viella, a Cerdanya i a Lleida—, la qual cosa vol dir que la major part del territori català continua sense estar dotada, com deia aquella conclusió, de l'estació sísmica corresponent, i cal dir que bona part d'aquestes estacions sísmiques no estan sota la responsabilitat del Consell Executiu de la Generalitat, sinó que estan portades per entitats o institucions, com l'Institut d'Estudis Catalans, per empreses, com Hidroelèctrica de Catalunya, o bé amb convenis entre l'Institut d'Estudis Catalans, la Universitat de Barcelona o la Universitat de Saint Louis, de Missouri, dels Estats Units de Nord-amèrica.

Si passem a la conclusió número 4, que era la conclusió de qualitat, ens deia —una conclusió que va ser votada sense els nostres vots—, s'assegurava en aquella conclusió que el control de qualitat de tots els edificis i instal·lacions eren satisfactoris d'acord amb els informes de la mateixa Junta d'Energia Nuclear, de la propietat de les centrals nuclears i de l'empresa Westinghouse.

Nosaltres vam denunciar en el si de la Comissió que hi havia problemes bàsicament en les instal·lacions, com després s'ha demostrat que hi ha hagut problemes en el funcionament a través, per exemple, de les falles en alguna de les seves vàlvules. Però, aquella conclusió, senyor Conseller, obligava el Consell Executiu a vetllar molt de prop, conjuntament amb la Junta d'Energia Nuclear, que realment el control de qualitat es mantenia i que la qualitat d'edificis i instal·lacions permetia garantir aquella seguretat, que era l'objecte d'aquella comissió, i molt em temo, senyor Conseller, que no s'ha fet aquest control, aquesta col·laboració, aquesta relació entre vostès i la Junta d'Energia Nuclear.

En la conclusió número 6, era una conclusió que feia referència als nivells de radioactivitat, control i vigilància ambiental, es deia que «la Generalitat porti a terme un programa de control radiològic ambiental en la zona potencialment influïda per les centrals nuclears d'Ascó.» Així mateix, es deia : «i es recomana l'elaboració i posada en pràctica d'un pla de prevenció medioambiental, segons la incumbència de la Comissió Interdepartamental de Medi Ambient de la Generalitat, que aquest pla cal que estigui integrat a un pla de protecció medioambiental de Catalunya, amb l'autoritat i la capacitat per coordinar mitjans de prevenció, recursos de protecció, salvament, socorrisme de diversos organismes, ultra els mitjans

propis.»

Senyor Conseller, on és el programa de control radiològic, on és el pla de prevenció medioambiental, segons incumbència de la CIMA, i on és el pla de protecció medioambiental de Catalunya?

En la conclusió número 8 es parlava dels efectes ambientals produïts pels sistemes de modificació. Deia que : «atès l'estudi titulat *Avaluació dels efectes ambientals del sistema de refrigeració*, fet per l'Institut de Tècniques Energètiques de l'Escola de Tècnics Superiors i Enginyers Industrials de Barcelona, es pensa que, quant a boires, aparició de glaç i increment de pluges, les previsions poden ser considerades com a tranquil·litzadores, ja que se'n dedueix que la variació que pot experimentar el microclima de la zona, amb incidència en l'agricultura, en població, etcètera, serà pràcticament molt baixa.» Després de sis anys encara no sabem si realment la instal·lació d'aquelles centrals nuclears ha modificat o no aquest microclima, i penso que aquest és un dels temes que vostès haurien hagut de comunicar a aquesta Cambra, almenys.

En la conclusió número 12, que fa referència al Pla d'emergència, en la part de responsabilitat que pertoca al Govern de la Generalitat hi ha un conjunt d'elements en els quals han d'intervenir, com per exemple el tema de la xarxa viària que hauria de permetre que des d'Ascó es pogués plantejar l'emergència de forma ràpida. No parlem de la carretera de Móra a Hospitalet, com s'ha dit en alguna resposta que ha fet algun altre grup d'aquesta Cambra, sinó des d'Ascó a Hospitalet, des d'Ascó-Flix-Maials, des d'Ascó a Gandesa, i molt em temo que aquesta xarxa viària tampoc està complerta.

Però, a més a més, deia en la conclusió número 12 que s'havia de dotar d'una xarxa sanitària, de fàcil accés, amb centres adequats per a la prevenció i el tractament a donar a les malalties derivades d'accidents nuclears —un sistema logístic, àgil, realista, etcètera. On és aquest centre sanitari que pugui prevenir i tractar malalties derivades dels accidents nuclears, com estableix la conclusió? Ja dic, d'això ja han passat cinc anys i quatre mesos.

Per exemple, la conclusió número 14 diu que : «conegudes les alteracions i les inquietuds de la comunitat d'Ascó i veïnes d'aquella població causades per les controvèrsies derivades de la instal·lació de la central nuclear, hom considera necessària la realització d'un projecte d'investigació social i d'anàlisi comunitària duta a terme per professionals del treball social de la salut pública, a fi de deduir l'impacte de la informació impartida entre la població, les possibles afeccions psico-socials i les variacions de satisfacció i qualitat de vida amb el canvi operat en aquella zona». On és, senyor Conseller, aquest projecte d'investigació i d'anàlisi comunitària?

O, finalment, per acabar, en la conclusió número 16 es deia que : «es recomana que la seguretat bàsica», tema molt important quan estem parlant de centrals nuclears, «desenvolupada en l'informe final de la seguretat, els programes de funcionament i els plans de protecció radiològica, sigui coordinada amb seguretat i higiene en el treball i formació del personal, i que assegurí la participació de treballadors, cos tècnic, direcció i administració de les centrals nuclears, i òrgans de contenció i de protecció». Senyor Conseller, novament, no hem sabut trobar on és aquest programa de recomanació bàsica, ni la participació de totes aquestes parts, a les quals els corresponia que

col·laboressin conjuntament en seguretat i higiene en el treball i formació del personal.

Per tant, estem davant d'un tema que ens preocupa, d'un tema que ens ha preocupat profundament, que és el compliment, en primer lloc, d'una resolució que aprova aquest Parlament —li diré que també aleshores el senyor diputat, avui senyor Conseller, va aprovar—, que significa, en primer lloc, ser respectuós amb el Parlament, complir amb les resolucions, i, en segon lloc, intentar per qualsevol manera que la seguretat de les centrals nuclears estiguin assegurades per a la tranquil·litat no tan sols dels veïns d'allà, sinó de tot el país sencer.

És en aquest sentit que nosaltres interpel·lem, fem la interpellació al senyor Conseller, al Consell Executiu, perquè ens expliqui quins són els motius i propòsits de capteniment del Consell Executiu pel que fa al compliment de la Resolució 22/I del Parlament de Catalunya.

Res més. Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per contestar la interpellació, té la paraula l'Honorable Conseller d'Indústria, senyor Joan Hortalà.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Joan Hortalà) : Senyor President, senyores i senyors diputats, en primer lloc permetin-me que els digui que la interpellació està feta al Consell Executiu, i mai més ben feta al Consell Executiu, perquè aquest és un tema interdepartamental o interdisciplinari; la contesto com a titular d'Indústria, però és ben cert que les seves implicacions comprenen un conjunt de departaments.

En segon lloc, també he de dir, perquè és important tenir-ho en compte, que dins l'àmbit i l'abast de la mateixa resolució, com a bastament en aquesta es diu, els contactes que el Consell Executiu ha de tenir són, bàsicament, amb el Consejo de Seguridad Nuclear i amb la Junta de Energía Nuclear perquè, com tots els senyors i senyores diputades ja saben, aquesta és una competència que no tenim transferida i que, en el millor dels casos, només existeix un encàrrec de funcions pel que fa referència a la protecció ambiental a l'exterior de les centrals nuclears. Crec que aquests són dos punts de referència importants a tenir en compte.

A partir d'aquí, què és el que s'ha fet per cada un dels punts que conté aquesta resolució? Bé, el senyor diputat n'ha esmentat unes quantes i jo en vull dir unes quantes més, una per una.

Pel que fa referència a les inundacions, no hi havia cap implicació directa, per tant, sobre aquest punt no hi ha res a dir. Sobre la segona, sobre el sistema de sismologia, efectivament es diu que s'ha d'instal·lar una xarxa a tot el territori català, però no diu pas que això ho hagi de fer directament el Govern, sinó que es diu que s'ha d'impulsar, i el Govern el que va fer va ser impulsar, mitjançant conveni el que ha dit el senyor Diputat, el que, per un costat, una institució de tant prestigi com l'Institut d'Estudis Catalans en tingui la tutela i que, a més a més, el cost d'aquestes instal·lacions, en la majoria dels casos, el pugui suportar les empreses implicades, que en aquest cas són les elèctriques. Podria ser, podria abastar més part del territori de les que actualment hi ha però, en fi, hi ha les que hi ha, i el pla està en expansió i se n'estan fent més —com, sens cap mena de dubte, sap el senyor Diputat— per les terres, en aquest cas, de Lleida i algunes comarques addicionals de

Girona. La tercera Resolució fa referència a l'expansió i moviments de terreny. Aquí el que diu la conclusió en qüestió és que el Consell Executiu estigui alerta de la informació periòdica del moviment de terra de la central nuclear d'Ascó II i, en aquest sentit, una vegada més, s'ha de dir que el Consell Executiu a través del Departament —en aquest cas d'Indústria—, efectivament ha estat alerta, ha estat alerta com a observador, perquè l'àmbit competencial no li ha permès més, i a disposició dels senyors diputats, i en concret del senyor interpellant, estan tots els informes emesos pel Consejo de Seguridad Nuclear sobre els moviments de terra d'Ascó II a les dependències territorials dels Serveis d'Indústria de Tarragona o a la mateixa Conselleria en duplicat. És a dir, s'ha estat al corrent. I la prova és que, sistemàticament, s'han anat donant les pròrrogues corresponents dels permisos provisionals d'aquesta central nuclear l'última de les quals és per Ordre del Ministerio de Industria y Energía de 20 d'octubre del 86.

La quarta Resolució fa referència a la qualitat. Bé, en aquest tema les orientacions específiques que el Consell Executiu i, en concret també, el Departament d'Indústria ha tingut, han estat bàsicament les que té com a competència reglamentària, que són els assajos relatius a recipients de pressió, aparells elevadors, xarxa d'alta tensió i baixa tensió, i emmagatzematge de productes químics; això igualment està a disposició dels senyors diputats i del Diputat interpellant perquè no hi ha pas cap mandat que s'hagi d'enviar enlloc, per si els vol veure, tant als Serveis Territorials d'Indústria de Tarragona, com a la mateixa Conselleria en duplicat.

Pel que fa referència a la conclusió número 5, que no ha estat mencionada, centrar la referència, aquí no hi ha res a dir.

La conclusió número 6 penso que, malgrat les observacions crítiques del senyor Diputat interpellant, s'hi han fet esforços, i crec que esforços prou importants; sempre en calen més, en aquests tipus d'activitats, això és ben cert; però crec que s'hi han fet esforços importants i que, de fet, han donat lloc a un desplegament d'una certa instrumentació pròpia d'alerta radiològica. Afortunadament es va subscriure, el juny del 84, aquesta mena d'encàrrec de funcions per part del Consell de Seguretat Nuclear a la Generalitat de Catalunya que ens encomanava específicament la vigilància a l'exterior de les centrals nuclears, el transport de material radioactiu i tota la inspecció i control d'aparells radiològics. Bé, amb això i, juntament amb un conveni amb la Diputació de Tarragona, s'ha fet una xarxa —possiblement el senyor Diputat i els senyors diputats poden trobar incipient—, però una xarxa important, tan important que, quan es va produir l'accident a Txernòbyl l'única estació que va estar capaç de donar dades diàries, no només diàries sinó puntuals, cada tres minuts, de les implicacions ambientals d'aquell accident sobre el territori català, va ser aquesta xarxa que, curiosament, feia escassament uns quatre o cinc mesos que s'havia inaugurat. Aquesta xarxa funciona i és evident que té uns resultats positius.

L'altra conclusió, conclusió número 7, afecta els rius. D'això, l'única cosa que es té són els informes que, d'una manera semestral, es reben al Consejo de Seguridad Nuclear i que els envia amb un retard considerable al Departament d'Indústria i Energia i també al Departament de Sanitat; però, sobre això, no hi ha cap implicació directa amb la mateixa conclusió, que impliqui el Govern en aquesta activitat.

Conclusió número 8 : efectes ambientals produïts per les modificacions del sistema de refrigeració. Aquest és un tema que afecta estrictament —ja ho assenyala la mateixa conclusió— el Consejo de Seguridad Nuclear, perquè forma part de la seguretat a l'interior de les centrals nuclears.

Conclusió número 9. Aquest és un punt important, senyores i senyors diputats, perquè afecta la temàtica dels residus. La temàtica dels residus, com vostès saben, està pendent d'una llei que encara no està aprovada per les Corts. Una llei que, justament, tracta d'un tema preocupant com és el de les deixalles amb productes radioactius. L'àmbit competencial en aquest aspecte concret —com també és sabut— no correspon a la Generalitat, però, justament, en virtut d'aquesta conclusió i ateses les actuacions que el Departament d'Indústria ha fet al respecte, el que sí que és cert és que en el Projecte de Llei en qüestió hi ha uns articles, específicament em sembla que són el 8 i l'11, on —si s'aprova aquesta Llei a les Corts— hi haurà una actuació directa i específica de les comunitats autònomes i, en el nostre cas de la Generalitat, per al tractament, per a l'emplaçament dels residus, per poder opinar d'una manera, penso, prou assenyada, com per poder debatre, en el seu cas, què s'ha de fer i on s'han de deixar aquests tipus de materials. De fet, aquest és un tema important. En bona part jo dono la raó al senyor Diputat, aquí el tema està encallat perquè fa falta una normativa i en relació amb aquesta, una normativa que afecta la globalitat de l'Estat espanyol, però que, d'una manera molt particular, afecta Catalunya perquè aquí hi ha una bona implantació de centrals nuclears. A partir d'aquest punt sí que li puc dir —i estan a la seva disposició— la quantitat de cartes que s'han fet per poder aconseguir que, amb la normativa en qüestió, hi hagi aquesta menció de les comunitats autònomes —pel que afecta en aquest cas Catalunya— i també el conjunt de cartes que s'han enviat a l'empresa ENRESA que és la que, en principi, hauria d'informar i que, d'una manera oficiosa també ho fa, sobre els seus punts de vista sobre deixalles nuclears o deixalles radioactives.

En el punt 10 no hi ha consideracions específiques que facin referència al Govern de Catalunya, la conclusió 10.

La conclusió 11 és la de la zona d'explosió, que quan es va fer la corresponent normativa a nivell estatal ja es varen considerar els 750 metres de zona d'explosió, per tant aquí tampoc no hi ha conflicte aparent, la nostra intervenció va estar, justament, defensant aquest perímetre.

El punt 12, que són els plans d'emergència, efectivament els diferents plans i subplans i projectes que s'esmenten en aquesta no constitueixen documents a part —com, sens cap mena de dubte, coneix perfectament el Diputat interpellant— perquè han estat inclosos dins del PENTA, és a dir el Pla d'Emergència Nuclear de Tarragona. I aquest, senyores i senyors diputats, és un altre punt d'aquests ambigus, perquè el PENTA no ha estat aprovat definitivament, com tampoc no ha estat aprovat definitivament el Pla Bàsic de Protecció Nuclear i Radiològica. El que amb això es fa —com vostès saben— és la participació per part del Govern de Catalunya a cada una de les comissions amb competència dins del PENTA, organisme presidit pel Governador Civil de Tarragona. El pla PENTA té tres seccions : la d'àmbit ambiental o radiològic, la logística i la sanitària. En la de control radiològic i ambiental hi ha un representant del Departament d'Indústria, a la sanitària hi ha un representant

del Departament de Sanitat i a la de logística hi ha el Tinent Coronel de la Guàrdia Civil de Tarragona. Totes elles estan presidides pel Governador Civil i, en aquest sentit, jo crec que la numeració dels diferents programes que el senyor Diputat ha esmentat estan explícitament continguts en el corresponent pla enviat oportunament a la Direcció General de Protecció Civil, el que passa és que no han estat aprovats, i formen part de les discussions habituals, com un document de treball, però sense cap mena de força coercitiva.

La conclusió 14, pel que fa a la realització d'un estudi relatiu al Projecte d'Investigació Social i Anàlisi Comunitària, el Departament de Sanitat va encarregar un estudi a un especialista com es diu en aquesta recomanació sobre el tema; estudi que no s'ha enviat al Parlament perquè no està manat que sigui així però que, en qualsevol cas, també està a disposició dels senyors diputats i del Diputat interpellant, en aquest cas en el Departament de Sanitat.

I, en fi, pel que fa a la conclusió número 16, referent als Plans de Seguretat Bàsica, el que sí que vull anunciar al senyor Diputat interpellant és que l'elaboració concreta d'aquesta normativa, d'aquest Pla Bàsic —tampoc aprovat per l'autoritat central que l'ha d'aprovar— ha estat, en principi, confeccionat per un comitè en què s'ha donat audiència a les comunitats autònomes i, a més a més, el comitè singular de seguretat de la central —és a dir, el mateix comitè de les centrals amb les representacions que en cada central té aquest comitè als diferents nivells productius—, el comitè de seguretat nuclear de l'explo-tador, la direcció i els titulars de la central, el Consell de Seguretat Nuclear i el Ministerio de Industria y Energía; és a dir que, d'una forma si no directa almenys indirecta, les diferents parts implicades en la conclusió han estat presents i han estat consultades. Això és, senyor Diputat, el que li puc dir sobre un tema que comprenc perfectament la seva preocupació, que d'altra banda és preocupant —els preocupa a vostès i preocupa el Consell Executiu i, òbviament, em preocupa a mi mateix— i en el qual, no per excusar-me en la manca de competències sinó per constatar una realitat —això és el que és— i, sobre aquest punt de vista, jo li he de dir que el Consell Executiu té una preocupació constant i, per descomptat, el Departament d'Indústria —com es pot observar en aquesta segona legislatura per les actuacions concretes que ha fet sobre aquests temes.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable Conseller. Per fer el torn de rèplica té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Esteve Tomàs.

El Sr. TOMÀS : Senyor President, senyores i senyors diputats, en tot cas, senyor Hortalà m'alegro que, des que vostè ocupa la Conselleria d'Indústria, això sembla que vagi millor que abans, vol dir que abans el Govern de la Generalitat, el Consell Executiu, no es preocupava, en absolut, de les qüestions derivades de les conclusions de la Comissió d'Investigació de les Centrals Nuclears d'Ascó.

I d'això, fixi's bé, senyor Hortalà, que jo m'he centrat bàsicament, no he tocat les conclusions d'aquelles innòcues que es van votar en aquesta Cambra, com podria ser la primera, les inundacions, en què el Parlament assegurava que viuria la riuada mil·lenària, coses d'aquest estil, o la cinquena, que és la central de referència, o bé el tema dels desmantellaments de les centrals perquè no és un tema resolt encara, etcètera, sinó que

m'he centrat molt —he centrat molt la meua interpellació— en allò en què la Generalitat té competències —té competències— o bé té la competència moral, per ser el Govern de Catalunya, de preocupar-se dels seus ciutadans, i molt especialment dels ciutadans de l'àrea afectada per les instal·lacions de les centrals nuclears. No m'ha respost, i crec que amb la seva no-resposta el que fa és afirmar que no hi ha hagut compliment d'aquesta Resolució. I dic que no m'ha contestat perquè m'ha contestat de manera precisa, jo crec precisa, del que s'ha fet i, per tant, molt precisa que no s'ha complert la Resolució. Jo li recordaré : en la conclusió segona de sismologia, òbviament que hi ha d'haver col·laboració, no caldria sinó! I tampoc l'obligava la conclusió; obligava que hi hagués una xarxa per a tot el territori de Catalunya i que hem d'agrair que entitats o bé institucions se'n preocupin i ajudin i muntin les seves que ajuden el conjunt de la creació d'aquesta xarxa; però, des del Departament, o des del Consell Executiu només s'han instal·lat, des d'aleshores cap aquí, doncs, una instal·lació a Olot i una a Viella. No, vol dir que l'impuls que ha donat el Consell Executiu per crear aquesta xarxa sísmica de Catalunya s'ha limitat a dues instal·lacions. Per tant, incompliment d'aquesta conclusió.

Segona, en la quarta, que és la de la qualitat, se'ls deia que vostès havien de vetllar constantment amb la Junta d'Energia Nuclear i donar garanties com a Govern de la Generalitat que els edificis i les instal·lacions estaven en el màxim índex de qualitat, que era que tenien totes les garanties perquè les centrals funcionessin. I vostè m'ha contestat que això només depèn de la Junta d'Energia Nuclear. Per tant, diguem-ne, em rento les mans; això no em pertoca. Jo crec que, això, vostè no ho pot respondre.

Vostè és el Govern de la Generalitat, és el Conseller i ha de forçar aquests contactes amb la Junta d'Energia Nuclear perquè li diguin com estan les instal·lacions i els edificis de les centrals nuclears d'Ascó, perquè, a més a més, així ho manava el Parlament de Catalunya.

A la conclusió número 6 m'ha dit que s'han fet molts esforços i vostè s'ha remès al que es va aprovar en la conclusió número 15, que és a través de la Llei que va crear el Consell de Seguretat Nuclear i a través del que disposa la seva Disposició Addicional Tercera, que faculta les comunitats autònomes a assolir exercicis de funcions que la Llei atorga al Consell de Seguretat Nuclear.

Li vull recordar que aquesta va ser l'única conclusió presentada, de les presentades pel Grup Socialista, que va ser aprovada per aquesta Cambra, que no va ser una conclusió. I jo em felicito que tant per part del Consell de Seguretat Nuclear com per part del Consell Executiu s'hagi arribat a l'acord que jo conec a bastament en tots els seus temes. Però, aquest tema, no és el que tractàvem. El de la conclusió número 6 diu que vostès han de fer un programa de control radiològic ambiental en la zona potencialment influïda per les centrals nuclears d'Ascó, tinguin o no tinguin, per entendre'ns, la competència. Jo crec que tenen la competència. Però, si la tenen, estan obligats a fer aquest programa, i estaven obligats a fer un pla de prevenció medioambiental, segons la incumbència de la Comissió Interdepartamental de Medi Ambient, que, si no ho recordo malament, presideix avui, si és que encara existeix, el senyor Vallvé, antic col·laborador del Departament d'Indústria

en la passada legislatura i diputat d'aquesta Cambra, i aquest pla no s'ha elaborat. Com tampoc s'ha elaborat el pla de protecció del medi ambient de Catalunya; no està elaborat. Per tant, hi ha un altre incompliment, i important, perquè és el pla de protecció del medi ambient de Catalunya, que és un tema que cada dia preocupa més a la societat catalana —i al conjunt del món, però molt especialment a la societat catalana, vist el nivell de degradació en què es troba el nostre medi ambient.

A la conclusió número 8, no és un tema de la Junta d'Energia Nuclear, és que vostès havien d'experimentar..., després de sis anys, ho han pogut fer, i quatre mesos, si la instal·lació d'aquestes centrals nuclears afectaven el microclima de la zona i, per tant, afectaven la salut o l'agricultura, la circulació, etcètera, jo crec que, com a mínim, haurien hagut d'informar aquesta Cambra que, realment, els habitants d'aquella zona, i els productes que elabora aquella zona quedaven garantits, malgrat la ubicació d'aquestes instal·lacions. No m'ha contestat, tampoc, senyor Conseller.

La número 12, que és el PENTA —conec el PENTA segurament tan bé com vostè—, en el PENTA hi ha responsabilitats i a més l'obliga la conclusió que és el de la xarxa viària i aquest centre sanitari: ni el centre sanitari està construït, ni les xarxes viàries arriben a la població d'Ascó. Per tant, també incompliment. I això, pertoca a vostès, és competència de la Generalitat.

Quant a la número 14, em parla d'un estudi que està al Departament... No, no, escolti, aquí es parlava de projecte, no d'estudi, de projecte. Un estudi és un estudi i un projecte és un projecte, són dues coses diferents. I, en tot cas, agrairia que es fes arribar a aquesta Cambra aquest estudi, per veure si realment compleix el que diu la conclusió 14, que està per veure.

I a la número 16, escolti, tornem una altra vegada que el Govern central..., no, no, la número 16, la seguretat bàsica és una cosa que ens pertoca a Catalunya i, que jo sàpiga, la seguretat i la higiene en el treball han estat traspassades a la Generalitat de Catalunya.

Per tant, en col·laboració amb l'Administració central, o bé sense col·laboració, vostès havien d'haver elaborat aquest programa de seguretat bàsica. Senyor Conseller, ara que vostè no m'ha respost, jo crec que hi ha un incompliment flagrant de la resolució derivada de la Comissió d'Investigació d'Ascó i, per tant, nosaltres presentarem la Moció perquè, almenys, tingui dos aspectes, que és reclamar que el que aprova aquest Parlament sigui aprovat i sigui per endavant al Consell Executiu, i reiterar novament el compliment dels incompliments d'aquelles conclusions.

Senyor President, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Té la paraula l'Honorable Conseller d'Indústria, senyor Joan Hortalà.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor Vice-president, senyores i senyors Diputats, bé, el Diputat interpellant em diu que no li contesto i jo els dic a vostès que sí que li contesto. Vostès han de jutjar. Ens movem en un món de regulacions jurídiques, senyor Diputat interpellant, no en un món de consideracions morals. Vostè em diu: «Si no tenen l'obligació legal, tenen l'obligació moral». Escolti'm, jo penso que això és una cambra política, no una cambra religiosa

(rialles), on se'ns puguin donar determinades orientacions sobre els incompliments morals (rialles). Per tant, cenyim-nos —amb tota la gràcia que això pugui ocasionar al Diputat senyor Sala (rialles)—, cenyim-nos al que realment té: base positiva per actuar, que són les competències legals, no morals.

I, des d'aquest punt de vista, jo li voldria dir en primer lloc que jo no he dit que el Govern no hagi fet res en la legislatura anterior en aquest punt; sí que va fer, va fer el que havia de fer tenint en compte que era el començament del període i, per tant, s'estaven iniciant moltes de les coses que, actualment, nosaltres ara hem inaugurat o hem ampliat. És clar que va fer, i tant que va fer, va fer, justament, allò que li manava que fes el Parlament, en la mesura de les seves competències i dels seus recursos.

I pel que fa a cada una de les resolucions o conclusions que vostè m'ha enumerat i que em diu que no li he contestat, escolti, el tema sismològic, el Govern no havia de fer cap xarxa, però, tot i així es va impulsar una xarxa. Hi ha, efectivament, una estació a Olot, i aquesta es va fer abans que jo fos Conseller, que no es pugui adduir que, pel fet que jo sigui d'Olot, s'hagi fet una estació a Olot. (Rialles i remor de veus.) Hi ha una estació a Olot, hi ha una estació a Vil·la i n'hi ha altres a la zona particularment detectada. El que passa és que vostè em demana que s'ampliï aquesta xarxa, diu: «a tot arreu», escolti, a tot arreu... A tot arreu no vol dir res, un abstracte, «a tot arreu»! (Rialles.) És clar! A tot arreu, què vol dir, a tot arreu... Es fa en tots aquells punts on objectivament...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Perdoni, Honorable Conseller, prego silenci a la Cambra, si us plau. (Rialles)

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: A tot arreu on es considera convenient, senyor Diputat (rialles). Per tant, si a més a més s'han fet les que s'han fet i se n'estan fent d'altres, vol dir que s'intenta cobrir tot el territori objectivament cobrible per a aquest tema. Però no en cada un dels diferents indrets de Catalunya hi ha d'haver una xarxa sismològica, perquè cada xarxa cobreix, d'acord amb els seus requeriments tècnics una determinada extensió de territori, i això, evidentment, vostè ho sap.

Per tant, aquesta conclusió s'ha complert i s'està complint.

Pel que fa a la qualitat, miri, vostè em diu: «no han fet els controls requerits». Sí que els hem fet, els que podem fer. Ara li posaré un exemple. En les diferents aturades que hi ha hagut darrerament a Ascó-II, nosaltres hem tingut notícia d'aquestes aturades per la societat, és a dir, per l'empresa, i, amb un cert retard, pel Consejo de Seguridad Nuclear. Hem demanat en cada cas estar presents quan es feien els corresponents peritatges i les corresponents inspeccions. Jo li puc ensenyar a vostè els documents oficials del Consejo de Seguridad Nuclear on recorden, d'una manera taxativa —i no m'excuso, és una constatació de la realitat—, on es diu que la protecció, la vigilància, el control i les regulacions dins de l'entorn de les centrals nuclears és una competència d'ells, que no deleguen en cap circumstància, ni en cap cas. I que nosaltres tenim una «encomienda», perquè és així com està fet això, és a dir, un encàrrec, una «encomienda de funciones» per a la vigilància a l'exterior de les centrals nuclears.

Tot i així, tot allò que és requeriment de qualitat, d'acord amb els reglaments de seguretat industrial, han estat adequadament controlats pels funcionaris desplaçats expressament a les

centrals nuclears a l'arribada d'aquest material a les centrals. Què és el que podem fer? No podem fer altra cosa, i això ho hem fet, i els documents en qüestió són a la seva disposició, tant els que han estat inicialment acceptats, com tots aquells, que són uns quants, que demostren que hi ha hagut rebuig de documents que, en la seva recepció, no acomplien les normes de seguretat industrial vigents, normes que poden ser adequades o inadequades, d'acord amb les circumstàncies actuals, les vigents. Per tant, aquí, els compliments del Consell Executiu hi són.

El control ambiental. Vostè ens diu que no s'ha fet el pla o el projecte o l'estudi —em sembla que ha dit el pla— de control ambiental. Senyor Diputat, la xarxa de detectors de radiologia ambiental, justament funciona gràcies a l'existència d'un pla de control ambiental, de tal manera que aquest pla és el que ens permet dir si els detectors passen per sobre d'uns mínims o no hi arriben.

Per tant, el pla com a tal existeix. I el pla de medi ambient, pel que fa a la contaminació estrictament nuclear, també està fet, i no només està fet dins del mateix pla, que fa funcionar la xarxa de protecció radiològica, sinó que, a més a més, amb les seves implicacions per a la zona, no només la zona d'explosió, sinó la zona de vigilància de les centrals nuclears, tipificada, d'altra banda, legalment, no només està fet, sinó que està comunicat als organismes corresponents de les diferents instàncies de protecció civil.

Em parla de la conclusió vuitena, però que em sembla que volia dir la setena, perquè la vuitena parla dels sistemes de refrigeració, i, a això, nosaltres no hi tenim accés. La setena és la que fa referència a la contaminació dels rius, etcètera. Sobre aquest punt, una vegada més li dic que tots els informes que s'han fet i es fan semestralment per part dels organismes especialitzats de la Junta d'Energia Nuclear i del Consejo de Seguridad Nuclear els tenim referenciats i són la seva disposició.

El tema PENTA, xarxa viària. A la xarxa viària es va dir que es farien unes carreteres per habilitar la corresponent evacuació, es va dir que..., tot això es va dir per part de Protecció Civil, i l'argument és: Protecció Civil promet, però com que les competències de carreteres estan transferides, que pagui la Generalitat.

Bé, es diu aquí, efectivament, però qui va prometre els indrets i els treballs va ser Protecció Civil, inicialment, prèviament. Per tant, des d'aquest punt de vista, com vostè sap, determinats indrets vials s'han arranjat, no possiblement al nivell que seria desitjable en cas d'un accident màxim, però aquests indrets vials s'han arranjat, està projectada la seva millora progressiva al llarg del temps, i, pel que fa a la xarxa sanitària, vostè sap que tant els hospitals que s'han fet, a Móra d'Ebre, com l'addicional que es fa a Móra la Nova hi ha en aquest sentit un projecte de tractament, en la mesura que això sigui possible d'accidentats de primera instància o més rellevants.

En el punt 14, senyor Diputat, jo li he dit que s'havia fet un estudi, vostè em diu que s'havia de fer un projecte. Bé, un estudi o un projecte, s'ha fet un treball. Miri, ni estudi ni projecte (*rialles*), s'ha fet un treball en el qual s'analitza estrictament el que diu aquesta conclusió, treball que ha fet el Departament de Sanitat i Seguretat Social i que no s'ha enviat al Parlament perquè no estava manat així, però que, en qualsevol cas i atenent el seu prec, demà mateix parlaré amb el company

de Sanitat perquè l'envii.

(*El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.*)

I pel que fa al pla bàsic, bé, jo li vull reiterar novament que en pla bàsic hi han intervingut tots els organismes que en principi estaven referenciats. El problema del pla bàsic, senyor Diputat, és que no està aprovat. Aquest és el punt del pla bàsic, que reiteradament no està aprovat. I com que no està aprovat el pla bàsic ni l'adequació del PENTA al pla bàsic, ens trobem que, tant el PENTA com el mateix pla bàsic, són punts de referència que en principi no obliguen a res. I, això, ho lamento profundament. I vostè no em pot negar, i comprenc la seva preocupació i la de tots vostès, però vostè no em pot negar que aquesta sí que és una qüestió que s'escapa —com altres, però aquesta d'una manera ben evident— de les nostres competències.

Nosaltres desitgem que el pla bàsic s'aprovi com més aviat millor, i estem desitjosos que les seves resolucions les puguem aplicar en benefici de la població catalana en un tema —ho repeteixo— tan preocupant com és el de les centrals nuclears.

Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre els concerts educatius

El Sr. PRESIDENT: Anem ara a la interpellació següent, que és la que formularà la Diputada Il·lustre senyora Eulàlia Vintró, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, sobre els concerts educatius. Tinc el gust, doncs, de donar la paraula a la Il·lustre Diputada. (*Pausa.*) Bé, voldria preguntar a l'Honorable Conseller i a la Cambra si hi ha inconvenient d'acumular aquesta interpellació amb la següent, que és sobre el mateix tema. Hi ha alguna dificultat en això? (*Pausa.*) (*L'H. Sr. Conseller d'Ensenyament s'aixeca per parlar.*)

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (*de l'escó estant*): Jo preferiria no acumular-les, senyor President. Preferiria contestar-les separadament.

El Sr. PRESIDENT: Bé; doncs, així, separadament. La Il·lustre Diputada senyora Eulàlia Vintró té la paraula.

La Sra. VINTRÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Conseller, jo voldria justificar les raons d'aquesta interpellació en tres nivells diferents. (*Remor de veus.*)

La primera, per raons de calendari. La segona, per qüestions de contingut en el desenvolupament normatiu, i, la tercera, per la mateixa aplicació, que centraré en tres aspectes diferents: la *ratio* alumnes-aula de les escoles concertades; les condicions materials dels edificis escolars concertats, i el no-compliment de la Constitució en el caràcter mixt de les escoles.

Voldria deixar clar que jo no entraré —ni hi entro— en el típic ball de xifres que tant agrada a la Conselleria i, en general, a tot el Consell Executiu per tal de demostrar...

El Sr. PRESIDENT: Em permet un moment, senyora Diputada? per cridar l'atenció dels que estan fent soroll entre el públic i la sala. Prego que tinguin més respecte a l'activitat de la sala. Pot continuar.

La Sra. VINTRÓ: Moltes gràcies, senyor President. Dic aquest ball de xifres que, tant si es vol com si no es vol, continuament es produeix per tal de demostrar que la culpa és de Madrid i que el Grup Socialista algunes vegades també hi entra per justificar exactament el contrari.

L'opacitat pressupostària volguda fa molt difícil quadrar normalment les xifres i jo només puc constatar que al seu dia el Departament d'Ensenyament va incrementar la partida de subvencions —aquesta que ve tancada i tan absolutament finalista— per atendre nivells que no eren obligatoris —el parvulari i la formació professional—, i que no ha acabat de quedar exactament clar d'on van sortir aquells diners.

Aquesta via de diàleg de sords és practicada en aquesta Cambra i en els mitjans informatius; jo els invito que repassin el diari *Avui*, que repassin *El País*, on trobaran no només declaracions absolutament dignes d'alts càrrecs de la Conselleria, o bé de persones que es permeten la llibertat de qualificar de no catalans o de mals catalans tots aquells que no compartim aquest criteri d'aquesta persona, però naturalment aquesta persona té un benefici que no té el conjunt de catalans que no compartim la política del Departament d'Ensenyament, que és que li hagin fet a la seva escola privada, absolutament privada i que ni tan sols ha demanat el concert, un pavelló esportiu que ha costat setanta-cinc milions. A partir d'aquí, jo entenc que es puguin escriure bastants articles en el diari *Avui*.

Bé, com que aquest no és el meu tema, jo voldria entrar en les tres grans raons i esquematitzar.

El calendari. Qui hagi seguit el desenvolupament de la LODE sabrà que el 18 de desembre del 85 es van publicar en el butlletí oficial de l'Estat el Decret del Ministeri on fixava les normes bàsiques d'aplicació dels concerts, vàlid, per tant, per a tot l'Estat, i que després les diferents comunitats autònomes amb competències podien desenvolupar en els aspectes que els eren competents.

El mateix Ministeri va treure per al seu territori l'Ordre el 30 de desembre del 85, en la qual, entre d'altres qüestions, es creava la comissió provincial a la qual la delegació provincial havia de sotmetre tota la documentació respecte als centres que demanaven concert, i aquesta comissió provincial, amb tantes reunions com fessin falta durant el mes de febrer, havia de fer la proposta de centres a concertar. El límit per a la resolució del Ministeri era el 15 de maig, l'Ordre de publicació del Ministeri de centres concertats va ser el 16 de maig.

La Generalitat ha fet el següent: el 20 de març promulga un Decret, que es publica el 2 d'abril. El 21 de març, l'Ordre —que surt el mateix dia—, i en el Decret la comissió a la qual s'havia de sotmetre tota la documentació i que havia de fer la proposta, s'ha convertit en un òrgan que escoltarà les decisions del Departament.

L'Ordre fixa el termini de resolució el 15 de juny, i el dia 5 de juny —publicat el 6— es crea l'òrgan que sis dies després haurà d'haver escoltat les decisions del Departament. És a dir, és un calendari que dona realment molt marge a la participació, al coneixement, a la ponderació de les decisions de la Conselleria. Val a dir que aquell mateix dia es publicava una altra Ordre que ampliava el termini de resolució del 15 de juny al 26 de juny, però la comissió era de quaranta membres, amb una representació, de la qual ara els en faig gràcia, però que fins i tot havia permès que s'inventessin determinades associacions perquè hi pogués haver més gent, que els sectors implicats no acabaven tampoc de saber qui eren.

L'Ordre de resolució és del dia 5 d'agost, cinquanta dies més tard de la data fixada, sense cap mena de justificació que expliqui el perquè d'aquest retard.

Sobre el contingut hi ha dues qüestions. D'una n'he fet ja un petit esment en el calendari, és el de la participació social dels afectats, enfront d'una comissió provincial —en el cas del territori MEC— de vint membres, equitativa quant als sectors afectats, i amb la capacitat d'elevat propostes i de conèixer tota la documentació, ho repeteixo, aquí en tenim una de quaranta membres que es crea sis dies abans, o deu dies abans, de la resolució, amb una composició que no respon a la realitat del que són els sectors educatius a Catalunya i que si aquesta és l'actitud o el criteri de la Conselleria pel que fa a la participació prevista en la Constitució, a mi em preocupa molt quina serà la funcionalitat dels consells escolars municipals, dels consells escolars territorials i del de Catalunya si en un organisme que s'ha creat se li dona un pes tan absolutament ridícul i un marge de maniobra absolutament escandalós.

El segon tema de discrepància pel contingut és que la resolució que a la fi ha publicat la Generalitat no respecta la gratuïtat i durant quatre mesos més els pares hauran de pagar cinc-centes —o mil— pessetes, però, sobretot, la indefinició respecte del futur és absoluta. I un altre aspecte clau de la Llei, que era l'elecció dels consells escolars en els centres concertats, jo em pregunto com per quatre mesos hi haurà capacitat de fer fer unes eleccions d'uns centres que avui ningú pot garantir que el mes de gener seguiran essent concertats.

El tercer bloc eren les qüestions d'aplicació, i aquí jo haig de dir que he fet personalment l'estudi de la ciutat de Barcelona, que, per raons que no són del cas en aquests moments, em correspon conèixer bé.

La *ratio* que fixa la matrícula és 35 alumnes/professor. Tots sabem que aquesta és una *ratio* afortunadament no general, és a dir, que en els centres públics avui, a Barcelona i a Catalunya, no estem en xifres globals a 35 alumnes, però tots els centres estan obligats a oferir plaça fins a 35 alumnes.

La Generalitat, en un procés de racionalització de la despesa públic que compartiria, ha procedit al tancament d'aules en escoles públiques, quan el nombre d'alumnes era inferior a 20; en el cas de la ciutat de Sabadell —per no parlar només de Barcelona— se n'han tancat onze, per aquest motiu. Bé, a la privada de Barcelona ciutat, hi ha cent noranta-tres aules que no arriben a aquesta xifra de 20 alumnes, i em permetran que els digui alguns dels exemples que vaig tenir la paciència d'estudiar durant el mes d'agost.

En el districte I, l'Acadèmia Alpe. A primer, que passen a segon, hi ha 10 alumnes; de segon a tercer, 13; de tercer a quart, 9; de cinquè a sisè, 18. La *ratio* mitjana del cicle inicial: 11,50. La *ratio* mitjana del cicle mitjà: 17,67.

En el mateix districte II: Lope de Vega, 6 alumnes a segon; 14 a tercer; 12 a quart; 16 a cinquè.

En l'Escola Maria Mitjancera, del mateix districte: 13 a segon; 17 a tercer; 15 a quart; 18 a cinquè; 18 a sisè.

Escoles que tenen més aules subvencionades per nivell del nombre d'alumnes: Escola Canigó, té 39 alumnes, li'n subvencionen dos grups. Moltes escoles privades només han rebut una subvenció per a aquest nombre d'alumnes, però l'Escola Sant Gregori, tenen a segon 32 alumnes, dos grups subvencionats. A tercer, 35 alumnes, dos grups subvencionats. A quart, 38 alumnes, dos grups subvencionats. Aquest cas es dona —si m'ho permeten— encara amb una mica més d'exageració a l'Escola Virolai, d'Horta-Guinardó, on 35 alumnes de

segon es subdivideixen en tres grups. A mi m'agradaria molt que el senyor Conseller m'expliqués per què l'Escola Virolai pot dividir grups a 14 alumnes, i les escoles de Sabadell, o l'Escola Josep Pla, de Barcelona, perquè no arribaven a 20 alumnes, li han acumulat els alumnes de quatre i de cinc anys.

Si aquest és un dels punts —i acabaré ràpidament— per condicions materials de les escoles, en el món dels professionals de l'ensenyament, es qualifiquen determinades instal·lacions educatives amb un nom popular, que potser no és massa escaiant, que és «escoles lumpen», és a dir, escoles que estan en males condicions.

Jo invito el senyor Conseller que miri quines són les escoles concertades de poblacions com Rubí, Badalona, Montornès o el Prat, on trobarà algunes d'aquestes escoles que no reuneixen els mínims recomanables.

I escoles que no compleixen la Constitució en matèria que siguin escoles mixtes, li diré, entre d'altres, la Regina Carmeli, de Rubí, que només té nenes; els Maristes, de Rubí, que només tenen nens; el Betània, de Cornellà, que només té nenes, o la Verge del Carme, del Prat, que també només té nenes.

Bé, crec que ja m'he allargat excessivament. Jo voldria acabar preguntant al senyor Conseller si ha estudiat de debò aquestes xifres; si pensen revisar els criteris d'aplicació dels concerts a partir de gènere; si pensa fer real la gratuïtat en els centres concertats; si creu que aquest òrgan que va crear compleix el paper de participació que, en principi, se suposava que indicava la Constitució; si quan entrem en el procés de matrícula de l'any vinent disposarem de dades fefaents que ens permetin de saber quantes places s'ofereixen concertades i quantes de públiques, i si algun dia es faran les eleccions en uns centres concertats d'acord amb la legislació vigent.

Pel que fa a la resposta que aquest matí publicava un diari a un article d'aquesta Diputada, signat pel president de la sectorial de Convergència, que alhora és cap de relacions institucionals de la Generalitat, prefereixo no parlar-ne perquè crec que diu poc del prestigi de la institució a la qual també pertany.

El Sr. PRESIDENT : Per a la contestació, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller, senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Senyor President, senyores i senyors Diputats, em perdonarà aquesta Cambra si jo no responc als articles que sobre aquesta qüestió han sortit en els diversos diaris. Aquí em limitaré a fer el que cal fer en aquesta Cambra, que és respondre a les interpellacions que formulen les senyores i els senyors Diputats; per a cada cosa hi ha la seva oportunitat, i per a cada cosa hi ha el seu mitjà.

Amb molt de gust... També m'haig de disculpar per no haver acumulat, com acostuma a ser tradicional, les dues interpellacions que s'acostumen a succeir d'un partit i de l'altre, una lliurada immediatament després de l'altra, per tal que hi hagi una acumulació en la resposta. En aquest cas, jo vull justificar per què no ho faig, i és perquè es produeixen dues situacions diferents, i que em fa l'efecte que les senyores i els senyors Diputats comprenen perfectament. La primera és que no és el mateix el PSUC, que és un partit que no va votar la LODE, i que així va expressar la seva disconformitat, i l'altra, és per la peculiar situació de la senyora Diputada, com a presidenta de la segona Administració educativa de Catalunya, cosa que en

el cas de la interpretació de la Llei sí que em fa l'efecte que hi té a veure, quan ella precisament es referia amb aquesta profusitat a les quantitats que es dedueixen de les escoles de la ciutat de Barcelona. Al Partit Socialista m'hi referiré després. Jo crec que és una actuació política ben diferent de la que en aquest cas em fa l'efecte que es tracta d'argumentar.

Jo, senyora Diputada, tinc molt d'interès que quedi clar en aquesta Cambra —i que li quedi clar a la senyora Diputada— que nosaltres hem complert la LODE, que l'hem aplicada. I això ho vull dir per un doble motiu : el primer, és perquè és la nostra obligació, i el segon, perquè nosaltres exigirem que la Llei es compleixi i les Administracions —la Generalitat en primer lloc, i les altres— han de donar exemple de com la Llei es compleix, com s'interpreta el sentit d'aquesta Llei i, per tant, no permetrem que hi hagi administracions o que hi hagi escoles que no compleixin adequadament aquesta Llei.

La senyora Diputada es referia al programa, i jo m'alegro molt que hagi parlat del calendari, perquè aquest calendari sorgeix, com ella deia, d'un decret de finals del mes de desembre —el 27 de desembre—, la LODE, que és una llei que va ser aprovada el 15 de març del 84; dos dies després entrava en el Tribunal Constitucional per no sortir-ne fins al cap de quinze mesos, el 27 de juny de 1985. La promulgació definitiva de la Llei no es va fer fins al juliol del 85. Un dels reials decrets més importants, el de Normes Bàsiques sobre Concerts —aquest Decret es promulga en funció de l'article 47.2 de la Llei, que diu que el Govern «establirà les normes bàsiques a les quals s'han de sotmetre els concerts»—, apareix el 27 de desembre, com els deia i, nosaltres, davant d'aquest Decret, fem la següent reflexió : aquest és un decret extraordinàriament reglamentista, que arriba a detallar tots i cada un dels passos que cal donar per les Administracions autonòmiques en l'aplicació dels concerts; determina els calendaris que cal seguir; assenyala documentacions que han d'aportar els centres, detalla casuística i aspectes procedimentals. Tot això, un decret de normes bàsiques, al llarg de seixanta articles, nou disposicions addicionals, quatre de transitòries i dues de finals.

Davant del que interpretàvem que era un envaïment de les competències de la Generalitat, nosaltres vàrem prendre dues actituds : una va ser establir un decret de competències en el Tribunal Constitucional, que afectava vint-i-tres articles de l'esmentat Decret —vint-i-tres articles que nosaltres consideràvem que no eren normes bàsiques— i, al mateix temps, promulgàvem, el 20 de març —tres mesos després, encara no—, un nou decret en el qual volíem interpretar el que eren normes bàsiques dins del que enteníem bons criteris autonòmics i, al mateix temps, complementar el decret de Madrid, a fi i efecte de complementar les normes bàsiques que havia establert el Ministeri.

Apareix, com diu la senyora Diputada, una ordre del 21 de març, de l'endemà d'aquest Decret, per la qual es convoquen els centres que vulguin sotmetre's al règim de concerts. Vull dir també que el decret i l'ordre estableixen —i això respon als continguts i a una de les objeccions de la senyora Diputada— les característiques, els requisits i les prioritats, en relació amb els centres, que han de tenir per ser concertats. Prioritats i requisits que es dedueixen de la mateixa Llei, del Decret del Ministeri i del Decret, que el complementa, de la Generalitat. Val a dir que el Decret de la Generalitat va ser parlat, negociat i

pactat amb el Ministeri. Quan aquest Decret no va ser impugnat —és a dir, que entenem que hi va haver una interpretació del que eren normes bàsiques d'aquest Decret—, el Consell Executiu va retirar el Decret que tenia plantejat al Tribunal Constitucional, perquè entenia que havia quedat admesa la formulació de la Generalitat, del que entenia del Decret de Madrid que eren normes bàsiques.

Els requisits són que el centre estigui autoritzat o homologat per impartir el nivell o modalitat educativa concertable. Li vull dir això perquè resulta que, de vegades, es parla de centres en què les condicions físiques dels edificis semblen —o ho estan— en mal estat. Però, si aquest centre està autoritzat, un dels requisits que es compleixen, que diuen que ha de tenir el centre, aquest centre el compleix, de la mateixa manera que hi ha centres públics que funcionen i que les condicions de conservació no estan pas en les millors situacions. El que es produeix en el cas dels centres privats, es produeix també en el cas dels centres públics.

Un altre requisit és que el centre tingui la mitjana alumne/professor per unitat escolar que determini per a cada cas el Departament d'Ensenyament. En tot cas, aquesta relació es concreta tenint en compte la determinada per als centres públics de la mateixa zona. Vull remarcar que el Decret de Normes Bàsiques parla sempre d'alumnes/professor per unitat escolar, introduint, per tant, un criteri qualitatiu, superador de la vella relació numèrica a la qual es referia la senyora Diputada, d'alumnes/aula.

El nostre Decret del 20 de març contempla, també, els mateixos criteris prioritaris que la LODE : necessitat d'escolarització satisfeta pel centre, condicions socio-econòmiques de la població escolar, experiències realitzades d'interès pedagògic i, en qualsevol cas, els centres —i prioritzant-los— en règim de cooperativa.

En ús de les nostres competències, varem introduir altres criteris específics a efectes de priorització; és a dir, quan se'n diu que no s'havien aplicat criteris, són els de la LODE, els que estableix la Llei, els que estableixen els decrets del Ministeri, però, a més, n'hi afegim d'altres que ens sembla que és adequar aquest Decret a les característiques d'aquí Catalunya.

Se'ls demana un informe de l'estat en què està el procés de normalització lingüística endegat per l'escola, d'acord amb la Llei de Normalització Lingüística que es va aprovar en aquest Parlament; si el centre integra alumnes amb dificultats; formulació del procés d'integració i grau d'assoliment del projecte educatiu i participació comunitària, així com si són centres experimentals, d'acord amb la Llei aprovada per aquest Parlament.

Aquest Decret, jo els deia que es publicava al DOGC del dia 2 d'abril de 1986, es donava un mes i al cap d'aquest temps, les escoles, el dia 15 de juny, ens comprometíem a resoldre els concerts que s'havien plantejat. El dia 15 de juny —com deia la senyora Diputada, el dia 5 de juny es crea la Comissió Consultiva i Avaluadora. Aquesta Comissió, que així figura en el nostre Decret —vull recordar que la Comissió, en el Decret del Ministeri, diu : «es podrà crear una comissió avaluadora»; nosaltres creem una comissió consultiva, i aquesta comissió està integrada pels sectors afectats. La senyora Diputada deia, parlava de la representativitat d'aquesta comissió, i aleshores, jo els vull dir les persones que hi eren, perquè vostès puguin

jutjar si aquesta comissió era representativa o no representativa. Estava integrada per representants dels pares dels alumnes, hi són presents els FEPAC, la Confederació d'Associacions de Pares d'Escoles Cristianes, la Federació Catalana Pro Persones amb Disminució Psíquica i la Federació d'Associacions de Pares d'Escoles Lliures de Catalunya —les federacions de pares que normalment acudeixen, acudien i continuen acudint a les comissions de participació—; els representants dels ajuntaments, a través de la Federació de Municipis i l'Associació Catalana de Municipis; els representants dels sindicats d'ensenyament, a través de Comissions Obreres, la UGT, la USTEC, l'USO, la Confederació Sindical de Treballadors de Catalunya, la Unió de Treballadors de l'Ensenyament Privat i Confederació de Treballadors Independents... Val a dir que hi són representats tots els sindicats que consten com a tals en les actes electorals que, convenientment certificades, ens proporciona el Departament de Treball. Nosaltres no podíem excloure ningú amb uns sindicats que encara no havien mantingut les eleccions corresponents.

També hi són representats els titulars dels centres, a través de la Federació Catalana de Centres d'Ensenyament, Associació Catalana de Centres Autònoms, Serveis Educatius de Catalunya, Grup d'Acció Escolar Catalana, el CEPEPC, la Federació Catalana de Cooperatives d'Ensenyament i la Institució Familiar d'Educació.

La finalitat d'aquesta comissió era, d'acord amb el que es va establir, rebre informació al Departament sobre l'aplicació dels criteris de concertació i del procés desenvolupat, així com aportar-hi les consideracions i els suggeriments que consideressin adients els representants dels diferents sectors. El Departament va optar per una comissió que pogués conèixer i continuar l'aplicació de la normativa que la mateixa Administració havia dictat, perquè és evident que el treball administratiu, quan el realitza un govern democràtic, cal que el realitzi, aquesta Administració (*remor de veus*) —aquest és el nostre criteri—, però la comissió pot considerar-lo, pot avaluar-lo, pot suggerir-hi coses i, en definitiva, la comissió, entenem que no cal que faci la feina, però sí que ha de poder disposar dels elements necessaris per fer-la. La senyora Diputada deia que teníem poc temps, però després resulta que aquesta comissió es va tornar a reunir; si no ho recordo malament, el dia 30 de juliol i, per tant, se'ls havia proporcionat un estudi econòmic, se'ls havia proporcionat la relació de centres i, al mateix temps, en la sessió que es va tenir, se'ls va oferir la possibilitat que molts van exercir, de poder mantenir un canvi d'actuacions, de suggeriments amb el Departament d'Ensenyament.

Per què no es va resoldre en el temps adequat? No es va resoldre per dos motius : el primer, perquè així també va passar en el Ministeri, en aquest cas no va ser pas una única situació nostra, el volum de documentació aportada i la necessitat de la revisió va fer, inicialment, que es perllongués el termini d'examen, d'anàlisi dels documents, abans de prendre una resolució.

I, la segona, que no es va poder acordar fins a finals de juliol, en què, en no tenir resposta, varem emprendre la decisió que varem tenir; no varem poder arribar mai a avaluar els diners disponibles que el Ministeri d'Educació posaria a l'abast del Departament d'Ensenyament, ni aquest any ni l'any següent.

Es a dir, hi ha una carta d'un representant del Ministeri, de primer de juliol, que explica que les quantitats sol·licitades al Ministeri d'Hisenda són unes, però sense que això certifiqués exactament quina seria la possibilitat que tindriem per concertar l'any 87. Val a dir que els concerts dits «plens» es realitzen per a quatre anys, que el dèficit que se'ns plantejava era molt considerable, i a nosaltres ens sembla que va ser —com s'ha demostrat— una bona norma de bona administració el fet de no resoldre aquests concerts fins a tenir la seguretat que, en tot cas, hi hauria més diners. En no ser així, varem haver de prendre la determinació que varem adoptar.

Per tant, en relació amb el calendari, en relació amb la participació i en relació amb els continguts, jo crec que he respost. Voldria respondre-li i, si m'ho permet el senyor President, algunes de les...

El Sr. PRESIDENT : Perdoni, Honorable Conseller, el temps que tenia assignat ha estat sobrerament consumit. Però, si creu que ho podrà dir en la rèplica, seria millor per a tots.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Molt bé, doncs, jo em remetré a la rèplica, en què em permeto explicar a la senyora Diputada que respondré al problema dels *ratio* que ella m'ha formulat en relació amb determinades escoles de la ciutat de Barcelona.

El Sr. PRESIDENT : La Il·lustre senyora Diputada vol replicar? (*Pausa.*)

La Sra. VINTRÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Conseller, de fet, no sé si val la pena que repliqui. Sobretot, perquè el senyor Conseller ha reservat el comentari de les xifres per al torn en el qual jo ja no tindrè oportunitat de tornar a parlar.

Jo agraeixo molt que m'hagi fet presidenta de la segona administració educativa de Catalunya; fins ara, sabia que era regidora d'ensenyament de l'Ajuntament de Barcelona i, d'acord amb la legislació vigent, els municipis no són administració educativa. Celebro que el Conseller d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya doni al municipi el que no li dona la Llei de Bases de Règim Local, però, en tot cas, personalment, jo hi estaria d'acord, que els municipis fossin administració educativa. En tot cas, sóc regidora i d'un ajuntament que no és administració educativa. (*Remor de veus i rialles.*)

El senyor Conseller diu que han complert i han aplicat la LODE i, com que el meu Grup parlamentari està en contra de la LODE... Miri, això m'ho diuen cada vegada. Celebro que m'ho recordin, perquè jo, a part de tot, tinc bona memòria i recordo les posicions polítiques que normalment adoptem, sobretot si són en un sector que jo tinc més dedicació professional, personal i política, però aquest no és el tema, senyor Conseller. La LODE és una llei avui vigent, i a mi, m'agradés o no m'agradés, l'esmenés o no l'esmenés a partir del Grup parlamentari corresponent o del diputat corresponent, avui és una llei de la democràcia que jo estic obligada a complir i a fer complir i, en tot cas, a tractar pels mecanismes constitucionals. Si algun dia, doncs, tinc una majoria en el Govern que em permeti de canviar aquella Llei, fer-ho, però no té cap mena de sentit que em vagin recordant que el PSUC es va oposar a la LODE; no hi té absolutament res a veure, en aquests moments.

Jo lamento dir-li que les explicacions que vostè m'ha donat respecte del calendari no han aclarit per què vostès van crear un organisme consultiu —no «comissió», «òrgan», li'n

diuen; no li diuen ni «consultiu» : és l'«òrgan», eh? És una vaguetat indefinida que es diu «òrgan» — sis dies abans del termini en el qual havien d'informar. No m'explica —més enllà de la «gastada» explicació de «la culpa és de Madrid, que no dona prou diners» — per què es retarden cinquanta dies a complir la llei, i el seu decret i la seva ordre.

Em diu que van invitar totes aquestes representacions, i cau en un cert contrasentit, que és no deixar de banda cap organització sindical, a partir de les dades que li dona la Conselleria de Treball, però que els han de tenir presents tots perquè encara no s'han fet eleccions. Llavors, una de dues : o el senyor Badia li dona unes certificacions d'unes eleccions que no s'han fet i, per tant, no valen o, si són unes eleccions, aquí hi haurà una representativitat i el que jo objecto és que tinguin la mateixa representació sindicats o associacions de pares o municipis, amb un nombre de poblacions determinat, però aquí, permetin-me la broma, el reglament de participació de la Generalitat —que ja ha passat a ser una mica el lloc comú de la gent que es mou en l'àmbit de la política—, que és el Reglament de Caixes, doncs, ja està entès. És a dir, si aquí apliquen el Reglament de Caixes, doncs, efectivament, ja estem tots d'acord, i no cal que ens preocupem més de la representació i, en tot cas, a mi —hi insisteixo—, el que em preocupa és si aquest és el criteri.

Jo penso, senyor Conseller, que vostè no hauria d'estar satisfet de com han aplicat la LODE. Si vostè n'està, jo estaré molt més preocupada, però no des d'un punt de vista personal, insisteixo en això. Estem, en aquests moments, en un procés de transformació del sistema educatiu, d'acord amb una legislació que marca una determinada titularitat i una altra determinada titularitat, amb unes condicions..., s'ha de procedir, s'està procedint a la reestructuració del sector educatiu, i, a mi, el que em preocupa profundament és que la Generalitat l'apliqui en detriment de l'escola pública que seria la primera responsabilitat de la qualitat del sistema educatiu d'aquest país. Jo no veig en l'aplicació provisional d'aquests concerts, en els mecanismes que s'han utilitzat, en els centres que s'han concertat, en les aules que s'han concertat, aquesta voluntat política que jo entenc que hauria de tenir la conselleria. Aquesta és la meua preocupació i lamento dir-li, senyor Conseller, que les seves explicacions no m'han resultat, en absolut, satisfactòries.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Sí, senyor President. Senyores i senyors diputats, lamento, senyora Diputada, que les meves explicacions no li resultessin satisfactòries, no acostumen a ser-ho, per tant, li haig de dir que tampoc m'ha sorprès gaire; espero que alguna vegada li'n resulti alguna, de satisfactòria.

Sento haver-la fet presidenta, però el que sí és cert, no sé si és presidenta, però sí que presideix i que vostè administra serveis educatius, administra... L'Ajuntament de Barcelona té escoles pròpies, té conservatoris propis, hi ha administració de serveis educatius.

La LODE, efectivament, cal complir-la, i jo precisament em referia en la meua explicació que nosaltres procurarem que es compleixi, que la compleixi la Generalitat, que la compleixin les administracions i que la compleixin les escoles.

Li repeteixo que sí, que es va crear la Comissió sis dies abans d'informar-la, perquè la informació se'ls va donar *a posteriori*,

per tant, la informació se'ls va subministrar en aquell moment, no calia crear-la tres mesos abans, entre altres coses perquè els terminis en què s'havia presentat es veuria en terminis justos.

Vostè es preocupa per l'aplicació de la LODE. Jo també em preocupo per l'aplicació de la LODE, però per altres motius, probablement, dels que es preocupa vostè, i és que és molt difícil aplicar una llei sense una llei orgànica que implica elements de gratuïtat, sense que es donin els diners i els recursos necessaris per aplicar-la. Per tant, em preocupa extraordinàriament l'aplicació d'aquesta Llei i em preocupa extraordinàriament que es facin lleis que no vinguin dotades econòmicament i que això no tingui una traducció en els Pressupostos Generals de l'Estat.

No accepto que vostè parli de detriment de l'escola pública, i aquesta, em fa l'efecte, que és una cosa que cal que l'acabem d'una vegada; els diners que s'apliquen per subvencions i per concerts són diners finalistes, hi ha una negociació a Madrid perquè aquests diners no ho siguin —i vostès ho saben—, però aquests diners són finalistes. Per tant, quan es concerta no es treu diners de l'escola pública, sinó que correspon a diners que ve aplicat per aquest motiu; cal només que vostè es llegeixi l'ordre corresponent, que va sortir al butlletí oficial de l'Estat, on s'estableixen els percentatges que s'atribueix a les comunitats autònomes en relació amb l'administració dels diners que figuren en el Capítol IV del Pressupost del Ministeri d'Educació de Madrid.

Jo li havia dit que li respondria a la seva qüestió sobre les escoles, amb les *ratio* a què vostè es referia. Vostè es referia a algunes escoles —jo no sé si podré..., les tinc segurament, perquè he fet un recull d'unes quantes, però abans d'entrar amb escoles específiques voldria llegir a la Cambra la *ratio* alumne/aula de l'escola pública i l'escola privada.

A la ciutat de Barcelona la *ratio* general de l'escola pública és de 29,22, de la privada és de 31,85; a l'Alt Penedès, és, per exemple, de 28,68 i 30,26; a Anoia és 30,44, la pública, 33,87, la privada... És a dir, en general, a tot Catalunya, i tinc els totals comarcals absoluts, el percentatge, la *ratio* de l'escola privada és superior a la de l'escola pública, per tant, vol dir que en general l'aplicació dels concerts, si compta també la mitjana estadística, no representa, ha representat una bona interpretació, fins i tot en el nivell reduït que parlava d'alumne/aula.

Pel que fa referència a algunes escoles, a les quals la senyora Diputada s'havia referit: n'hi ha una, que me l'he volgut apuntar, perquè aquí, per exemple, em sembla que ha parlat del Canigó, i resulta que el Canigó ha renunciat al concert; no sé si la informació la tenia; el Virolai —també s'hi referia la senyora Diputada— és una escola que a mi aquí em figura que també ha renunciat al concert; potser —i celebri haver-ne trobat dues, no he tingut temps de llegir-les totes—, potser l'aplicació de la LODE, si els criteris amb que s'ha mogut la senyora Diputada són aquests d'aquestes poques escoles que he agafat, potser llavors resultarà que en aquest cas haurem d'estar d'acord.

Hi ha altres escoles que, per exemple —n'hi havia una, que jo no donaré el nom, a diferència del que feia ella, perquè em fa l'efecte que tampoc...—, aquesta escola tenia, té una composició de 13/17; 15/18; 19/29; 18/24 alumnes. El que passa, senyora Diputada, és que aquesta és una escola que està en

procés de reconversió i a aquesta escola no s'han concertat vuit unitats, sinó que se n'han concertat quatre. Aquestes quatre unitats representen una *ratio* alumne/aula de 20 unitats, però resulta que amb alumne/professor/aula la *ratio* és inferior a la de l'escola pública de l'entorn.

Jo els deia que tant el Decret del Ministeri com el Decret de la Generalitat, la relació que fa no és alumne/aula, sinó que és alumne/professor/aula. En les escoles concertades només s'ha concertat un professor per aula, mentre que en les escoles públiques —afortunadament en alguns casos— tenen més professors, moltes tenen director, algunes tenen professor d'educació especial i algunes tenen professor de català.

Això, per tant, jo entenc que..., els podria llegir el llistat de les escoles de Barcelona que apareixen com a més problemàtiques, jo els puc assegurar —i el document, en tot cas, el tinc aquí— que en la majoria d'aquestes escoles la *ratio* alumne/professor/aula és inferior a l'escola concertada que no pas a l'escola pública.

Voldria, finalment, i per acabar, fer una breu referència a allò que em deia la senyora Diputada en relació amb el compliment constitucional. Em deia la senyora Diputada que hi havia unes quantes escoles que ella entenia que no complien el mandat constitucional. Jo li voldria dir en relació amb això una cosa: diu —la LODE— que els centres concertats compliran allò que s'estableix en el capítol determinat de la llei; per tant, jo crec que no es pot fer un judici *a priori*, abans que s'estableixi el concert, sinó que, en tot cas, l'escola, quan concerta, es compromet a complir els condicionaments que estableix la llei i és aleshores quan se'l pot jutjar, no el mes d'agost ni el mes de juny; no es pot prejutjar que el que succeirà sigui una cosa que no sigui d'acord amb la Constitució.

Per tant, jo crec, i per això jo separava l'argumentació, que hem de complir i hem de fer complir la LODE i en aquest sentit volia fonamentar el meu discurs.

Jo no estic satisfet de la LODE, pels motius que jo li deia; en canvi, sí que li puc assegurar que el Departament d'Ensenyament ha fet el possible per respectar la llei, per adoptar els criteris, per ajustar-se als criteris i als requisits que havíem establert i, al mateix temps, perquè això fos informat, ho coneguessin les escoles i sabessin que les lleis són lleis per complir-se..., no moltes vegades siguin el que acostuma a passar en aquest país, que moltes lleis i normes reben una inconsideració i un incompliment de manera regularitzada.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

Interpellació al Consell Executiu sobre els concerts educatius plens

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la interpellació al Consell Executiu sobre concerts educatius, que formularà la Diputada Il·lustre senyora Marta Mata, del Grup Socialista, a qui tinc el gust de donar la paraula.

La Sra. MATA: Senyor President, senyores i senyors diputats, lamento que aquestes dues interpellacions s'hagin hagut de veure per separat, ho lamento sobretot per les explicacions que s'han donat, pels raonaments que el senyor Conseller n'ha fet, quan certament aquestes dues interpellacions havien estat presentades amb cinc dies de diferència, amb una motivació to-

talment diferent, però la qüestió era exactament la mateixa i el tema podia perfectament acumular-se, evitant repeticions que per força s'han de fer.

Jo no parteixo de si vam votar o no vam votar la Llei, sinó del que ha dit la senyora Vintró, del compliment d'una llei, d'una llei que és vigent i que vostès tenen l'obligació de complir i de fer complir. He de recordar que aquesta llei que vam votar, del dret o del revés, però al final val per tots, l'objectiu d'aquesta llei és garantir el dret a l'educació mitjançant una definició de qualitat de l'educació, mitjançant l'establiment d'uns canals de participació i mitjançant el condicionament de la dedicació d'uns recursos a l'escola pública per la qualitat i amb la participació, i a l'escola privada, també, a través dels concerts, però garantint la participació, que és la que havia de garantir l'obertura de l'aplicació d'aquests recursos públics a tot el públic escolar.

Jo voldria dir que la LODE és una llei, per a Catalunya, extraordinàriament important en la seva funció de distribuir i aplicar correctament els recursos públics, tant a l'escola pública com a l'escola privada, perquè Catalunya és... era l'única comunitat autònoma que en el moment del traspàs de competències tenia més escola privada que pública, és encara avui dia la comunitat autònoma que té més escola privada que pública, i si no s'és molt curós en l'aplicació de la LODE a Catalunya, realment s'haurà fet un flac servei a la vertebració d'aquest sistema educatiu tan maltractat durant molts anys per la falta de dedicació pública.

Bé, aquesta importància em sembla que requeria per part de la Conselleria una acció decidida, una acció molt clara, molt clara —això també ho necessitaven els mateixos centres, havien de saber a què s'havien d'atenir les escoles— i, fins i tot, repetint el que he hagut de dir en l'altra interpellació —no la de la LODE, sinó la del CEPEPC—, també a temps, és a dir, preparada prèviament —preparada prèviament amb qui s'havia de preparar— i no començant a desplegar-la tres mesos després que surt el primer decret del Govern central —vostè ho ha dit, que eren tres mesos : em penso que encara és una mica més.

Bé. Jo diria que hi ha hagut una gran indecisió, que hi ha hagut una gran indecisió en les actuacions. I recordi vostè mateix les llistes que han circulat d'escoles que concertarien ple o no concertarien ple; per tant, hi ha hagut accions d'una manera i d'una altra, i han arribat notícies a les mateixes escoles que les han deixades totalment perplexes; aquestes llistes han motivat matrícules d'una manera o matrícules d'una altra en les escoles i, finalment, la solució final d'aquest suspens es dona el dia 31 de juliol, ens n'assabentem pels diaris el 31 de juliol, després d'una última reunió de la Comissió el dia 30.

Vostè... Són paraules de vostè, que creu que ha estat una bona norma no resoldre : jo diria que mai pot ser una bona norma no resoldre. Vostès han resolt no fer cap concert ple, han fet uns concerts individualitzats —i, encara, d'un model i d'un altre model—, i l'explicació, jo, l'única explicació que acabo de trobar en les seves paraules és la de la manca de diners. I, encara, aquesta explicació de la manca de diners ha vingut expressada en els diaris i per diversos càrrecs de la Conselleria amb xifres molt diferents, que van des de 360 milions a 2.200 milions, a 1.600 milions o a 1.200 milions, ajuntant-hi o no ajuntant-hi altres tipus de dèficits, el d'FP, o altres tipus de dèficits que ja tenia la Conselleria quant a subvencions.

La solució ha estat, doncs, en realitat, a través dels concerts singulars, mantenir l'*statu quo* de l'escola privada : no tocar els problemes de ningú, en canvi —com ha dit la senyora Vintró i com jo mateixa expressava en el preàmbul d'aquesta interpellació—, sí que, al mateix temps, s'han tocat les dotacions de l'escola pública, i aquest començament de curs ha estat veritablement escandalosa la diferència de tracte entre unes escoles i unes altres. Jo ja ho sé, que les mitjanes són més altes, però l'aplicació dels concerts singulars amb escoles amb *ratio* baixíssima és una aplicació, vaja, innegable, i la retirada de mestres a escoles públiques que tenien *ratio* més baixa de la que vostès desitjaven és també una cosa innegable. Això ha passat. I això, de més a més, no té només la conseqüència d'aquest greuge comparatiu, sinó que ha tingut la conseqüència que la participació, a través del corresponent consell escolar de centre, no hagi estat encara vehiculada, vostès saben amb quin termini de temps dilatat vostès proposen que hi hagi eleccions al consell escolar de centre d'escola concertada, encara que sigui amb concert singular, i vostès saben com, un tipus o altre de concert pot arribar a condicionar l'actuació, fins i tot la composició, d'un consell escolar de centre.

En resum, nosaltres creiem que —exactament igual com s'ha dit en l'anterior interpellació i, per tant, no penso que em pugui dir coses diferents de les que s'han dit— els recursos públics que continuen venint, no es poden veure massa bé en els papers, en les dades que la Conselleria finalment ens ha donat sobre situació i perspectiva de l'ensenyament a Catalunya, no es pot veure massa bé, però sí que alguna cosa es poden veure, que entre l'any 82 i l'any 83 augmenten 3.000 milions les subvencions, i entre el 83 i el 84 augmenten 2.000 milions les subvencions, és a dir, es veu que ja hi ha alguna cosa que no ens permet, de tota manera, comparar què significa això per a cada escola, però aquesta progressió no queda —que, per altra banda, també podem comparar amb una certa regressió de quantitat d'unitats d'escola privada—, les dades que vostès ens donen no ens permeten en absolut pensar que era una bona mesura no resoldre l'aplicació dels concerts plens com s'ha fet a la resta d'Espanya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable senyor Conseller té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Sí. Senyor President, senyores i senyors diputats, jo, senyora Diputada, li haig de dir, sincerament, que més m'hauria estimat que aquesta interpellació vostè no l'hagués formulat, perquè jo li haig de contestar i li haig d'explicar, li haig de respondre al que vostè em formula —i em formulaven persones a través de la seva interpellació i a través del seu partit— que s'haguessin pogut establir concerts plens. Diu —precisament, vostè mateixa ho diu : «Quin propòsit de capteniment té en relació amb els dits concerts plens?»

En primer lloc, jo voldria respondre també algunes de les coses que vostè ha anat dient. Nosaltres vàrem promulgar, tres mesos després, el Decret que regulava els concerts, i els he explicat per què : perquè primer vàrem tenir que, si el Decret de normes bàsiques, que va sortir a finals de desembre hagués estat un decret que ens hagués permès fer-ne un altre només de complementari, ens haguéssim estalviat molta feina, però vàrem haver de posar un recurs d'inconstitucionalitat i, al

mateix temps, negociar l'altre Decret, perquè, això, enteníem que introduïa elements que eren normes bàsiques. Pensava que havia quedat això explicat, però, en tot cas... Després, el que diu vostè és que al començament de curs es va establir diferència entre unes escoles i les altres. Jo no sé a què es refereix amb això, no sé a què es refereix perquè, en tot cas, per un costat vostè em diu que hem concertat amb les escoles subvencionades i per l'altra em diu que hi ha hagut una diferència, és a dir, en tot cas hauria estat la mateixa diferència que l'any passat en el cas que vostè el que diu pensés o tingués la convicció —com així ho crec— que vostè n'estava convençuda.

Després vostè em diu que hi ha hagut una retirada de mestres de les escoles públiques. Jo li haig de dir que no és cert. El que hi ha hagut ha estat una reestructuració de les escoles públiques; reestructuració que es realitza cada any. Per exemple, en el cas del pre-escolar hi ha hagut un augment de 27 pre-escolars, 15 a centres existents i 12 a nous centres, i al mateix temps hi ha hagut una disminució de 20 unitats de pre-escolar; és a dir, els centres públics —estic parlant dels centres públics— moltes vegades tenen composicions no uniformes, tenen tres preescolars, dos primers, tres segons, és a dir, aquests centres neixen segons..., han nascut fa temps, i tenen composicions diverses, i aleshores el que es va fent es va reestructurant, no hi ha hagut sostracció de professorat i, en canvi el que hi hagut ha estat una reestructuració, i, això, em fa l'efecte que cal fer-ho, i ho seguirem fent, perquè, els centres, és millor estructurar-los que no pas deixar-los amb situacions anòmales.

La senyora Diputada fa una interpellació de la qual coneix molt bé la resposta, com la saben tots els ciutadans interessats, però que molt ens plau contestar-la perquè constitueix, per a nosaltres, l'ocasió d'exposar davant el Parlament quina ha estat la nostra actuació i comportament pel que fa a l'aplicació del règim de concerts a Catalunya i, alhora, quina ha estat la del Grup polític, d'aquí i d'allà, al qual pertany també la Il·lustre senyora Diputada.

La LODE —com tothom sap, i millor que altres el Grup Socialista— ha estat una Llei que s'ha presentat amb aparences innovadores pel que fa a l'oferta escolar, basada en la doble xarxa pública i privada del servei educatiu, amb criteris de concertació equànims i reals, i amb un sentit ampli de gratuïtat. Un instrument de planificació que sorprenentment no s'acompanya del finançament necessari —jo ja m'hi referia abans—, qüestió essencial que, de cap manera, no pot eludir-se aquí. Serà difícil que la Il·lustre senyora Diputada pugui no reconèixer que la formalització del procés de concertació educativa pel seu partit en el Govern de l'Estat espanyol no ha tingut, i segueix mantenint, un caràcter apressat i d'òptica unilateral. És a dir, aquesta Llei, jo entenc que el règim de concerts no es podia aplicar —tal com s'ha fet a la resta d'Espanya, vostè s'hi referia— per a un mateix curs; hagués pogut permetre una actuació diferent. Hi ha hagut una actuació apressada; per exemple, el Consell Escolar de l'Estat encara no s'ha creat, s'ha creat però no s'ha constituït; la Asamblea de Consejeros de Comunidades Autónomas, de la qual parla la LODE, no s'ha convocat mai, i en canvi hi ha hagut una precipitació en la convocatòria dels concerts, cosa que em fa l'efecte que no beneficia la bona resolució d'aquest aspecte.

A la Llei General de Pressupostos de l'any 86 s'aprovà el

crèdit anual per al finançament als centres docents privats mitjançant subvencions per als mesos corresponents al curs 85-86 i mitjançant concerts els mesos restants, i alhora s'aproven els mòduls de concertació dels diferents nivells educatius per al curs 86-87. El mes d'abril de l'any que som el Consell de Ministres acorda per al finançament dels concerts nous percentatges de participació dels crèdits aprovats a l'esmentada Llei General Pressupostària, la qual cosa implica, per als nivells educatius de l'EGB i d'educació especial a Catalunya, una disminució de recursos.

A partir d'aquest punt, la història dels dèficits de finançament dels centres concertats que es produeixen a Catalunya és coneguda. El Departament d'Ensenyament, d'acord amb el crèdit pressupostari existent per al finançament dels centres educatius mitjançant concerts, elabora rigorosament els estudis pertinents d'estimació econòmica, segons els criteris emprats pel mateix Ministeri d'Educació i Ciència en la confecció i interpretació del mòdul de concert: retribució salarial dels professors segons el conveni vigent, complement de direcció, càrregues socials, percentatges de substitucions, etcètera. Del resultat de l'estudi se'n deriva la impossibilitat d'atendre la legítima aspiració de la gratuïtat del servei educatiu per a molts dels centres sol·licitants del concert, fet que, juntament amb la documentació econòmica que ho demostrava, s'exposà al Director General de Programació i Inversions del Ministeri de Madrid en reunió celebrada el 17 de juny, i que el dia abans, el dia 16 —potser ho recordarà la senyora Diputada— se li explicà, a vostè i a altres persones del seu partit. Confiats en les manifestacions del Director General de la comprensió dels dèficits, vàrem fer públic, el dia 19 del mateix mes, a la Comissió de Concerts Educatius, la proposta provisional de centres concertables i els estudis econòmics que l'avalaven; és a dir, en aquell moment se'ns van donar esperances que, efectivament, que els números estaven ben fets, que a la resta de l'Estat el concert havia estat diferent i, per tant, se'ns donaven unes certes esperances. Això el dia 19. I vàrem quedar a l'espera de la resposta definitiva del Ministeri. Així mateix, expressà la Comissió quan es va convocar: se'ls va explicar que estàvem esperant el moment en què hi hagués una nova negociació. En aquell moment, per a l'exercici del 86, només a nivell d'Educació General Bàsica, s'originava un dèficit de 300 i escaig de milions de pessetes per a poder subscriure concerts amb percentatge semblant als del MEC i d'altres comunitats autònomes.

No voldria cansar els senyors diputats amb la repetició de les següents fases de la història, però em permetran que faci esment —especialment als diputats del Grup Socialista— d'un fet important que ens obligà a recolzar les nostres propostes i previsions. El dia 2 de juliol, és a dir, quan semblava que això era un problema de 400 milions de pessetes, per a la Bàsica, i després diu «un important dèficit d'educació especial», reconeixent que hi havia hagut un error del percentatge, hi havia dèficits importants i constants en la Formació Professional, però quan això semblava fet d'aquesta manera, el 2 de juliol —per això jo deia que havia estat bo, i havia estat prudent esperar tenir les confirmacions de les quantitats disponibles perquè, si no, en aquests moments, s'hauria produït allò que vostès en diuen «un forat», i aquest forat hauria estat una actuació improcedent i imprudent si no haguéssim tingut, jo diria, el seny de poder esperar el resultat de la proposta de

Madrid, perquè els concerts plens, senyora Diputada, són per a quatre anys— el *Boletín Oficial del Estado* número 157 disposa, mitjançant una ordre, els nous mòduls econòmics que han d'aplicar-se a les unitats subvencionades, o sigui, fins al mes d'octubre, i que contemplen un increment salarial, de l'1 de gener, per al professorat, d'un 7,5% respecte al conveni vigent, que encara és el de l'any 85. És a dir que el dia 2 de juliol diu que hi haurà un increment quan se signa el conveni, i es diu que, per als concerts, aquest conveni, aquest 7,5 es convertirà en un 8,5 per als quatre mesos següents. Resulta que, probablement, o ho vam entendre malament o se'ns va explicar molt malament, abans se'ns havia dit que els diners complementaris per al pagament dels endarreriments corresponents als increments salarials —com venia passant altres anys— seria lliurat amb un suplement de crèdit, seria considerat a part. Però quan es va produir aquesta Ordre, vàrem telefonar i vàrem demanar que ens certifiquessin per escrit si, aquests diners, els rebríem a part, o si aquests diners no els rebríem separatament, i se'ns va dir que, això, no ho rebríem, que el pressupost total d'aquest any era un pressupost que estava acabat. Això modificava considerablement els 400 milions de pessetes, o els 300 i escaig milions a què em referia abans, i, al mateix temps, ens explicaven que els diners que, presumiblement, s'aplicarien per a aquest any, per a l'any següent, hi cren, no només els ingressos corresponents a l'any 86, sinó també hi estaven contemplats els del 87. Per tant, la xifra de dèficit era molt considerable.

Nosaltres potser no ho vàrem entendre bé, però a moltes comunitats autònomes tampoc, perquè quan ho vàrem comprovar va resultar que moltes comunitats havien establert els seus càlculs sobre la base que, els diners de l'increment dels salaris, els rebrien a part.

Quan vàrem comprovar això, vàrem decidir que no podíem establir el dèficit que hagués sorgit amb l'aplicació d'un percentatge encara que inferior al del Ministeri —el del territori del MEC—, i aleshores vàrem decidir intentar equilibrar al màxim el pressupost que teníem per a concerts, i va ser quan vàrem prendre la decisió, no gens agradable, de concertar només convenis singulars amb quantitats diferents; és a dir, ens vàrem veure en l'obligació d'ajustar el pressupost.

Resulta, senyora Diputada, que ja se sabia que no hi havia diners, i per això nosaltres érem més prudents. Hi ha una acta del Ministeri —que jo li recomano i que jo tinc a la seva disposició— en la qual ja s'explica que es produiria dèficit; deia, per exemple, el Director General de Programació, el mes de febrer: «Aplicar los incrementos de módulos previstos para los dos periodos», es refereix al de subvencions i a la dels concerts, «lo considero inviable porque genera déficit presupuestario.» A la mateixa acta diu: «La aplicación del régimen de conciertos habrá de realizarse mayoritariamente en régimen singular, limitándose la concertación plena a un 10 o 15% de las unidades subvencionadas.» Si el Ministeri, sense incrementar els crèdits, considerava, el mes de febrer, que només podria establir d'un 10 a un 15% de concerts singulars, jo en pregunto quina situació diferent es va produir quan vàrem decidir concerts del 80 i del 20%. És que disposaven de més diners? Potser sí, perquè en la mateixa acta, el mateix senyor «insistió en la necesidad de que todas las comunidades transparentaran sus liquidaciones de créditos para que se redistri-

buyeran los posibles remanentes de créditos de subvenciones en pro de un más justo reparto de crédito para conciertos.» Vol dir que hi havia la impressió o la convicció que hi hauria unes comunitats a les quals els faltarien diners, i unes altres en què probablement podrien ser excedents.

Amb aquest criteri i per aquests motius i amb aquestes informacions és pel que vàrem decidir, il·lustres senyores i senyors diputats, d'adoptar una política difícil per a nosaltres, desagradable, però que jo crec que van comprendre els sectors afectats, i és que la gratuïtat havia d'esperar que en els Pressupostos de l'Estat es consignessin els recursos necessaris perquè el concert i la gratuïtat que estableix la LODE sigui una realitat.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: La Il·lustre senyora Diputada vol tornar a intervenir?

La Sra. MATA: Molt breument, senyor President; bé jo lamento que en les explicacions s'hagi hagut de fer referència a converses tingudes amb altres instàncies i amb documents que no s'han presentat públicament. Jo em refermo que, de la mateixa manera que vostès van esperar que sortís un decret per recórrer-hi i al cap de tres mesos haver fet tota la feina de pactar un altre decret, de la mateixa manera que el que a mi em sembla que havien d'haver fet és haver estat, tres mesos abans que sortís el decret de Madrid, haver-lo pactat, penso que si en el moment de parlar de números haguessin tingut els números fets, no hauria passat tot això.

Jo no vull treure converses ni documents d'altres llocs, però tinc la convicció i tinc la seguretat que la primera vegada que vostès van parlar de números, aquests números no estaven fets. I només puc dir això, estic convençuda que si l'altre tema el va arreglar en tres mesos de tal manera que, fins i tot, van haver de treure un recurs fet al Tribunal Constitucional, em sembla que això, fet en tres mesos d'anticipació, ens hauríem estalviat aquest quadrimestre d'una actuació difícil, desagradable, que diu que tots han comprès, i el que sí que li puc assegurar és que el nostre Grup no ha comprès. És a dir, que la LODE s'hagi pogut aplicar al territori que administra el Ministeri i que no s'hagi pogut aplicar a Catalunya, que era el lloc on més convenia aquesta aplicació, ho sento, sembla que, vaja... no es pot comprendre, senzillament.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Seré breu, perquè posada l'hora..., però em sap greu que el seu Grup no ho pugui entendre, ho lamento profundament i em fa l'efecte que potser és fàcil d'entendre que quan no hi ha diners no es pot fer, no es poden fer concerts, no es poden fer buits, no es poden fer forats, em fa l'efecte que és fàcil d'entendre. El que també és difícil d'entendre és que el Decret, el pacte d'un decret que correspon al Govern, jo entenc que la iniciativa és del Govern i nosaltres estem sempre disposats a parlar i n'hem pactades moltes, de coses. Per tant, no ens acusi, senyora Diputada, que nosaltres no ens haguem anticipat a pactar una cosa quan aquesta no ens correspon a nosaltres. El que ens corresponia a nosaltres sí que ho vàrem pactar. Jo li asseguro que si vostè veu el Decret aquest i veu el nostre, comprendrà que el termini de temps que ha transcorregut entre entrevistes i viatges no és un termini excessiu, i, amb això no vull en

aquest cas ni justificar-me ni atacar ningú.

Una altra cosa : jo he hagut de fer aquesta explicació perquè haig de deixar entendre i ha de quedar clar que perquè s'apliqui una Llei com aquesta que afecta el finançament d'una quantitat important, un nombre important d'escoles hi ha d'haver els recursos necessaris. Com que els recursos nosaltres no els generem aquí —i això no és victimisme, ho rebem i són uns crèdits que vénen destinats només per a això, per tant, que són uns crèdits finalistes—, haig de remetre'm als antecedents i als documents que hi ha en relació amb aquests crèdits per poder justificar el que vostè em pregunta. Per què no va fer concerts plens? I jo haig de justificar el concert ple en relació amb els recursos disponibles i en relació amb les circumstàncies que aconsellaven o desaconsellaven emprendre una situació. Si haguessin estat concerts per a quatre mesos, com les subvencions, probablement ens haurien pogut fer un vot de confiança, però cap de les actuacions, cap de la documentació que vàrem tenir ni cap de les coses de què vàrem poder disposar ens va fer comprendre que això podia ser així.

I se'n van fer molts, de números, es van fer sobre les bases del 80 i el 20% que havia fet el Ministeri. Es van fer sobre les bases dels centres; evidentment que vam haver d'esperar a tenir la relació de centres a concertar, de la qual cosa en vam disposar el 15 de juny, però jo li deia que, precisament, el temps, la precipitació amb què s'ha aplicat aquesta Llei ha estat un inconvenient i, en aquest cas, jo crec que ho ha demostrat com vostè mateix ho diu, no podíem fer números abans que el

15 de juny tinguéssim la possibilitat de conèixer quins centres s'haurien de concertar i a partir d'aleshores se'n van fer, i se'n van fer molts, de números; hi van haver moltes converses i jo no trec cap document secret perquè les actes, quan es reparteixen i quan es donen, són actes que serveixen per conèixer quines són les realitats i quins són els fets. Es varen fer números i nosaltres vàrem donar diferents quantitats; corresponien, unes, sense la incorporació dels diners corresponents als increments dels salaris dels professors; uns altres corresponien a percentatges diferents de concerts, el 65 i 35, el 80 i el 20; és a dir, varen donar números diferents perquè les persones, que ho seguien, com vostè mateixa, com el seu Grup, poguessin interpretar, poguessin aclarir, poguessin esbrinar quina havia estat la nostra actuació. I jo li puc assegurar que ho hem intentat fer en benefici de l'escola a Catalunya i que ho seguirem treballant en aquest sentit, i jo espero que el proper mes de gener puguem prendre una actuació diferent de la que hem hagut d'emprendre ara —i que es puguin concertar, i si el propòsit de capteniment és aquest, nosaltres concertarem tots els centres possibles amb concerts plens, sempre que puguem disposar de l'instrument necessari, que són els recursos disponibles.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem a suspendre ara la sessió per reprendre-la demà, a tres quarts de deu.

Se suspèn la sessió.

(És un quart de deu del vespre i sis minuts.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer núm.

telèfon població

districte postal

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ { DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de
fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia
per (tir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3